

Hạ Thu

Vấn Nhớ Mong Hoài

Chương 1

Tiếng hét hãi hùng vang trong đêm vắng. Hoàng Phú chợt tỉnh, ngơ ngác nhìn quanh. Dường như tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ, văng vẳng tiếng ai khóc than.

Cậu bé chống tay ngồi dậy . Đôi bàn chân nhỏ vừa chạm nền gạch bông bóng loáng, đã vội co chân lên vì lạnh. Tiếng khóc không còn nữa. Đôi mắt sáng chớp chớp, cậu ta đã nghe lầm chăng?

Cơn gió mùa đông nhè nhẹ thổi, Hoàng Phú rùng mình, kéo tấm chăn, cậu ngả người xuống tấm nệm dày êm ái. Miệng mỉm cười, tự trách mình lẫn thẩn. Vừa chớp mắt, cậu lại nhồm mình bật dậy thật nhanh. Đúng rồi, rõ ràng cậu vừa nghe tiếng ai quát mắng và...

Quên cả cái lạnh cắt da, cậu chạy băng băng lên cầu thang bằng đá mài, dừng lại trước căn phòng

- Buông tôi ra, anh buông tôi ra.

Tim Hoàng Phú đập nhanh trong lòng ngực. Tiếng của cha vang lên gay gắt

- Thiên Hương, em phải nói thật. Có phải chỉ vì muốn trêu tức tôi mà

em nói vậy không? Em nói lại đi, Hoàng Phú là con ai?

Sao cha lai. hỏi mẹ một câu ngớ ngẩn như vậy? Rõ ràng mình là con của cha mẹ, như chị Thúy và em Trúc Chi mà

Hoàng Phú quên cả sợ hãi, đứng sát vào vách cửa, dỏng tai lên nghe như nuốt lấy từng lời của mẹ :

- Tôi đã nói rồi, Hoàng Phú là con của Hoàng Phong, giám đốc nhà hàng Tiên Lâu Mộng, bạn của anh đó rồi chưa ?

Hoàng Phú ngớ ngàng. Sao mẹ nói lạ vậy ? Sao mẹ lại bảo cậu là con của bác Hoàng Phú? Lão già đeo kính trắng mà cậu ghét nhất trên đời.

Trái tim trẻ con của cậu bùng lên nổi bức tức. Còn gã đàn ông hãy cười vang sáng sặc. Ba của cậu đẹp biết bao, oai dũng biết bao . Cậu chỉ thích được ngồi lên bắp đùi to lớn của ba, nhong nhong chơi trò cười ngựa.

Mãi để tâm suy nghĩ, cậu bé không còn nghe gì cả. Cho đến khi nghe tiếng mẹ thét lên kinh hoàng, đau đớn, Hoàng Phú mới bàng hoàng chột tỉnh. Cậu bật khóc, dấm mạnh tay vào cửa, hét to :

- Không, mở cửa ra, mở cửa ra.

Cánh cửa bật mở, Hoàng Phú lao vào vội vã. Chợt cậu dừng lại, đứng chết trân như không tin vào điều mình vừa trông thấy.

Trên giường, cha của cậu như một con sư tử, đang xô té mẹ đập đầu vào cạnh bàn.

- Không ba ơi – Hoàng Phú hét to, chạy đến, dấm thùm thụp vào lưng cha – Không, ba ơi, đừng hại mẹ con.

Nghe tiếng con vang lên bên cạnh. Thiện Nhân như kẻ vừa từ trên

trời rơi xuống, chàng chớp nhanh đôi mắt, bừng tỉnh cơn mê Vẻ mặt
dịu đi, thất thần

Tiếng thút thít của Hoàng Phú vang lên đều đặn, nhắc cho chàng biết
mình đã làm một việc gì ghê gớm lắm

Lia nhanh đôi mắt trên bàn tay rám nắng, chàng bỗng rùng mình nhớ
ra tất cả?

- Trời ơi, Thiên Hương, - Thiện Nhân ôm xác vợ vào lòng – Gọi xe cấp
cứu mau.

- Thiên Hương ! Thiên Hương ! - Chàng nắm tay nàng lay gọi, chợt
kinh hoàng, lạnh giá.

Không điều đó không thể xảy ra . Chàng nghe lệ chảy trên má mình
nóng nóng. Áp vội đôi môi mình lên đôi môi còn hằn sau vẻ hận thù,
sợ hãi của nàng, chợt chàng khóc nức lên :

- Thiên Hương, anh đã giết em rồi.

Hoàng Phú ngây người ra như phỗng đá, đôi mắt mở trừng trừng.

Với lứa tuổi mười ba, cậu không bao giờ dám tin những điều mình
vừa trông thấy kia là sự thật.

Cha mẹ cậu từ xưa đến nay, vốn là những con người hoàn hảo .

Người có trí thức như ba sẽ không bao giờ vũ phu, thô bạo cùng với
vợ. Và một người mẹ thương con như mẹ của cậu sẽ không bao giờ
là một người đàn bà trắc nết không chung thủy với chồng.

Đôi bàn tay nắm chặt, hàm răng bập sâu vào môi đau điếng, nước
mắt ràn rụa trên đôi má hồng bầu bĩnh. Hoàng Phú nức lên một tiếng
đau thương.

- Mẹ Ơi.

Rồi trời đất bỗng quay cuồng, trước mắt tối sầm, cậu không còn biết gì nữa. Khi chiếc xe cấp cứu chở mẹ cậu vào bệnh viện....

Khi người ta liệm xác Thiên Hương vào chiếc quan tài, Thiện Nhân vẫn thấy hồn lửng lơ, chưa chịu tin đó là sự thật.

Mình mà là kẻ sát nhân ư ? Mình đã giết người vợ bé bỏng xinh đẹp ư ? Hơn mười sáu năm dài chung sống, từ lúc còn là anh thợ thủ công chạm từng tấm gỗ, đến khi trở thành ông chủ cửa hàng mỹ nghệ giàu có, nổi tiếng, chàng chưa một lần nặng lời cùng vợ. Vậy mà....

Thiện Nhân ôm đầu, rên rỉ. Hai hàng nến lấp loè trên nắp quan tài, lấp lóe chói sáng. Từng giọt nến trắng tuôn dài như nước mắt thể nhân khóc thương cho cô gái đẹp bạc phận

Không một ai biết tội lỗi nàng ngoài tạ Thiện Nhân khóc thầm trong dạ . Trời ơi, làm sao ai có thể ngờ nổi Một cô gái mảnh mai, thùy mị như Thiên Hương lại là kẻ chẳng chung tình. Suốt mười ba năm dài, cầm lên đầu ông chồng chí thú làm ăn một chiếc mũ hai sừng.

Tình yêu của chàng dành cho vợ không hề phai nhạt. Nó đã tạo thành sức mạnh, giúp chàng đứng vững giữa thương trường, đủ sức vượt qua bao chông gai, trở ngại.

Chàng mong mỗi buổi chiều từ hăng trở về, được thấy nụ cười các con rạng rỡ, được hôn phớt lên đôi má hồng của người vợ trẻ. Bao nhiêu khó khăn trở ngại ở cuộc đời, chàng không bao giờ than thở với nàng. Chàng muốn nàng luôn sung sướng, hưởng giàu sang nhưng lựa chồng con.

Ngoài nàng ra, còn là lẽ sống của đời chàng. Chàng yêu con cuồng

say, nhất là Hoàng Phú, đứa con trai duy nhất của hai người.

Hai hàm răng của chàng nghiến vào nhau kèn kẹt. Vậy mà nàng lại phản bội chàng, Thiện Nhân nhớ lại cảm giác ê chề đau đớn khi tình cờ đọc được nhật ký của nàng.

Chưa xót nào hơn, khi Hoàng Phú, đứa con trai mà chàng đặt biết bao hy vọng, lại không phải là con ruột của chàng.

Thiên Hương ơi, em tàn nhẫn lắm. Sao lúc đó em không nói dối anh? Em nỡ giết đời anh sau câu nói phũ phàng kia ? Hoàng Phú là con của Hoàng Phong ư ? Trước mặt Thiện Nhân như hiện ra, một thanh niên có thân thể gầy gò, ăn mặc tồi tàn, đã đến gặp chàng vào một chiều mưa gió, ngày ấy, cách này đã hơn mười bốn năm rồi.

Nghĩ tình bạn cũ, Thiện Nhân không ngại lòng giúp bạn mở tiệm ăn uống nhỏ gần trung tâm thành phố.

Sau thời gian dài để tâm vào công việc làm ăn, một hôm chàng ghé thăm bạn cũ. Không tin vào mắt của mình, cái tiệm ăn lúp xúp hôm nào, giờ đây đã trở thành một nhà hàng nho nhỏ, khá khang trang. Mãi đến hôm nay, Thiện Nhân mới hiểu vì sao hăn mau giàu đến thế ? Trời hỡi, hăn đã làm giàu trên sự cả tin của bao cô gái ngây thơ. Và chính Thiên Hương đã âm thầm tiếp tay cho hăn.

Sáng mắt mày chưa hả Thiện Nhân? Lẽ ra mày phải nhận biết ngay từ giây phút ban đầu. Hoàng Phong có đôi mắt rất gian. Đôi mắt thường xoay sâu vào Thiên Hương, như muốn bóc trần nàng ra mỗi lúc vắng chàng. Chàng phải biết hăn có giọng nói ngọt ngào, dễ thu hút lòng người biết mấy.

Người ta khổ vì thương không phải cách

Yêu sai duyên, và mến chẳng nhằm người
Có kho vàng nhưng tặng chẳng tùy nơi
Người ta khổ vì xin không phải chỗ
Xuân Diệu đã chẳng khuyên người đời như vậy rồi sao ? Thiện Nhân
đưa tay vuốt tóc nghe niềm hối hận dâng tràn.
Trong cuộc đời, Thiện Nhân chưa bao giờ làm ác. Nhưng chàng đã
tặng nghĩa tình cho bạn để đổi lấy cay đắng tột cùng.
Thiện Nhân chợt rùng mình lo sợ, không phải vì bóng những người
công an đang làm nhiệm vụ ngoài kia, mà vì tiếng khóc của hai đứa
con thơ vang dài trong đêm tĩnh mịch
Các con của chàng có tội gì mà từ nay đành mất mẹ? Phải trả lời
chúng sao đây khi đôi mắt tròn nhìn chàng hỏi mẹ đâu ?
- Thùy Vi, Trúc Chi – Thiện Nhân cất tiếng khô khan – Khuya lắm rồi,
sao hai con chưa đi ngủ ?
- Ba ơi – Trúc Chi chạy ào vào lòng cha, khóc lớn. Từ sáng đến giờ,
thái độ lạnh lùng của chàng đã làm nó sợ – Ba ơi, mở nắp cho mẹ
dậy với con.
Lời trẻ ngây thơ làm lòng chàng đau nhói . Tội nghiệp cho con tôi, nó
không hay là mình vĩnh viễn mất mẹ rồi.
- Ba, ba ơi – Thùy Vi ôm cổ chàng thương mến, nước mắt ràn rụa
trên má – Để con vào lấy cháo cho ba ăn nhé ? Từ sáng giờ, ba có
ăn gì đâu.
- Ờ, để đó cho ba – Thiện Nhân ôm trọn hai đứa con vào lòng. Bàn
tay chàng dừng lại bên vành khăn tang trắng quấn trên đầu trẻ .
Nước mắt bỗng tuôn trào ướt má.

- Ba ba ơi – Trúc Chi dùng bàn tay nho lau nhẹ mặt chàng – Ba cũng nhớ mẹ nữa phải không? – Con bé dỗ chàng, vỗ nhẹ lên má chẳng như Thiên Hương vẫn làm khi nó khóc – Ba nín đi, mai mẹ về, mẹ nấu cơm cho chúng mình ăn.

- Ồ – Chàng hôn lên đôi má nhỏ của con – Bây giờ cha con mình đi ngủ nhé.

- Hồng – Trúc Chi giẫy nẩy – Con thức đợi mẹ về cơ . Ba đi kiếm mẹ cho con.

Thiện Nhân không biết trả lời con sao, chàng ghì siết hai đứa bé vào lòng tê dại . Thùy Vi khẽ rầy em :

- Trúc Chi hư quá, em làm ba khóc rồi kìa.

Thiện Nhân lắc đầu:

- Con đừng rầy em . Cứ để cho em nói . A ! Chàng chợt kêu lên lo lắng - Còn Hoàng Phú đâu ? Sao cá ngày nay ba không thấy nó ?

Thùy Vi lặng lẽ cúi đầu , mái tóc dài đổ về một bên . Trong phút chốc , Thiện Nhân nhận ra con bé giống mẹ vô cùng . Chàng đặt tay lên bờ vai tròn của con

- Thùy Vi con nói đi , em Hoàng Phú ở đâu ?

- Dạ , Thùy Vi nén tiếng khóc vào lòng - Từ sáng đến giờ , em Phú trốn biệt trong phòng . Em không ăn , không uống cũng không hề khóc . Ai hỏi gì em cũng lắc đầu , vẻ mặt lạnh lùng đau khổ.

Thiện Nhân thở dài , chẳng hiểu hành động của con . Trong chuyện này, ngoài chàng và Thiên Hương , chỉ có Hoàng Phú là người tường tận . Thật quá sức tưởng tượng cho con.

- Thôi hai con đi ngủ đi , Thiện Nhân bế Trúc Chi đứng dậy , một tay

nắm lấy tay Thùy Vi , chàng dắt chúng về phòng ngủ.

- Ngủ đi con.

Chàng đắp mền lên người hai con rồi đưa tay bật quạt , Thùy Vi úp mặt vào gối khóc âm thầm , trong lúc Trúc Chi nắm tay chàng đốt đất :

- Ba ơi , con ngủ đây , khi nào mẹ về , ba phải bảo mẹ vào với con ngay nhé.

- Ừ , ba sẽ kêu...

Thiện Nhân chợt bỏ ngang câu nói , biết trả lời con sao khi sáng nay và mãi mãi về sau , Thiên Hương không về nữa.

Thiện Nhân không kiềm nổi lòng mình , cúi xuống hôn hai con như sợ mai đây chàng không được hôn nữa.

Nấn ná với hai con lúc lâu , chàng đứng dậy , bước đến phòng Hoàng Phú . Đưa con tội lỗi của nàng và hấn , mà suốt 13 năm dài chàng đã ôm ấp yêu thương , đặt biết bao là kỳ vọng.

Cánh cửa bật mở , Hoàng Phú giật mình , co người lại trong góc tối . Cặp mắt sợ hãi ngược lên.

Lập tức nỗi căm hờn trong lòng Thiện Nhân hạ xuống . Trước mắt chàng , Hoàng Phú không phải là con của kẻ thù đã phá hoại hạnh phúc gia đình chàng . Đó chỉ là một đứa trẻ vô tội , đáng thương , là đứa con yêu quý của chàng.

- Hoàng Phú sao con ngồi đây ? - Giọng Thiện Nhân ấm áp yêu thương.

Hoàng Phú ngơ ngác nhìn . Trong đôi mắt trẻ thơ , dường như ánh lên câu hỏi lạ lùng . Giây lâu , cậu bé oà lên nước nỡ.

- Ba , ba ơi !

- Con - Chàng kéo con vào lòng ngực rộng.

Hai tay ôm cổ Thiện Nhân , Hoàng Phú cất tiếng trong nước mắt
tuôn dòng

- Ba ơi , đừng giết con nghe ba.

Thiện Nhân ngơ ngác

- Sao con lại hỏi ba như vậy ?

Hoàng Phú dụi đầu vào lồng ngực rộng của cha.

- Vì con không phải là con ruột của ba.

- Ồ không đâu - Thiện Nhân hôn lên mái tóc thơm mùi sữa của con -
Con là con ruột của ba.

Dù biết ba nói dối , Hoàng Phú vẫn nghe tim mình phới phới niềm vui
. Từ sáng đến giờ , cậu cứ sợ bắt gặp ánh mắt lạ lùng , thù hận của
cha.

- Hoàng Phú - Thiện Nhân khẽ lay người cậu bé , con phải hứa với ba
một điều.

- Đôi mắt đen chớp chớp đợi chờ , chàng vuốt nhẹ tóc con.

- Con phải hứa với ba giấu nhem , chuyện xảy ra , kể cả Trúc Chi và
Thùy Vi . Ba muốn các con yêu thương nhau như ruột thịt.

Hoàng Phú nhìn sững vào đôi mắt cha . Cha thật là người cao thượng
. Cha có biết điều cha vừa nói chính là điều con mong mỏi.

- Con nghĩ sao ? - Thiện Nhân lặp lại câu hỏi , Hoàng Phú đáp trong
dòng lệ vui mừng

- Con xin hứa với cha.

Thiện Nhân lại lật mình sang bên , không ngủ được . Trời đã khuya

lắm rồi , cá phòng giam im lìm trong giấc ngủ . Theo gió vắng xa đưa tiếng côn trùng rả rích

Hôm nay là ngày thứ ba chàng sống xa nhà , nổi nhởi con nôn nao trong dạ . Giờ này , các con của chàng đang làm gì ? Có được êm say giấc nồng hay vẫn ngồi tựa cửa mong đợi cha về ?

Một giọt nước mắt rơi xuống , Thiện Nhân giận mình quá đỗi , sao lúc đó chàng chẳng kiềm lòng , nghĩ đến con mà tha thứ cho Thiên Hương ? Trong cuộc đời , ai không một lần lầm lỡ , Thiên Hương cũng vậy , nàng đâu thể giữ lòng trước sức hút mãnh liệt như nam châm . Thiên Hương ơi, anh không giận em đâu , trong việc này anh cũng là người có lỗi . Vì quá mệt mỏi trên thương trường , anh có phần nào lãnh đạm với em.

Hoàng Phong ! Thiện Nhân nghiêng răng cắn giận . Mày nữ phản bội tao sao ? mày trả ơn tao bằng cách làm cho gia đình tao tan nát vậy ư ? Ôi lòng người sao nham hiểm khôn lường.

Trước mắt Thiện Nhân như hiện lên một Hoàng Phong khác. Một Hoàng Phong đẹp trai, nhiệt tình, sôi nổi của thời trai trẻ. Bao nhiêu kỷ niệm êm đềm chợt hiện. Lòng chàng như ấm lại khi nhớ đến tình bạn ngày nào. Lẽ nào Hoàng Phong là con người như vậy được?

Thiện Nhân nhớ lại ánh mắt thiết tha của bạn, giọng nói chân tình khi chàng sắp bị bắt đi

- An tâm, mọi việc nhà đã có mình lo.

Đã bảo là con người không ai toàn vẹn sao chàng lại không thông cảm cho bạn? Thiên Hương là người phụ nữ tuyệt vời, ai nhìn nàng mà chẳng đem lòng mến yêu? Hoàng Phong cũng vậy, chỉ vì một

phút không kiềm nổi lòng mình, Hoàng Phong đã làm một việc để suốt đời ân hận. Có lẽ Hoàng Phong không biết Hoàng Phúc là con của mình. Thiện Nhân nghe lòng dịu nhẹ.

Thiện Nhân lại trở mình cho đỡ mỏi, dù sao chàng xử sự cũng không đến nỗi tồi. Quyết định nhận tội về mình để bảo vệ danh dự cho Thiên Hương. Đó là những gì chàng làm được để chuộc tội với con. Những đứa trẻ khốn khổ, yêu thương và hãnh diện về mẹ nó biết bao. Nhưng để làm được điều đó, chàng phải đổi bằng sự tự do của mình ngoài cuộc sống.

Tòa án sẽ phạt chàng bao nhiêu năm tù tội? Một kẻ cố làm hại vợ mình trong cơn giận dữ.

Bạn bè của chàng khi biết chuyện này, sẽ nhìn chàng bằng cặp mắt thế nào? Điều đó chàng không cần biết. Chàng chỉ sợ ánh mắt thương của Thùy Vi sẽ chuyển thành thù hận, khinh khi : ba không còn là thần tượng của con.

Và biết trả lời sao khi Trúc Chi khôn lớn đôi mắt tròn cứ nhìn chàng ngơ ngác :

- Sao ba lại hại mẹ con?

Tất cả nỗi oan tình này, chỉ mỗi Hoàng Phú hiểu và chàng đã bắt nó giữ kín. Vậy thì ai, ai sẽ có thể thông cảm cho chàng đây?

Phải kéo lê tấm tanh này trong tù ngục đến bao giờ? Ai sẽ là người thông cảm cho chàng? Trời, làm sao chàng chịu nổi ánh mắt khinh khi của bạn bè, con cái? Tâm trí bấn loạn rồi bời, lẻ loi trong cô đơn hoang vắng. Thiện Nhân bỗng đứng dậy, trong óc chàng hình thành một ý định điên cuồng. Ý định của một con người tuyệt vọng.

- Nín đi chau – Hoàng Phong khẽ gỡ bàn tay Hoàng Phú ra khỏi thi thể Thiện Nhân – Cháu có khóc mãi thì ba cũng không sống lại. Đã đến giờ cháu tránh ra cho mọi người liệm ba cháu vào hòm.

Ngẩng đầu lên, vừa trông thấy Hoàng Phong, cậu bé ngưng ngay tiếng khóc. Đến khi nghe người ta liệm cha vào chiếc hòm sơn đỏ , cậu lại khóc nức lên, chạy đến ôm chặt xác Thiện Nhân hét lớn.

- Không tôi không cho ai chạm đến người ba tôi.

Những người đến dự lễ tang đều không nén nổi lòng, đều rơi nước mắt. Họ thăm hỏi trời sao quá bất công cay nghiệt với ba đứa trẻ thơ, vừa mất mẹ, nay lại mất cha ?

Và họ cũng ngạc nhiên trước thái độ của đứa con trai. Trong đám tang mẹ, nó lặng lẽ trốn tất cả mọi người, không để rơi giọt nước mắt nào. Giờ đây, trước thi thể của cha, nó gào khóc thảm thiết làm ai cũng phải chạnh lòng, trong lúc hai đứa con gái chỉ biết ngoan ngoãn ngồi trong lòng lối xóm, âm thầm tức tưởi.

Tân dọn dẹp sách vở trên bàn. Cái bàn làm việc của Thiện Nhân biến thành bàn thờ thật vừa thật gọn.

Tân đã xong nhiệm vụ, nhưng anh vẫn nấn ná chưa về. Tự dưng anh thương người đàn ông bạc số kia. Tân còn nhớ cảm giác hụt hẫng của mình khi vừa mở cửa phòng giam. Thay vì báo cho Thiện Nhân hay tin mừng có các con đến thăm cha, anh lại báo cho lũ trẻ một tin rờn rã. Cha chúng đã chết rồi.

Những kẻ giết người bao giờ cũng bị lương tâm cắn rứt, dày dọ mãi không thôi. Sớm muộn gì chúng cũng tự tìm cho mình cái chết. Đó là tâm lý chung của những tên tội phạm. Cái chết của Thiện Nhân

không làm cho các bạn của Tân ngỡ ngàng lắm. Họ cho đó là quá báo nhẩn tiền.

Nhưng với Tân, anh không tin vào điều đó, song cái điều không tin đó, chỉ là cảm giác mơ hồ không chứng cứ. Thiện Nhân chết rồi, điều bí ẩn kia cũng theo chàng vùi sâu dưới ba tấc đất.

Tân ái ngại nhìn ba đứa trẻ, từ nay chúng hoàn toàn lẻ loi, cô độc vì ngoài cha mẹ, chúng chẳng còn ai thân thích trên đời. À không, chúng còn một người không chung máu huyết nhưng thương chúng còn hơn ruột thịt. Người đó là Hoàng Phong, bạn thân của thiện Nhân.

Cắm một nén nhang lên bát hương người quá cố, tự dưng Tân có linh cảm rồi đây mình sẽ phải quan tâm đến số phận của ba đứa trẻ. Ánh mắt anh dừng trên khung ảnh thờ của Thiên Hương. Nàng vẫn vô tư, hồn nhiên với nụ cười rạng rỡ, cũng như bên này Thiện Nhân hiền hòa với nụ cười ấm áp. Tân chợt nghĩ đến khung cảnh gia đình hạnh phúc.

Giờ này hẳn là họ đã gặp nhau nơi chín suối. Họ sẽ nói gì với nhau? Yêu thương hay thù hận? Có khi nào họ nhắc đến con không? Tương lai của bọn chúng sẽ ra sao khi thiếu bàn tay hiền hòa của mẹ và đôi mắt cha dẫn dắt.

- Tân – Một người công an bước vào, gọi hốt hãi – Về nhanh có nhiệm vụ.

- Ủ – Tân gật đầu – Mình về ngay.

Anh bước đến bên Hoàng Phong đang dỗ dành Hoàng Phú, dịu dàng :

- Có công tác tôi phải về, anh trông nom bọn trẻ.

Hoàng Phong gật đầu :

- Cậu không cần phải nhắc, đó là bổn phận của tôi. Thiện Nhân mất rồi – Chàng đưa tay lau nước mắt, nghẹn ngào – Từ nay, tôi sẽ là cha của chúng.

Viên trọng tài kinh tế sửa lại gọng kính vàng trên mắt, đặng hắng đọc.

- Đại diện cho pháp luật và ông Trần Tham, giám đốc công ty xuất nhập khẩu giày da Tôi, luật sư Nguyễn Liêm trọng tài kinh tế, đứng ra giám sát hợp đồng trao trả vàng mà ông Trần Thiện Nhân vay vào ngày ... tháng ... năm ... Mời hai bên nghe tôi đọc lại hợp đồng ký kết.

Bên A – Ông Trần Thambước lên trình trọng.

Bên B - Chỉ có ba đứa trẻ ngẩn ngơ không hiểu. Thùy Vi cất giọng nhẹ nhàng.

- Ba cháu thiếu nợ của ông ư ?

Trần Thiên Tham nhíu mày nhìn ông luật sư.

- Ông Liêm, bên B chỉ là lũ trẻ con chưa đến tuổi thành niên, chúng ta biết phải làm sao ?

Ông Liêm ra dấu bảo Trần Tham hãy an lòng, rồi hất hàm hỏi Thùy Vi.

- Nhà cháu không còn ai lớn sao ?

Con bé lắc đầu, rưng rưng nước mắt. Ông luật sư lại hỏi thêm.

- Thế bà con nội ngoại của cháu đâu?

Thùy Vi khóc nức lên :

- Dạ, nhà cháu không còn ai ca?

Không khí lặng yên, ngọt ngào. Hoàng Phú đột nhiên cất giọng ồm ồm :

- Ba cháu thiếu chú bao nhiêu. Nếu đến thời mãn hợp đồng, cháu xin trả lại chú.

Trúc Chi chột nấp tay anh, lắc lắc :

- Mình còn chú Hoàng Phong chi?

Đôi mắt Thùy Vi sáng lên, con bé reo vui :

- Đúng rồi, mấy chú chờ một lát. Con gọi điện thoại mời chú Hoàng Phong đến.

Con bé chạy đi thật nhanh, Hoàng Phú lầm lỳ :

- Xin chú cho cháu xem hợp đồng.

Trần Tham nhìn Nguyễn Liêm như hội ý rồi trao cho cậu bé bản hợp đồng có đóng dấu hằn hoi. Hoàng Phú liếc nhanh qua tờ giấy, đúng là chữ ký của ba với số vàng vay năm mươi cây, lãi suất phần trăm một năm. Cậu bé quyết định nhanh :

- Mời chú theo con.

Hai người lớn nhìn nhau ngạc nhiên rồi cũng bước theo cậu bé.

Hoàng Phú dừng lại bên chiếc tủ to bằng sắt. Bao lần, cậu được cha dạy về phương pháp kinh doanh tại nơi này, mắt cậu đã nhìn thấy những thỏi vàng nằm chen nhau trong đó.

Hoàng Phú xoay nắm số đã thuộc trong đầu. Chiếc tủ bật mở, đúng lúc Hoàng Phong vừa đến. Chàng kêu lên vẻ chẳng hài lòng.

- Hoàng Phú sao cháu dẫn người lạ vào phòng ngủ của cha.

Đôi mắt chàng sáng lên khi nhìn thấy những thỏi vàng lấp lánh.

Hoàng Phú đếm đủ năm mươi cây vàng trao cho người luật sư Ông ta đẩy tấm giấy về phía Hoàng Phong.

- Xin ông ký vào hợp đồng này. Từ đây giữa hai bên A và B không còn ràng buộc vào nhau nữa.

Hoàng Phong không đọc lại tờ giấy, ký vội vàng. Số của cải trong tủ đã làm chàng mờ mắt. Không ngờ Thiện Nhân lại giàu như vậy.

- Thôi đủ rồi – Người luật sư khẽ khàng đẩy nắp cây bút lại – chúng ta về thôi.

Hai vị khách về rồi, Hoàng Phong đứng thẩn thờ. Một lúc sau, anh lẩm bẩm một mình :

- Cha cháu nợ bao nhiêu người như vậy chứ?

Thùy Vi trả lời lí nhí :

- Cháu cũng không biết. Bấy lâu nay, cháu cứ ngỡ người ta chỉ nợ ba cháu thôi.

Hoàng Phong im lặng. Một đời lặn lội giữa thương trường, chàng thừa biết, Thiện Nhân còn nợ rất nhiều người, song số nợ đó không đáng kể so với của cải mà anh đang có. Nội các đại lý ở mọi miền đất nước thiếu anh cũng lên đến hàng trăm triệu.

- À, Trúc Chi, Thùy Vi này – Chàng như như chợt nhớ, kêu lên – Cái cửa hàng mỹ nghệ của ba cháu, chú đăng bảng đã có người đến hỏi mua rồi đó.

Lòng Hoàng Phú chợt xốn xang, tuy chưa biết rõ việc kinh doanh, cậu bé vẫn mong manh hiểu rằng bán cửa hàng mỹ nghệ là điều sai lầm lớn. Cả cuộc đời gian khổ, cửa hàng mỹ nghệ là tất cả những gì cha hoài vọng, là tương lai của chị em cậu.

Lúc nghe Hoàng Phong bàn với chị Thùy Vi bán cửa hàng đi, Hoàng Phú đã toan hét lên lời căm phẫn, nhưng không hiểu sao cậu lại lặng yên không nói.

Với người đàn ông đó, Hoàng Phú không muốn mở lời nói chuyện, cậu biết rằng nếu nói cậu có thể mắng vào mặt hắn. Nhưng cậu không làm sao mắng được. Vì hắn còn là cha của cậu, người cha tội lỗi.

Lại còn hứa với Thiện Nhân, Hoàng Phú chỉ sợ phút giây không nén được, cậu tiết lộ cái bí mật thiêng liêng mà lòng dằn lòng giấu kín. Chỉ còn một cách là cậu đành phải ngoan ngoãn nghe theo lời hắn. Mặc tình hắn theo túng, đưa gia đình cậu đến tận cùng vực thẳm.

- Sao Hoàng Phú – Hoàng Phong chột gọi làm Hoàng Phú giật mình, thoát vòng suy tưởng – người ta trả một trăm cây, cháu thấy thế nào?

Một trăm cây với ba đứa trẻ thơ là một gia tài quá lớn. Chúng nào hay rằng chỉ cái cửa hiệu không thôi cũng đáng giá một trăm cây rồi.

Thùy Vi nắm tay Hoàng Phú :

- Hoàng Phú em nghĩ sao ?

Cậu bé lẩm bẩm trong miệng :

- Em không biết.

Hoàng Phong chột xen vào :

- Theo chú một trăm cây là được giá lắm rồi. Mấy cháu nghĩ coi, cha cháu đã chết, chú không rành việc kinh doanh. Không bán để đến khi phá sản càng nguy.

Thùy Vi cắn môi suy nghĩ, một lúc lâu rồi khẽ gật đầu :

- Vâng trăm sự cháu chỉ còn biết trông vào chú.

Hoàng Phong cười vui vẻ :

- Yên tâm, cứ để rồi chú lo chợ Kìà Hoàng Phú, sao cháu nhìn chú ghê quá vậy?

Nghe Hoàng Phong hỏi, cậu bé lẳng tía nhìn đi nơi khác. Trong lòng cậu giờ đây như có sóng xô, bão dậy .

Hạ Thu

Vẫn Nhớ Mong Hoài

Chương 2

Đi học về, Thùy Vi không dừng chân ở phòng khách, trêu chọc Trúc Chi vài câu như thường lệ. Đặt chiếc cặp lên bàn, con bé bước vào phòng riêng vội vã. Bởi trong cơ thể của nó vừa có biến chuyển lạ lùng, báo cho nó một tin mừng, rằng nó đang đứng giữa điểm giao thời của một đứa trẻ con và một nàng thiếu nữ.

Một thiếu nữ mười sáu tuổi với mái tóc dài buông óng mượt trên lưng, đôi mắt long lanh còn nguyên vẻ ngây thơ trong sáng, nụ cười e ấp như nụ hoa vừa hé trên gương mặt trái xoan mịn màng tinh khiết. Khiến người ta nghĩ ngay đến nét đẹp kiều sa, thánh thiện của Đức Mẹ Maria mà các danh họa đã cố tâm tìm kiếm.

Đưa tay kẹp gọn mái tóc bằng cây kẹp nơ nhỏ, lòng con bé trĩu

buồn. Nó đang có một niềm vui mà không biết chia sẻ cùng ai. Niềm vui của một cô nữ sinh vừa bước vào trường trung học. Ôi, giá mà cha còn sống, cha sẽ vui biết bao nhiêu. Cha sẽ chở nó trên chiếc mô tô to, cho nó mặc sức nũng nịu, vùi vãnh cha từ chiếc cặp da đến chiếc áo dài trắng bằng vải katê.

Con bé không dám để nỗi buồn vương lên đôi mắt. Nó phải vui để các em trông vào mà nương tựa. Từ hơn sáu tháng, thùy Vi trở thành mẹ của hai em.

Bắc nồi cơm lên bếp, Thùy Vi bắt đầu thái thịt. Hôm nay, nó cho các em ăn thịt nướng. Hoàng Phú thích món này lắm, y như sở thích của cha.

Tiếng mỡ xèo xèo, cùng hơi thịt bốc lên thơm ngát, thùy Vi bồi hồi nhớ mẹ. Có mẹ, nó không phải mó tay vào bất cứ chuyện gì. Một tay mẹ quán xuyến mọi việc trong nhà. Khác với nhiều gia đình giàu có khác, cha mẹ không thích mượn người làm, và có lẽ vì vậy mà không khí trong gia đình bao giờ cũng tràn ngập tiếng cười vui.

Thùy Vi thèm được sống những phút giây như vậy lắm. Ôi, còn gì sướng hơn khi công việc nhà đã làm xong, ru cho Trúc Chi an giấc, được nằm dài trên giường thả hồn về dĩ vãng, để được nghe cha kể chuyện tếu lâm, ngồi trong lòng mẹ ngửi mùi nước hoa thơm ngát mà ăn bánh của chú Hoàng Phong.

Nhắc đến Hoàng Phong, lòng thùy Vi bỗng yên ổn lạ lùng. Từ lúc cha mẹ mất đi, căn nhà này chỉ còn Hoàng Phong lui tới. Khi thì gói bánh, lúc chục xoài, trái mít. Tự bao giờ, con bé thấy mình kính chú như cha, trao tất cả niềm tin cậy.

Mà chú tốt thật đấy chứ. Bỏ hẳn cả việc gia đình để lo cho chúng nó. Nhìn chú tất bật, chạy lo bán giùm căn nhà bốn tầng hoang vu lạnh lẽo. Con bé thấy thương làm sao những giọt mồ hôi lấm tấm. Rồi giận Hoàng Phú, khi thấy em tỏ ra không thân thiện với chú. Chú ấy lớn, nói phải thì mình nghe. Chỉ có ba đứa trẻ con, lại ở trong toà nhà như vậy, không bị ma bắt thì cũng có ngày bị ăn trộm vặt cổ như chơi.

Đâu phải ai cũng sẵn lòng như chú, lặn lội tận hang cùng ngõ hẻm để tìm mua cho chúng căn nhà nhỏ thật dễ thương, rồi còn mượn thầu xây cất lại cho thật khang trang, xinh xắn.

Lòng con bé lại lo lo, không biết số gia tài của cha để lại đã xài hết bao nhiêu. Chỉ biết dạo này nó tiêu tiền quá đỗi. Cứ vài bữa, Hoàng Phong ghé lại đưa cho nó cả trăm ngàn.

Thùy Vi không hiểu sao cha mình lạ thiệt nợ nhiều như vậy, những con nợ cứ vây lấy chú Hoàng Phong, làm chú ấy phải cuống lên, trông thật là tội nghiệp. Nhiều lúc con bé cũng cảm thấy hoang mang, không biết cha nó còn nợ bao nhiêu và bao giờ người ta mới không tới làm khó dễ.

- Chị Thùy Vi ơi, cơm chín chưa ? Em đói bụng quá rồi.

Tiếng Trúc Chi đưa con bé thoát khỏi vòng suy tưởng. Nó chột nhảnh mặt nhìn em

- Ờ, chín rồi. Nhưng nhìn em kìa, đầu cổ sao dính toàn lá chuối.

Trúc Chi đưa tay vuốt tóc, mỉm cười :

- À, em làm cô dâu đó mà, chị thấy em có đẹp không ?

Thùy Vi ngồi xuống ôm em vào lòng :

- Đẹp lắm, để chị bế em ra rửa tay rồi vào ăn cơm nhé.

Trúc Chi gục gặc đầu :

- Dạ ... nhưng mà ... - con nhỏ phụng phịu – em hồng ắn đâu, em chờ anh Hoàng Phú.

- Ờ – Thùy Vi bế em đi ra sàn nước – chị em mình cùng chờ anh Phú.

Trúc Chi yêu kính Hoàng Phú vô cùng. Đang nhõng nhẽo, khóc nhè, nghe tiếng anh là trở nên ngoan ngoãn, dễ bảo ngay.

Reng ... reng ... reng

Tiếng chuông cửa vang dồn dập.

Trúc Chi vỗ tay reo lên.

- A, anh Phú về rồi. Anh Phú về rồi.

Thùy Vi lau nhẹ tay em.

- Ờ, chị em mình ra mở cửa cho anh Phú.

- Hồng – Trúc Chi giật tay ra khỏi tay của chị chạy đi – Em mở cửa cho anh Phú

Thùy Vi nhìn theo em mỉm cười rồi quay qua lo dọn chén. Giờ này, các em đã đói bụng lắm rồi.

- Thùy Vi dọn cơm hủ , cho chú ăn nhờ một chén – Một giọng nam trầm ấm vang lên.

Thùy Vi quay lại reo lên mừng rỡ :

- Ôi, chú Hoàng Phong, con mong chú quá.

Trúc Chi giậm chân phụng phịu :

- Chẳng phải là anh Hoàng Phú.

Hoàng Phong cười vang, chàng bế con bé lên tay, nựng khế mặt nó :

- Chú hồng được sao ? Trúc Chi không thích chú đến à ?

Trúc Chi cười vui, phô nguyên hàm răng sữa :

- Con thích chứ, nhưng con thương anh Hoàng Phú của con hơn.

Hoàng Phong làm ra vẻ phật lòng, Trúc Chi vội ôm mặt chàng, hôn chụt một cái.

- Thôi thôi. Trúc Chi thích chú Hoàng Phong nhiều vậy

- Giỏi lắm, thưởng cho Trúc Chi đây – Hoàng Phong cho tay vào túi, lấy viên kẹo chanh trao cho nó, rồi khẽ khàng đặt con bé ngồi vào ghế, quay sang hỏi Thùy Vi.

- Cháu mong chú đến có việc gì không ?

Con bé khẽ lắc đầu :

- Không có chị Con nhớ chú và buồn quá. Hôm nay chú ở lại ăn cơm với tụi con nhé.

Hoàng Phong xắn tay áo, ngồi vào ghế :

- Dĩ nhiên rồi

- Hông được – Trúc Chi lại kêu to – Còn phải chờ anh Phú nữa.

Hoàng Phú vừa đi học về tới, cậu trả lời em.

- Anh về rồi đây, Trúc Chi ơi.

Con bé quay nhanh người lại, làm chiếc ghế đổ mạnh về sau, hất nó té dài trên đất

Hoàng Phú hốt hoảng, vội bế nó lên tay.

- Trúc Chi em có đau không ?

Dĩ nhiên là đau lắm, Trúc Chi không muốn anh lo lắng, nó lắc đầu nguầy nguậy :

- Hông có đau. Anh phú này, anh há miệng ra đi.

Dù không biết con bé muốn gì, Hoàng Phú vẫn chịu em, há miệng

thật toạ Trúc Chi móc nhanh viên kẹo trong miệng mình bỏ vào miệng anh :

- Cho anh nè, của chú Hoàng Phong cho đó.

Chưa kịp cảm nhận vị ngọt viên kẹo, Hoàng Phú đã nhăn mặt, nhổ toẹt. Viên kẹo văng xuống đất, Trúc Chi giãy lên khóc - Sao anh lại nhổ kẹo của em?

Hoàng Phú vội vã thanh minh:

- Đâu, anh đâu có nhổ kẹo của em. Đây là kẹo của chú Hoàng Phong mà.

Hoàng Phong tái mặt, Thùy Vi vội bảo em:

- Trúc Chi, để anh Phú rửa tay rồi ăn cơm. Hoàng Phú em không trông thấy ai sao?

Hoàng Phú ngẩng đầu, tia mắt lác hắc đi, giọng khàn khàn:

- Dạ, con chào chú.

- Chào cháu – Trông giọng nói của chàng như pha chút gì thương cảm – Vừa đi học về hả? Hôm nay trong trường của cháu có gì lạ không?

Hoàng Phú đã đi thẳng vào toilet Thanh Tiễn, dường như nó không nghe lời chàng hỏi. Sao nó lại không có cảm tình với chàng nhỉ?

Hoàng Phong thầm thắc mắc.

Bữa cơm diễn ra trong không khí chán chường, lạt lẽo. Đó là do lỗi của Hoàng Phú, cậu bé cứ làm lì, trả lời nhát một, trong lúc Hoàng Phong gần như chỉ muốn chuyện trò cùng cậu.

- Thùy Vi này – Đang ăn, chừng như sức nhớ ra, Phong nhìn Vi – Hôm nay chú đem bản thanh toán, chi phí trong sáu tháng qua cho

cháu xem đây.

Thùy Vi vội xua tay:

- Kìa chú, sao chú làm như vậy, tụi con coi chú như cha.

Hoàng Phong cười vui:

- Phải rồi... nhưng tình cảm là tình cảm, tiền bạc là tiền bạc. Tính chú ưa sòng phẳng. đây cháu xem đi.

Trước mắt con bé là một bản giấy chi chít số. Tất cả những thứ chú Hoàng Phong đều ghi ra rành mạch, những con số đến hoa cả mắt.

Thấy nó cứ ngẩn ngơ, chàng đưa tay chỉ vào những con số nói:

- Đây, cái này là số tiền của cha để lại, số tiền bán cửa hàng, bán nhà. Tổng cộng là 240 cây. Bên đây – Hoàng Phong lật tờ giấy ra sau – Đây là phần chú chi ra, nhiều khoản có cả khoản mua quan tài, làm đám. Tiền ăn của các cháu trong sáu tháng. Tiền sửa lại căn nhà này, vì chỉ là hai trăm cây cả thấy.

Thùy Vi giật mình, không ngờ chị em nó lại tiêu tiền nhiều như vậy.

Như đoán được điều lo ngại trong lòng nó, Hoàng Phong cất giọng bề trên:

- Giờ đây gia tài của các cháu chỉ còn bốn mươi cây. Chú thật lo ngại.

Thùy Vi cất giọng run run:

- Có lẽ từ này, chúng cháu phải dè xẻn từng đồng một.

Chàng mỉm cười:

- Chưa đến nỗi như vậy đâu cháu. Chú có quen với một người bạn. Anh ta đang huy động vốn với lãi suất cao để mở một dịch vụ kinh doanh. Chú nghĩ bốn mươi cây vàng này, nếu cho anh ta vay, mỗi tháng cháu sẽ lấy lời bốn cây. Dư sức cho các cháu sống phở phê.

Mắt con bé sáng lên, Hoàng Phong lại lấy ra một tờ giấy khác:

- Đây là biên nhận của chú ấy ghi, hàng tháng cháu hãy đến đây nhận lãi.

Thùy Vi ngược mặt lên:

- Vậy chú cứ giữ giấy này rồi tới tháng lãnh giùm con, chớ con nhỏ thế này....

Chàng trầm ngâm suy nghĩ:

- Chú muốn lắm, kẹt nỗi đầu tháng này, chú phải sang Úc làm một chuyến du lịch dài sáu tháng. Thằng cháu bảo lãnh

Thấy mắt con bé chột buồn, chàng dỗ dành:

- Đừng buồn, khi về chú sẽ có quà, còn bây giờ chú về đây— Hoàng Phong vo tròn viên giấy, quăng xuống gầm bàn, quay nhìn Hoàng Phú nói thương yêu.

- Chú về đây, ráng học giỏi nghe con

Thấy Hoàng Phú vẫn lặng yên, Thùy Vi khẽ nhắc em

- Kìa Phú em có nghe chú nói gì không?

Hoàng Phú quắc mắt nhìn lên, tự dưng Hoàng Phong nghe toàn thân nổi đầy gai ốc, chàng xoa hai tay vào nhau, lúng túng.

- Thôi chú về nghe

Thùy Vi tiễn Hoàng Phong ra tận cửa. Hoàng Phú ngồi sụp xuống bàn lượm viên giấy nhỏ. Trúc Chi khom người xuống nhìn anh

- Anh Phú ơi, anh lượm gì vậy?

Đôi mắt cậu bé liếc nhanh qua dòng chữ chi chít trên tờ giấy trắng, rồi bỏ nhanh vào túi. Hôn lên mái tóc ngắn của em, Hoàng Phú thản nhiên

- Không có gì đâu em

Trúc Chi nhìn anh, môi nở nụ cười rạng ngời hạnh phúc. Đôi mắt Hoàng Phú dăm dăm nhìn về điểm vô hình như suy nghĩ điều gì quan trọng lắm.

Dắt chiếc Chally vào bãi gởi xe, khóa cẩn thận, Thùy Vi bước ung dung vào căn nhà sang trọng với bốn tầng lầu. Đây là văn phòng giao dịch của cơ sở sản xuất giấy da Thạnh Tiến.

Con bé đi phẳng phẳng lên lầu, chẳng chút ngại ngùng. Hơn một năm nay rồi, chị em nó được no ấm là nhờ số tiền lời bốn mươi cây vàng mà cơ sở sản xuất giấy vẩy mượn

Đưa tay đẩy cánh cửa kiếng một căn phòng sang trọng, Thùy Vi chợt dừng lại, người tiếp nó không phải là cô thư ký dễ thương, có giọng nói ngọt ngào, mà lại là một thanh niên vẻ mặt khó dăm dăm.

- Dạ thưa chú... - nó rụt rè – chẳng hay chị Lan Thanh...

Người thanh niên mãi mê bên máy vi tính, giờ mới ngẩng đầu lên, giọng lạnh lùng:

- Lan Thanh nghỉ việc rồi. Cô tìm chi ấy để làm gì?

Thùy Vi rụt rè, đặt quyển sổ xuống bàn:

- Dạ cháu đến để nhận tiền lời tháng này.

Người thanh niên cầm quyển sổ lật xem, nheo mắt nhìn con bé rồi hỏi

- Cha mẹ của cô đâu không đi lãnh chứ?

Giọng Thùy Vi chợt buồn:

- Dạ cha mẹ cháu mất cả rồi.

- Mất cả rồi? – Chàng trai hỏi lại như chưa tin. Nhìn chằm chằm vào

người con bé một lúc lâu anh thở dài, khoát tay – Tiếc là tôi không giải quyết tiền lời cho bé được. Bé về đi vài ngày nữa hãy đến đây.

- Dạ – Thùy Vi thấy hoang mang, không biết nói sao. Nó nhận lại quyển sổ từ tay người đàn ông lạ – cháu về đây.

Nó chậm chậm bước đi trước ánh mắt nửa giễu cợt, nửa thương hại của người thanh niên mới gặp.

Chị Lan Thanh đi đâu nhỉ? Con bé tự hỏi lòng khi cho xe chạy về nhà. Việc này phải hỏi lại chú Hoàng Phong mới được. Nghĩ thế, nó nhấn ga mạnh thêm chút nữa.

Hoàng Phong đến tự bao giờ, đang ngồi ở ghế salon đợi nó với vẻ mặt buồn buồn. Trong lòng chàng, Trúc Chi nghịch ngợm cây bút tuyệt đẹp.

- Thùy Vi, cháu vừa đi lên văn phòng giấy Thanh Tiến phải không? Vừa gặp mặt nó, Hoàng Phong đứng bật dậy hỏi nhanh.

Thùy Vi khẽ gật đầu:

- Dạ.

- Họ trả lời sao?

Con bé kể lại câu chuyện mà lòng hoang mang. Nghe xong, Hoàng Phong đặt tờ báo vào tay nó.

- Cháu đọc đi.

Thùy Vi cúi xuống tờ báo đọc ngẫu nhiên. Càng đọc, nó càng thấy lạ lùng không hiểu. Tại sao họ bảo cơ sở giấy Thanh Tiến mượn đầu heo nấu cháo? Việc huy động vốn để sản xuất chỉ là cái cớ để họ thu gom tiền của mọi người

- Như vậy là sao hả chú Phong? – Thùy Vi ngơ ngác – Cháu không

hiếu.

Hoàng Phong đưa tay sờ cằm:

- Cháu nghe chú nói đây, cơ sở sản xuất giấy chỉ là một cái mặc nguy trang để họ vây tiền của những người ham lãi suất cao như chúng ta. Sau khi đã thu gom được một số lớn, họ đã cao chạy xa bay rồi.

Thùy Vi điếng hồn:

- Vậy có nghĩa là...

Hoàng Phong gật đầu, nói luôn:

- Nghĩa là họ giết của chúng ta.
- Vậy là.... vậy là mình mất hết tiền sao?

Con bé bật khóc. Trúc Chi thấy vậy nhào qua tay chỉ:

- Sao chị hai khóc vậy, chị hai?

Thùy Vi ôm em vào lòng, viễn cảnh đời nghèo càng làm cho nó khóc nhiều hơn, Hoàng Phong đưa tay vuốt tóc vỗ về:

- Nín đi cháu, đâu phải một mình cháu mà cả chú, nhiều người cũng bị giết thế này. Nhà nước đang thanh lý cơ sở, tìm bắt ông giám đốc cơ sở Thạnh Tiến. Yên tâm đi, không mất đâu mà cháu sợ.

Lời chàng nói đã làm an lòng con bé. Dù sao nó cũng chỉ là một đứa trẻ con, chưa từng trải việc đời, nói gì mà nó chẳng nghe.

- Chú ơi – Thùy Vi lau nước mắt – Thế chú cũng gửi tiền cho ông Thạnh Tiến nữa à?

Hoàng Phong gật đầu, móc túi lấy sổ gởi tiền, lật cho Thùy Vi xem.

- Đây, chú có nói dối đâu. Cả trăm cây chứ ít ỏi gì.
- Bị mất nhiều tiền, chú hổng tiếc sao?

Hoàng Phong cười gượng gạo:

- Sao cháu bảo là chú không tiếc?

Trúc Chi xen vào:

- Vì chú không khóc như chị của cháu

Chàng nựng cầm đứa tre?

- Chú lớn rồi, không khóc được

Đưa mắt xem đồng hồ, Hoàng Phong nói nhanh:

- Chú phải về nha đây. An tâm, chú sẽ theo dõi, có gì chú báo lại

Hoàng Phong bước đi vội vã. Trúc Chi quay lại hỏi:

- Sao chị khóc vậy, chị Thùy Vi?

Nước mắt lại lăn dài, Thùy Vi đặt cầm lên tóc em:

- Chị làm mất hết tiền rồi

Trúc Chi nói tỉnh:

- Thi thôi, ít bữa nữa ba về, ba lại cho chị nhiều hơn

Ba về ư? Thùy Vi thầm kêu trong dạ: Phải, có ba thì nói làm gì. Tội nghiệp cho Trúc Chi, nó cứ tin vào lời chị và chú Hoàng Phong, ngỡ ba đi tìm mẹ chưa về.

- Chị Thùy Vi nè – nó lây mạnh vai chị – bao giờ thì ba mới tìm ra mẹ? Em nhớ ba, nhớ mẹ quá rồi, chị dắt em đi tìm ba mẹ lệ lên.

Lòng đau như cắt, Thùy Vi cố nén tiếng nấc dỗ em:

- Ủ, ngày mai thì ba về rồi, tìm chi nữa. Bây giờ thì chị đi nấu cơm cho em ăn nhé.

- Hong – Trúc Chi bỗng khóc òa lên – Em hỏng ăn cơm, chị nói gạt em. Chị nói mai ba về, mai ba về hoài mà hỏng thấy ba đâu. Chị phải dắt em đi tìm ba liền cơ

Nói xong, con bé lăn đùng ra đất, khóc ầm ĩ. Thùy Vi ngồi xuống bên

em, nài nỉ?

- Để chị dắt em đi tìm ba, nhưng phải để mưa tạnh đã, bộ em muốn
chị em mình ướt như chuột hết sao?

Vừa chống tay ngồi dậy, Trúc Chi lại lặn ra đất, khóc lớn hơn

- Hong, đi liền bây giờ em mới chịu. Chị lấy dù đi

Thương em, Thùy Vi đành phải chiều em:

- Em chờ chị một chút

Trúc Chi chạy lon ton theo chị, miệng cười vui khi trên má trên môi
còn đầm nước mắt:

- Mình đem áo mưa theo nữa nghe chị. Cho ba với mẹ đội chung,
còn hai chị em mình đã có cây dù

Cầm áo mưa trên tay, lòng quặn thắt, Thùy Vi dắt em đi chậm chậm
trên đường. Mưa gió tới bởi như xót thương cho đôi chim nhỏ?

Đi về đâu? Thùy Vi dừng lại, nhìn xuyên qua lớp mưa giăng trắng
xóa. Làm sao có thể về miền vô định tìm gặp mẹ chả Hỡi trời cao đất
dày, có ai hiểu lòng con giữa lúc này?

- Chị Thùy Vi, sao mình không đi nữa đi?

Trúc Chi nắm tay chị kéo kéo. Thùy Vi chợt tỉnh, cúi nhìn em, lòng
nhói đau thương xót. Hai chị em đã ướt hết, da mặt xanh tái đi vì
lạnh. Thương em quá! Con bé cúi xuống ẵm em lên, năn nỉ?

- Trúc Chi ơi, em lạnh lắm rồi, sẽ bị bệnh mất thôi. Chị dẫn em về,
mai mình đi tìm tiếp

- Hong – nó khẳng khẳng – Em không chịu đâu. Chị phải dẫn em đi
tìm ba mẹ.

Thùy Vi gạt nước mắt đi tiếp. Mưa mỗi lúc một tọ Chân mỗi rã rời,

tay đã tê dại mà con bé vẫn không dám đặt em xuống đất. Nó muốn hơi ấm trong thân thể mình xua đi bớt cái lạnh của đất trời đang phủ giăng hài hình hài bé nhỏ.

Nó đi, đi mãi

Hình như lúc này nó cũng tin như em nó. Cứ đi đi rồi sẽ được gặp mẹ cha Bao lần rồi, nó gặp cả cha lẫn mẹ trong giấc ngủ. Mẹ lo cho chị em nó từng chiếc áo đầm đến cây kẹp nơ cài tóc. Cha nó ôm nó vào lòng hôn lên má thật kêu, dặn dò bảo nó phải thương em, lo cho em ăn học thành người. Cha mẹ Ơi, cha mẹ Ở đâu? Sao con tìm hoài không thấy?

- Chị Thùy Vi! Chị Thùy Vi! Chị Thùy Vi!

Tiếng gọi lặp lại lần thứ ba, con bé mới bàng hoàng sức tỉnh. Trước mặt nó là Hoàng Phú, khắp người sưng nước đang lây gọi:

- Chị Thùy Vi chị đi đâu vậy?

Thùy Vi mấp máy môi, những lời nói lại là của Trúc Chi :

- Em bắt chị Thùy Vi dắt em đi tìm ba mẹ.

Hoàng Phú bế Trúc Chi cả ba chị em quay về nhà. Vừa mệt vừa lạnh, vừa đói, nên vừa về đến cổng nhà, Thùy Vi chợt thấy hai chân lão đảo ắt hoa lên quay cuồng rồi té nhào lên bậc tam cấp. Không còn biết gì nữa.

Đến khi nó mở mắt ra, thấy mình nằm trên tấm nệm bông dày, quần áo khô ráo, trên người được đắp tấm chăn lông ấm.

Gần đấy, Hoàng Phú đang lau mình, mặc đồ cho Trúc Chi Con bé đứng im thín thít, đôi mắt mở to sợ hãi. Mặc đồ xong, Hoàng Phú đẩy tay con bé, giọng giận dỗi :

- Thôi đi, anh Phú hông chơi với Trúc Chi nữa đâu. Trúc Chi hư quá.

Trúc Chi nhào tới ôm lấy anh, la to :

- Hông, anh Phú thương em, em ngoan lắm mà.

Hoàng Phú quay mặt lại:

- Ngoan mà bắt chị Thùy Vi dẫn đi ngoài mưa như vậy Chị bệnh rồi, chị bỏ em luôn, bộ em không thương chị hai sao ?

- Hông mà – Trúc Chi bật khóc – Em thương chị hai mà. Anh Phú, anh đừng nghỉ chơi em.

Hoàng Phú cắn môi, vờ suy nghĩ :

- Ủ, thi anh không giận, nhưng em không được bắt chị Thùy Vi làm như vậy nữa, nghe không?

- Dạ nghe – Con bé nói ngay, Phú mỉm cười.

- Nghe thì hôn anh hai cái.

Không lau nước mắt, nó nhón chân hôn anh hai cái thật kêu. Quay đầu nhìn lại, thấy Thùy Vi mở mắt, Trúc Chi mừng rỡ kêu lên :

- Kìa chị Thùy Vi hết bệnh rồi kìa.

Nó chạy nhanh vào vòng tay mở rộng của Thùy Vi hôn lên má chị nó thì thầm :

- Chị Thùy Vi ơi, chị đừng bỏ em đi nhé

Ôm em vào lòng, đôi dòng lệ lăn tròn trên má, Thùy Vi đáp :

- Chị không bao giờ bỏ em

Trúc Chi vén tóc cho chị :

- Em thương chị lắm mà em cũng thương anh Phú nữa.

Nói đến đây, con bé quay nhìn về phía anh cười rạng rỡ. Nhưng

Hoàng Phú đã bỏ đi từ lúc nào.

Khu chợ Ổn ào, hòa lẫn cái không khí nóng hầm hập giữa buổi trưa nắng gắt, tạo nên một cảm giác lơ đãng, mệt mỏi, mọi cử động như chậm hẳn đi.

Len lỏi qua dòng người đông đảo, Thùy Vi ngơ ngác nhìn quanh, không biết phải hỏi ai. Chợt một thiếu phụ ngồi trong chợ đưa tay ngoắc :

- Này, em có gì bán không em?

Con bé lắc đầu rồi lại chợt gật đầu. Ngập ngừng bước lại người thiếu phụ, tay ôm kè kè chiếc túi.

- Đâu bán gì, mở cho chị xem – Giọng chị nghe đơn đả.

Thùy Vi đưa tay kéo khóa chiếc túi đặt tiền. Mắt người thiếu phụ sáng lên khi nhìn thấy những món hàng. Toàn là đồ xịn, vài ngoại, may đúng mode. Chị lôi nhanh tất cả ra ngoài.

Nhìn chị ngắm nghía, xoay qua, xoay lại từng chiếc áo đầm mà lòng Thùy Vi đau nhói. Đây là những chiếc áo mới nhất mà ba mẹ đã sắm cho nó hồi tết năm rồi. Nó thích những chiếc áo đầm này lắm, chỉ dám bận vào những dịp sinh nhật bạn bè, hoặc cùng theo cha mẹ đến nhà hàng thôi. Có chiếc nó mới bận một lần thôi.

Phải bán những thứ này, nó tiếc lắm, nhưng không còn cách nào khác hơn. Bây giờ thì nó không mong lấy lại bốn mươi cây vàng đã gửi. Bởi tiếp theo cơ sở Thạnh Tiến, các cơ sở sản xuất khác liên tiếp bị phá sản, tạo thành một cơn dịch. Đi đến đâu cũng nghe người ta than thở. Có người tự vẫn vì đã quá tin bán hết gia tài, đem tiền đi gửi, mong hưởng lãi cao.

Chú Hpong cũng là một nạn nhân trong trận dịch này. Mới có mấy

tháng mà trông chú ốm đi thấy rõ. Chú không còn đến nhà chị em nó thường như trước nữa. Nụ cười như biến mất trên gương mặt chú và nó không thể nhận tiền trợ giúp từ tay chú. Dù sao chú cũng còn vợ con của chú.

Nó phải âm thầm bán nữ trang, lấy tiền xoay sở trong nhà. Nhìn các em ăn cơm thua khi hồi mẹ còn sống, lòng nó không đành. Bữa nào cơm cũng phải đủ ba món canh, xào, kho.

Đêm đêm, nằm gác tay lên trán tới khuya, Thùy Vi trăn trở mãi, một con bé học lớp mười hai, mười tám tuổi, quen sống trong nhung lụa, biết làm gì tạo được đồng tiền để nuôi hai em ăn học. Buôn bán ư? Nhưng biết bán gì? Liệu Hoàng Phú có đồng ý cho chị nó nghỉ học, dầm thân ngoài nắng để mua tào bán tần không?

Đi làm ư? Biết làm gì đây? Hoang mang quá, con bé chỉ biết ngủ thiếp đi với cơn mơ đầy ác mộng. Để rồi sáng ra, âm thầm đem đồ đi bán, lo cho hai em được yên ấm đến trường, không vướng bận.

Còn không quá một tháng nữa là tết rồi, lòng Thùy Vi thêm một nỗi lo. Hai tết qua không cha mẹ, nó vẫn mua cho hai em những bộ quần áo mới thật đẹp xinh, để hai em không tủi phận mình cô độc. Ba hôm nữa, đám giỗ mẹ, mười hôm nữa đám giỗ cha. Không có tiền, Thùy Vi cũng tự nhủ với lòng không thể làm thua hơn mọi lần, sợ linh hồn mẹ cha buồn tủi.

Thường khi, chú Hoàng Phong đem tiền đến rồi cùng phụ chị em nó nấu nướng, cúng kiếng thật tinh tươm. Lần này, Thùy Vi tham đoán chú Hoàng Phong sẽ không đến nữa, mà chú có đem tiền đến, nó cũng không có quyền nhận. Chú đã tốt với chị em nó quá nó không

thể lợi dụng lòng tốt của người ta mãi. Hơn nữa, lúc này chú cũng đang gặp khó khăn như nó.

Trúc Chi còn quá nhỏ, không thể hiểu được nỗi lo của chị. Hoàng Phú thì có thể, nhưng ích gì ? Dù có hiểu, nó cũng không tìm ra hướng nào giải quyết, chỉ thương chị thêm lo lắng trong lòng, ảnh hưởng đến cuộc thi Năm nay Hoàng Phú thi tốt nghiệp cấp II. Nhiều đêm, nhìn em chống đèn học bài khuya, Thùy Vi đã cắn răng nén tiếng khóc khi không thể mua cho em ly sữa, như ngày xưa mẹ đã làm.

- Này bé, giá này được không sao chị hỏi hoài em không nói - Người mua hàng gay gắt. Thùy Vi giật mình.

- Dạ, dì nói bao nhiêu con nghe không rõ ?

Chị xếp mấy cái áo lại cho gọn.

- Năm chục ngàn được không cưng ?

Năm chục ngàn với năm cái áo ? Thùy Vi sững sờ nhìn người thiếu phụ. Cách đây ba năm, nó còn nhớ mẹ nó đã mua một chiếc áo thôi cũng đã đến tám chục ngàn.

- Sao bé ? - Chị lặp lại - Được không ?

Nó lắc đầu, nói như năn nỉ.

- Dì trả thêm cho con, chỉ một cái áo này không đã

Chị hươ tay cắt ngang.

- Đồ cũ mà bì với đồ mới hả cưng ? Thôi sáu chục chắc giá.

Đã có kinh nghiệm của những lần mua bán trước, Thùy Vi nói cứng :

- Hông được, một trăm thì cháu bán

- Một trăm ? - Người thiếu phụ trợn mắt rồi hạ giọng - Bảy chục nghe cưng.

Con bé cương quyết bỏ tất cả áo quần vào trong túi, đứng dậy.

- Không phải một trăm.

Người thiếu phụ gọi lại :

- Thôi lại đây, thấy em tội nghiệp, chị mua giùm em vậy.

Cầm xấp tiền trên tay, con bé lúi thúi bước đi. Vậy là từ nay, nó hết còn dịp mặc những chiếc áo đẹp lượn vòng quanh phố cùng bè bạn. Nhưng lòng nó chợt ấm lên một cảm xúc rạt rào ... Nó đã có tiền làm đám giỗ cho cha mẹ.

Tự dưng bàn chân nó bước nhanh hơn.

Cục len vàng lăn lóc dưới chân, Thùy Vi đều tay đan thoăn thoắt. Chả bù cho lúc mới tập, tay cứ quều quều trong thật buồn cười.

Hơn một tháng nay, nó lãnh đan cho một tổ hợp gia công xuất khẩu.

Ăn lương sản phẩm, tuy không cao lắm, mà lòng nó lại thấy vui vui.

Từ nay cảnh đói không còn đè nặng lên đôi vai của nó. Với hơn tám chục ngàn mỗi tháng, cộng với số tiền bán chiếc Chally ra, năm nay chị em nó có thể ăn cái tết khá đàng hoàng, tươi tắn.

Cánh cửa khô dầu bật lên một tiếng kệt khô khan. Thùy Vi giật mình ngẩng nhìn. Gương mặt nó tươi ngay khi thấy cậu em trai.

- Phú, kết quả thế nào ? Em có đậu không ?

Môi Phú hơi nhích động :

- Dạ em được mười tám điểm.

- Thủ khoa ư ? - Thùy Vi reo như hét.

Phú khẽ gật đầu. Thùy Vi ôm em, hôn mạnh lên má - Ôi em của chị giỏi quá.

Gương mặt cậu bé lăm lè trước tình thương của chị. Thùy Vi chợt

nhận ra, em của mình đã lớn lắm rồi. Giọng nó khàn khàn lạ lẫm :

- Mười giờ rồi, em đi nấu cơm chị nhé.

Thùy Vi giật mình :

- Mười giờ rồi ư ? Thôi chết, em để đó chị nấu cơm cho em đi đón Trúc Chi đi.

- Dạ - Hoàng Phú đẩy chiếc xe đạp ra. Thùy Vi khép cửa rồi bước ra sau. Vừa nhen lửa nấu cơm, nó vừa lẩm bầm hát bài hát thiếu nhi. Lâu lắm rồi, nó mới được niềm vui lớn thế này. Hoàng Phú giỏi lắm, em lẩm lì ít nói, không hề xin tiền chị học thêm, thế mà lại đậu thủ khoa. Ôi, giá như mà ba còn sống, chị em nó thế nào cũng được ba thưởng cho một bữa đi nhà hàng, no căng cả bụng.

Vui thì vui, nhưng trong lòng nó lại lo. Năm nay Trúc Chi vào lớp một tiền tập vở, áo quần, học phí ... Bao nhiêu tiền phải lo mà chỉ còn trông vào số tiền lương ít ỏi.

- Thùy Vi cười rớt kìa, sao cháu không chụm vào lửa - Giọng Hoàng Phong vang lên làm con bé giật bắn cả người. Chú ấy bao giờ cũng vậy, xuất hiện âm thầm như một bóng ma.

Thấy con bé cứ tròn mắt nhìn mình, Hoàng Phong kéo ghế ngồi, cười thân mật

- Làm gì mà cháu nhìn chú ghê vậy ?

Thùy Vi chớp mắt mỉm cười, đôi lúm đồng tiền lún sâu hơn trên má :

- Dạ lâu quá chú không ghé, cháu tưởng chú quên tụi cháu rồi.

Hoàng Phong vờ giận dỗi :

- Cháu nghĩ về chú vậy sao ? Bấy lâu nay chú không ghé là chú mãi lo chạy chọt giấy tờ, đòi lãnh lại số tiền đã cho các cơ sở sản xuất

vay mượn

Tim đập mạnh trong lồng ngực, con bé hỏi nhanh

- Thế có hy vọng gì không chú ?

Hoàng Phong đốt một điếu thuốc, gật đầu

- Có nơi có, có nơi không. Nhưng lão Thạnh Tiến cơ sở sản xuất giày coi như vô phương đòi được.

Thùy Vi tái mặt, tương lai của ba chị em nằm trong tay ông Thạnh Tiến :

- À - Hoàng Phong đứng dậy đi đến bên bếp - Dạo này các cháu sống ra sao ? - Vừa nói chàng vừa đưa tay mở nắp vung. Thùy Vi vội chạy đến định chặn tay Hoàng Phong.

- Dạ tụi cháu sống cũng không đến nỗi nào.

Hoàng Phong đã nhanh hơn, nắp vung bật mở. Trước mắt chàng là nồi rau luộc. Thùy Vi bối rối quay đi.

Hoàng Phong quay lại :

- Tụi cháu sống cực vậy sao ?

Tủi thân, Thùy Vi bật khóc. Chàng rút khăn lau nước mắt cho nó, trầm ngâm.

- Chú thật vô tình, Thùy Vi ơi, tha lỗi cho chú.

Con bé ngược mắt lên, thầm hỏi. Sao trên đời này có người tốt thế này ? Các bạn của ba ngày xưa, ai cũng giàu có hơn chú Hoàng Phong, sao chẳng ai ngó ngang gì chúng.

- Nín đi cháu - Hoàng Phong lại rút ra một cọc tiền - Dạo này chú hơi kẹt, chỉ có bấy nhiêu, cháu cầm đỡ mà xài.

Không đếm Thùy Vi cũng biết số tiền đó trên một trăm ngàn. Số tiền

đó giờ đối với nó quý như thế nào, nhưng nó không thể nhận tiền của chú Hongphong mãi.

Thùy Vi lắc đầu :

- Cháu cảm ơn chú, cháu không thể nhận.

Hiểu lòng đứa bé, Hoàng Phong đặt tay lên tóc nó, thương yêu :

- Cháu đừng lo, chú chưa đến nỗi nào. À - đặt cọc tiền vào tay Thùy Vi, chàng lảng sang chuyện khác - Chú có ý kiến thế này, cháu nghe có được không nhé.

Thùy Vi chăm chú nhìn Hoàng Phong, lòng tràn ngập tin yêu, Hoàng Phong đã là người ân của nó, bảo gì mà nó không nghe :

- Chú tính như vậy, cháu thì nhỏ, lại còn đi học, làm sao nuôi hai đứa em cho nổi. Chú tính đem bớt một đứa về nhà nuôi, cháu thấy sao ?

Con bé run lên vì cảm động, nghẹn ngào :

- Chú

Hoàng Phong gật đầu :

- Phải chú định đem Hoàng Phú về nuôi cho cháu nhẹ phần trách nhiệm. Chú hứa là sẽ thương nó như con, cho ăn học đến nơi đến chốn.

Tai con bé lùng bùng, điều chú Hoàng Phong vừa nói thật là quá bất ngờ. Hoàng Phú đi, nó sẽ được nhẹ phần trách nhiệm. Cuộc sống của nó và bé Trúc Chi sẽ được thoải mái hơn.

Nhưng để em về bên ấy xa lạ một mình, dù được chú thương yêu cũng đâu phải tình ruột thịt. Nó sẽ nhớ em nó từng đêm không ngủ được. Mười mấy năm trời sống bên nhau một bước không rời, ba năm hoạn nạn chị em lại càng thêm khăng khít. Không, nước mắt

tuôn ràn rụa trên môi, Thùy Vi khẽ lắc đầu :

- Cháu cảm ơn chú, cháu không thể để Hoàng Phú đi được
- Sao vậy ? - Hoàng Phong cố dỗ dành - Như cháu cũng biết, chú chỉ có hai đứa con gái, từ bao lâu chú thêm đứa con trai biết bao nhiêu. Hoàng Phú về bên chú sẽ sung sướng. Cháu nghĩ kỹ lại đi, gia đình chú cũng khó khăn, không thể giúp cháu được lâu dài. Cháu không thương em của cháu sao ? Để các em ăn thiếu thốn như vậy, cháu chịu nổi không ? Rồi còn việc học hành, liệu cháu có lo cho em đến nơi đến chốn ?

Lời Hoàng Phong đúng quá. Thùy Vi không cãi vào đâu được. Sức con người có hạn, nhu cầu càng cao, làm sao nó có thể chu toàn cho các em đến nơi đến chốn. Nhìn các em ốm yếu xanh xao, nó giận mình bất tài vô lực. Nhìn người ta ăn miếng ngon, nó lại thương em thiếu thốn. Thấy đứa bé nào mặc quần áo đẹp, nó lại xót đau khi thấy Trúc Chi thua kém hơn người

Dù biết em sang bên kia là một đời sung sướng, nhưng xót xa lắm khi nghe Trúc Chi hỏi anh đâu. Vào ra căn nhà này không có bóng đứa em trai, hiu quạnh lắm

- Không - Thùy Vi cương quyết - Chú ơi, chị em cháu rau cháo có nhau, không xa nhau được

Hoàng Phong nhìn sướng đứa con gái mười tám tuổi, không thể tin được một đứa trẻ như vậy biết nói điều nhân nghĩa. Chàng cũng quyết dành Hoàng Phú về cho được. Thằng bé thông minh, khẩu khỉnh đến lạ lùng.

Hoàng Phú về đã lâu, nép mình sau cánh cửa, lắng nghe chị mình và

người đàn ông kia nói chuyện. Năm nay nó đã lớn rồi, mười sáu tuổi với nỗi khổ tâm dẫn vật kéo dài đã khiến nó lớn lên trước tuổi. Nó hiểu vì sao người đàn ông kia thiết tha xin nhận nó về nuôi.

Ông ta hối hận hay không nữa nhìn giọt máu rơi của mình lẫn lóc trong cơ cực ? Dù cho ông ta có đến bằng thái độ nào đi nữa, cậu cũng không cho phép lòng mình nhận kẻ đó là cha. Trong lòng cậu chỉ có một người cha duy nhất, người cha đó mất rồi. Song trong tâm khảm, người cha đó vẫn sống đời đời, giúp cậu vượt qua bao trở ngại.

“Hoàng Phong, ông đừng hòng dùng lời mật ngọt mà mua được lòng ta” Cậu bé cắn chặt răng, phản hận. Nó thương chị biết bao khi thấy dòng nước mắt tuôn trào vì buồn xa nó.

Không chị kính yêu ơi, em sẽ không bao giờ xa chị, xa bé Trúc Chi yêu dấu. Dù ai đem bạc vàng ra mua chuộc lòng em, em vẫn muôn đời là em của chị. Đêm đêm nhìn chị thức khuya, cố đan thêm một phần chiếc áo, Hoàng Phú đã xót xa, đau khổ biết bao. Cậu tự nhủ với lòng phải làm một việc gì giúp chị. Ngồi trong lớp đôi mắt nó cứ mở to nhìn về một hướng. Cha ơi, con bất lực biết bao.

Đậu vào lớp mười chính là niềm mơ ước của cậu. Nhưng vào lớp mười là chồng thêm lên vai chị một gánh nặng. Nó chột muốn bỏ học, bỏ nhà đi lang thang, ngủ bờ ngủ bụi để không làm phiền đến chị. Nó đã làm như thế một lần, mà không được. Giữa công viên, nó đói meo, nằm cuộn tròn trên ghế. Một cụ già đến gần khuyên nó “hãy trở về nhà, đừng đi hoang như vậy.” Nhìn lũ trẻ bụi đời mặt mày nhem nhuốc, tranh giành nhau từng mẩu rác, củ khoai, Hoàng Phú

chợt rùng mình kinh sợ, cha sẽ buồn tới mức nào khi biết nó bê tha, mất dạy.

Nó trở về nhà khuya lơ, khuya lắt. Chị Thùy Vi đã ôm nó vào lòng, khóc như chưa từng được khóc. Làm chị phải lo, lòng nó hồi hận vô cùng.

Hai giọt nước mắt tròn rơi ra khỏi bờ mi dài cong vút. Trúc Chi nhìn sững anh ngạc nhiên, ngơ ngác. Lần thứ nhất, kể từ lúc Thiện Nhân chết, Hoàng Phú không kiềm nổi lòng mình để rơi giọt lệ, lòng cậu bé vừa nảy ra một quyết định

Không thể ích kỷ như vậy được, không thể để chị Thùy Vi tiếp tục hy sinh. Cậu đã lớn rồi, phải chọn cho mình một đường đi. Đường đi đó đúng hay sai ? Chưa rõ, ít ra cũng là tấm lòng của cậu đối với chị, với em.

Hoàng Phú bước hẳn ra sau, giọng nói thản nhiên đến lạ lùng

- Chị Thùy Vi à, em thấy chú Hoàng Phong nói đúng, em sẽ sang nhà chú ấy.

Thùy Vi và Hoàng Phong giật mình quay lại. Thùy Vi kêu lên như cầu cứu

- Phú em điên rồi, em phải ở nhà với chị, với em.

Đôi mắt Hoàng Phú thoáng chùng đi, sao cậu chẳng đau lòng khi phải xa chị xa em. Nhưng phải dứt khoát thôi, giọng cậu vang lên lạnh lùng, khô khốc.

- Không, em suy nghĩ rồi, em phải đi.

- Không Phú - Thùy Vi nắm vai em lắc mạnh - em không thương chị, thương Trúc Chi sao ?

Hoàng Phú ôm vai chị, trong phút chốc, ánh mắt của cậu trao đến chị bao lời ân cần, thương mến. Vì thương chị, thương em nên cậu phải ra đi.

Thùy Vi ngừng tiếng khóc, nó cũng vừa đọc được trong đôi mắt sáng rực của em ý nghĩ hy sinh. Nó thều thào :

- Không em ở lại đây, chị còn lo được cho em. Em đừng đi.

Hoàng Phú vẫn khẳng khẳng :

- Em phải đi, chị đừng nói nữa.

Trúc Chi ngẩn người nhìn anh, chị lạ lùng, chợt chen vào :

- Anh Phú đi đâu vậy ? Sao anh cãi lời chị Thùy Vi ?

Hoàng Phú bế Trúc Chi, hôn thật lâu trên má em :

- Anh sang nhà chú Hoàng Phong. Trúc Chi ở nhà ngoan với chị, hông thôi anh giận.

Quay qua nhìn Hoàng Phong, giọng cậu bé lạnh lùng :

- Ta đi bây giờ chứ chú ?

Hoàng Phong giật mình :

- Đi bây giờ ư ?

Thật là bất ngờ, chàng chưa chuẩn bị tinh thần. Nhưng khi nhìn những giọt nước mắt của Thùy Vi, chàng lại gật đầu ngay. Chàng sợ thằng bé sẽ bị những giọt lệ làm thay đổi ý kiến.

- Ừ, mình đi thôi, chú về nhé Thùy Vi. Thịnh thoảng chú sẽ đến thăm hai cháu.

Hoàng Phú theo chân Hoàng Phong bước dần ra cửa. Thùy Vi ngây người nhìn theo, chợt nó chạy ào lên, khóc lớn.

- Không Hoàng Phú em đừng đi.

Hoàng Phú quay lại sóng mũi cay xè. Nó chớp mắt nhanh để ngăn dòng lệ thảm. Ôm chị trong tay, giọng nó hơi nghèn nghẹn :

- Chị an tâm, em sẽ cố gắng học. Em sẽ về thăm chị thường xuyên. Tự dưng Thùy Vi cảm tưởng chị em sẽ không còn được gặp mặt. Nó lắc đầu, khóc như mưa :

- Không em đừng đi. Chừng như thấy khó thuyết phục được em, nó nài nỉ - Hay em ở lại ăn cơm rồi mai đi cũng được.

Hoàng Phú lắc đầu, cậu không muốn kéo dài phút giây chia biệt. Cậu không muốn nhìn thấy nước mắt đau thương. Khẽ gỡ tay chị, cậu quay lưng đi.

- Ngày mai, chị Oi. Ngày mai chị em mình gặp lại.

Cắn chặt răng, bịt chặt hai tai, Hoàng Phú vẫn nghe tiếng Trúc Chi khóc xé lòng :

- Hoàng Phú, Hoàng Phú ơi, anh bỏ em sao ?

Hạ Thu

Vẫn Nhớ Mong Hoài

Chương 3

Lắc mạnh đầu xua tan những ý nghĩ chột đến. Hoàng Phú cố hoàn thành bài tập toán. Không gian thật yên tĩnh, ngoài tiếng động đều của chiếc quạt trần, chỉ còn tiếng ngòi bút chạy trên trang giấy trắng.

Nhưng chữ cứ lập lòe, cậu không sao tập trung đầu óc.
Con thạch sùng nép mình trong góc tường, khẽ chép miệng than.
Niềm cố gắng tan biến, Hoàng Phú buông bút, ngược nhìn chiếc quạt
xoay đều, nghe nổi nhớ miên man
Hai tháng theo chân chú Hoàng Phong đến ở nơi này, cậu chưa một
lần quay về nhà thăm chị thăm em, không phải cậu vô tình, hay ngon
cơm ngọt canh mà quên đường về thăm nhà cũ
Đêm đêm, cuộn tròn trên chiếc giường rộng thênh thang, cậu không
làm sao vồ về giấc ngủ. Nổi nhớ chị, thương em cứ cồn cào da thịt.
Bao lần tan học, bước chân quen cứ đưa cậu về con đường cũ.
Nhưng lần nào cũng vậy, vừa đến đầu hẻm là cậu lại lăm lũi quay
lưng, trốn thật nhanh như một tên ăn trộm.
Hoàng Phú sợ nghe tiếng gọi thương mến, thấy giọt nước mắt chị
Thùy Vi khóc thương em. Có lẽ lúc đó cậu sẽ không đủ can đảm làm
tròn ước nguyện.
Hôm đó, từ giã chị ra đi, lòng Hoàng Phú nát tan từng đoạn. Không
còn con đường nào khác, chỉ có cách này, cậu mới giúp chị được
phần nào nhẹ gánh. Phần cơm gạo, bút mực, áo quần của cậu xin
nhường lại Trúc Chi.
Mà cậu đi cũng đúng thôi, dù sao Hoàng Phong cũng là người tạo ra
hình hài cậu. Chú phải có bốn phần với giọt máu của mình.
Không ngờ Hoàng Phong lại giàu đến thế. Hoàng Phú ngỡ ngẩn trước
tòa nhà bốn tầng đồ sộ. Cậu càng ngạc nhiên hơn khi nhìn thấy vợ
Hoàng Phong. Quả là một hình tượng trái ngược với mẹ cậu năm
xưa. Người đàn bà trẻ tuổi mẹ, vẻ mặt đanh ác, đôi mắt thường lóe

lên những tia nhìn nham hiểm, tiếng nói khàn khàn như vẹt, khiến người đối diện không thể có chút cảm tình. Và hình như Hoàng Phong có phần khiếp sợ người đàn bà đó.

Ngay lần đầu tiên, bà đã gờm gờm nhìn nó như muốn ăn tươi nuốt sống. Hoàng Phong phải nói mãi bà mới bằng lòng cho nó một phòng gần bếp, rồi những cái nguyệt dài, ra vào bóng gió đặng cay.

Những lời đay nghiến đó, Hoàng Phú gạt bỏ ngoài tai. Chấp nhất làm chi những điều nhỏ nhặt, trong lòng cậu có những ý định lớn hơn nhiều.

Vậy mà Hoàng Phú không nén nổi lòng khi nhìn thấy hai chị em Phương Kiều, Phương Loan hạnh phúc trong vòng tay cha mẹ.

Những lúc đó, cậu trốn chọt trong phòng, để không còn nghe, thấy một điều gì. Mẹ ơi, sao mẹ không sống với con ? Càng thương nhớ mẹ, cậu càng nghe thù hận người đàn ông đó.

- Anh Phú ơi, làm cho em bài toán này đi.

Phương Loan đặt quyển tập lên bàn, nhìn anh nũng nịu. Phú giật mình, trong nhà này, cậu chỉ nói chuyện với mỗi mình nó thôi.

- Đâu để anh coi. Trời ơi, dễ như vầy mà Trúc Chi ...

Hoàng Phú im bặt, không hiểu sao nó cứ lăm lăm giữa Trúc Chi và Phương Loan. Có lẽ vì hai đứa cùng một tuổi :

- Sao ? Phương Loan đang đưa đôi chân nhỏ - Sao anh Phú cứ gọi em là Trúc Chi hoài vậy ? Em giận cho coi.

Cậu bé chớp mắt, dỗi dằn :

- Thôi, cho anh xin lỗi, anh giảng cho em nghe nhé.

Phương Loan ngoan ngoãn chống tay lên bàn, ngược nhìn anh như

nuốt từng lời nói. Đôi mắt nó tròn xoe, gương mặt bầu bĩnh hồng hào, thân hình mũm mĩm thật đáng yêu.

Hoàng Phú chạnh lòng nghĩ đến Trúc Chi Giờ đây, con bé đang làm gì ? Loay hoay với bài tập toán khó mà không biết hỏi ai ? Chị Thùy Vi bề bộn công việc quá, thời gian đâu để ân cần giảng giải.

- Anh Phú ơi - Phương Loan đóng quyển tập lại, đưa tay che miệng ngáp - Em buồn ngủ quá.

Hoàng Phú vuốt tóc em :

- Em đi ngủ đi, tối anh giảng tiếp

- Dạ - Phương Loan ngoan ngoãn hôn thật kêu lên má Phú. Em thương anh ghê vậy đó.

Con bé nhảy chân sáo đi lâu rồi mà Phú vẫn ngồi yên bất động. Nụ hôn thiên thần của đứa trẻ vô tư đã làm lòng cậu xao xuyến, bồi hồi. Dù dặn lòng thù hận cả nhà tên Hoàng Phong độc ác, cậu không thể nén tính thương mến với Phương Loan.

Rồi từ niềm thương mến đó, Hoàng Phú để tình cảm của mình trôi về chị Thùy Vi và em Trúc Chi Những người yêu thương nhất đời chàng đang sống đói nghèo vì lòng tham vọng của cha.

Hoàng Phú đứng dậy, nhìn quanh. Cả nhà đang im lìm trong giấc ngủ.

Lấy trộm gạo của Hoàng Phong đem về giúp chị là việc không đẹp lắm, nhưng cậu không còn cách nào khác hơn. Một lần, phát hiện ra chị và em mình phải bữa cháo, bữa rau, sáng no, chiều đói, chị đã khóc cả đêm dài, để đi đến quyết định giúp chị cứu em bằng cách ăn trộm gạo của người. Mỗi tuần lấy đi bốn, năm lon, kéo dài gần ba

tháng nay. Thùy Vi cũng không ngờ là gạo lấy trộm, tưởng em có tiền chú cho mua gạo đem về. Nghĩ cho cùng, cậu có toàn quyền làm như vậy. Cậu không ăn trộm của Hoàng Phong mà chỉ lấy lại phần ít ỏi chẳng thấm vào đâu so với những gì người ấy lấy đi của chị em cậu. Người ấy đã đẩy chị em cậu vào cảnh đời đói khổ.

- A, bắt gặp quả tang. Lần này thì hết chối nghe con - kèm theo tiếng hét the thé là một cái bạt tai đau điếng. Hoàng Phú té nhủi, đập đầu vào thành lu.

Nghe động, Hoàng Phong cùng hai con chạy xuống lạ lũng

- Gì vậy bà ?

Kim Liên chống nạnh, chỉ tay vào mặt Hoàng Phú :

- Tôi đã nói là nuôi ong tay áo mà. Ông cứ cãi tôi. Giờ thì sáng mắt ra chưa. Hèn gì mấy tháng nay gạo ăn nhanh như thổi. Trời ơi, lớp nuôi ăn, lớp bị ăn cắp đem bán thế này, làm sao tôi chịu nổi hả trời ?

Hoàng Phong nhìn Hoàng Phú :

- Sao vậy con ? Con cần tiền để làm gì ? Sao không hỏi xin ba chứ ? Hoàng Phú cứ cúi gầm đầu nhìn những hạt gạo trắng ngần tung tóe trên mặt đất, mà nghĩ đến chị Thùy Vi và em Trúc Chi.

- Sao - Hoàng Phong cúi xuống, nắm lấy tay cậu bé, kéo đứng lên - sao chú hỏi mà con không nói ?

Hoàng Phú ngẩng đầu, hất tay mình ra khỏi tay của Hoàng Phong.

Cậu phui như phui bụi bị bám trên người, lồm lì không nói. Kim Liên lại rút lên danh đá :

- Sao mà không trả lời tao hả đồ mất dạy ? Mà lấy gạo tao để làm gì hả ? Cho con nào ?

Kim Liên chen vào :

- Chắc lại chơi bida thiếu tiền chứ gì ?

Hoàng Phú buột miệng :

- Thím và chị đừng nói bậy. Tôi không phải là người như vậy đâu.

Kim Liên sẵn tới :

- Vậy chứ mày lấy gạo tao làm gì, thẳng chết cha chết mẹ kia ?

Cậu bỗng bật cười khan :

- Phải tôi là thẳng chết cha chết mẹ.

Hoàng Phong chen vào :

- Thôi thôi, Phú à, mai mốt con đừng làm như vậy nữa. Còn bà, chuyện gì từ từ nói.

Kim Liên hét luôn chổng :

- Từ từ, rồi từ từ sạt nghiệp, từ từ đi ăn xin cả lũ. Ông muốn mẹ con tôi chết đói rục xương vì thẳng khốn nạn đó phải không ?

Hoàng Phú muốn nói vào mặt bà ta, những gì bà và chồng con bà hưởng chính là mồ hôi nước mắt của cha cậu. Nhưng cậu chỉ thở hắt ra, lặng lẽ quay đi, bỏ lại sau lưng trận cãi vã và không biết đến bao giờ mới chịu ngưng.

Vào phòng riêng, thả người xuống ghế, hai tay ôm đầu, cậu để nước mắt rơi lã chã, thương cho chị và em chiều nay không có chi để nấu.

Cơ sở đan len không có hàng thường xuyên để Thùy Vi tìm được nguồn thu ổn định. Chị của cậu đã phải bán từng chiếc ghế, cái nôi.

Gian nhà khang trang hôm nào giờ trống vắng đến đau lòng. Làm sao để giúp chị đây ? Sao mình bất lực thế này ?

Giờ đây trong mắt Phương Loan, cậu không còn là người anh gương

mẫu, để có thể giảng giải cho em biết đâu là điều hay lẽ phải. Kim Liên sẽ coi cậu là thằng ăn bám vô liêm sỉ. Những chuyện này đều do Hoàng Phong làm ra. Biết kêu ca với ai nỗi ức oan không thể nói nên lời.

- Phú, sao ngồi đây ? - Một bàn tay khế đặt lên vai Hoàng Phú, cậu chợt nghe toàn thân ớn lạnh. Không hiểu sao cậu lại sợ cái giọng ngọt ngào kia - Rửa mặt đi con

Phú tránh xa cái nhìn thân ái ấy

- Cám ơn chú.

Hoàng Phong đến bên ghế đối diện nhìn Hoàng Phú lúc lâu, cố nén tiếng thở dài vào lồng ngực. Chàng rút một cọc tiền để vào tay cậu bé, dịu dàng

- Từ nay có xài gì, con cứ nói thẳng cùng chú. Đừng làm như vậy
Tự dưng Hoàng Phú vung tay, làm cọc tiền vãi tung tóe.

- Tôi không cần.

Rồi lại hối hận trách mình ngay . Tại sao cậu làm như vậy ? Số tiền kia sẽ giúp cho chị Thùy Vi biết bao nhiêu . Cẩn nhẹ môi, Hoàng Phú nhìn tiền văng đầy trên mặt đất, hơi thở như dịu đi hồi tức.

- Sao vậy con? – Hoàng Phong cúi nhặt những tờ tiền vương vãi, rồi ôm Hoàng Phú vào lòng, nói như năn nỉ – Con đừng buồn. Tính của thím con xưa nay vốn vậy . Thôi vào rửa mặt đi, chải đầu rồi theo chú đến nhà hàng. Đang nghỉ hè, chú sẽ tập cho con làm ông chủ. Làm ông chủ Mắt Hoàng Phú sáng rực lại vụt tắt ngay . Cậu không muốn trở thành một ông chủ tàn nhẫn như người ấy . Cậu không muốn tim mình chai đi trước cạm bẫy của cuộc đời . Nhưng ở lại đây

để nghe lời dạy dỗ ư? Không, Hoàng Phú không có cảm giác mà Mỹ Hoa là chú chim bị vạt cánh, nhốt trong chiếc lồng con chật hẹp. Không, phải thoát khỏi chiếc lồng này càng nhanh càng tốt.

- Vâng chú đợi cháu một tí – Giọng Hoàng Phú vẫn lạnh lùng.

Không thể nào hiểu được nó nghĩ gì? Một đứa trẻ con kỳ lạ, hay một dấu hiệu của thiên tài? Chàng đưa mắt nhìn vào kiếng chiếu hậu của chiếc Phụng Hoàng. Hoàng Phú không còn là đứa bé. Mười tám tuổi mà thân hình to lớn, trông cậu vững vàng như một thanh niên đã hai mươi. Một tay trợ thủ đắc lực đây! Hoàng Phong đưa tay vuốt mũi, tự nhủ sẽ đào tạo Hoàng Phú theo ý muốn của mình.

Chiếc xe dừng lại, chưa kịp tắt máy, từ bên trong nhà hàng, một cô gái xinh đẹp và sang trọng ào ra, ôm cổ Hoàng Phong nũng nịu.

- Anh Tư, sao trưa nay anh Tư lên trễ quá vậy, làm tội em nhớ muốn chết luôn hà.

Hoàng Phong cười hì hì, tay bẹo má cô gái trẻ :

- Có thiệt nhớ anh Tư không đó?

Cô gái đẩy tay, giẫm chân nũng nịu :

- Coi anh Tư đó, em giận luôn cho coi.

Hoàng Phong lật đật ôm cô gái vào lòng :

- Thôi thôi, cho anh Tư xin lỗi, đưa má đây nào...

Chàng chợt bỏ ngang câu nói, đẩy cô gái ra xa, tay sửa lại bầu áo, đàng hoàng nghiêm trang.

- À, từ từ đã nào, buôn bán ra sao? Đưa sổ sách cho anh coi lại.

Hơi bất ngờ trước thái độ của Hoàng Phong, cô gái ngẩn người. Bắt gặp đôi mắt Hoàng Phú ngó mình chăm chú, nàng chợt hiểu, nhón

ngay nụ cười đẹp nhất của mình.

- Ủa cậu em này là... Lính mới tuyển hả anh Tư?

Hoàng Phong có vẻ ngượng lắc đầu :

- Không em đừng nói vậy, cháu của anh Tư đó. Em dắt nó vào nhà chăm sóc giùm anh.

- Vậy hả ? – Cô gái mỉm cười, nắm tay Hoàng Phú – Vào đây em.

Lần đầu tiên, Hoàng Phú đặt chân đến nhà hàng Tiên Lâu Mộng.

Thật khác xa với tưởng tượng của cậu bé thơ ngây.

Nhìn vào các căn phòng trang hoàng sang trọng, Hoàng Phú lơ mơ hiểu ra sự việc. Đau lòng thay khi cha ruột là tú bà hiện đại.

Tự đáy lòng, niềm cảm xúc mờ hồ chợt đến, Hoàng Phú thương những số phận nổi trôi . Đôi mắt cậu cứ chăm chăm nhìn cô gái ngồi trong một góc bàn. Nàng đang đưa đôi mắt buồn trôi trên bọt bia sủi lăn tăn, vẻ mặt thẫn thờ như quanh đây chẳng có ai.

Sao nàng trẻ thế này ? Hoàng Phú đoán thầm trong dạ, có lẽ khoảng bằng tuổi cậu thôi . Tội nghiệp cho nàng biết mấy, lẽ nào vẻ đẹp thánh thiện kia bị dập vùi giữa vòng tay tàn bạo của khách tìm hoa . Tự nhiên cậu muốn làm quen với người con gái ấy.

- Chị Mỹ Hoa này – Hoàng Phú khều vai cô gái ngồi bên cạnh mình – Cô gái kia là ai vậy ?

Mỹ Hoa cười tủm tỉm :

- Uyên Chi, lính mới của anh Tư đó, chú em có muốn nói chuyện không?

Mắt không rời cô gái, Hoàng Phú khẽ gật đầu . Mỹ Hoa đứng dậy, đến gần Uyên Chi, nói nhỏ nhỏ gì đó. Cậu thấy nàng ngập ngừng rời

chỗ, tiến đến bàn của cậu, nói run run :

- Dạ anh muốn gặp em.

Phú gật đầu, đáp dịu dàng :

- Phải tôi muốn nói chuyện với Uyên Chi, mình ra ngoài ban công nhé.

Đôi mắt Uyên Chi thoáng vẻ ngạc nhiên, nhưng cũng bước theo Hoàng Phú ra ngoài . Gió lồng lộng thổi, mái tóc nàng bay bay trông yên bình lạ. Trước vẻ mảnh mai, yếu đuối của nàng, Hoàng Phú thấy mình chợt lớn lên gấp bội . Cậu muốn che chở cảnh hoa yếu đuối kia.

- Uyên Chi đến làm ở đây đã lâu chưa ?

Chiếc đầu khẽ lắc :

- Em mới vào làm khoảng một tuần – Đôi mắt nàng thấp thoáng niềm vui – Nghe nói anh là cháu của ông chủ phải không?

Hoàng Phú chợt nghe lòng xấu hổ khi phải thú nhận mình là cháu của người đàn ông đó. Cậu ấp úng lựa lời :

- Phải . Nhưng mà... mà Uyên Chi có biết mình vào đây làm những việc gì không?

Uyen Chi xé nhỏ chiếc lá trên tay :

- Dạ, chú Tư bảo em vào đây chỉ để chạy bàn, rửa chén thôi.

Phú hơi nhướng mắt :

- Chỉ để chạy bán, rửa chén ? Sao lúc này tôi thấy đôi mắt Uyên Chi buồn quá vậy ?Dường như cô không bằng lòng với việc làm hiện tại ?

Uyen Chi buông tiếng thở dài :

- Nhưng khi vào đây rồi, em mới biết mình bị mắc lừa. Nơi đây không phải là một nhà hàng ăn uống bình thường. Hơn ba lần em bị bọn

người uống rượu say, giở trò sàm sỡ.

Hoàng Phú nổi giận :

- Thế sao Uyên Chi không mắng vào mặt chúng?

Giọng nàng buồn thảm :

- Ông chủ không cho phép em làm điều đó. Hơn nữa, ở đây ai cũng làm như vậy cả, thậm chí họ còn vượt xa hơn điều em vừa nói.

- Vậy Uyên Chi xin nghỉ làm đi.

Đôi mắt Uyên Chi buồn xa vắng. Nàng cúi đầu cho đôi dòng lệ tuôn rơi :

- Em không thể làm điều đó.

Hoàng Phú nhìn nàng tha thiết :

- Sao Uyên Chi không thể ?

Nàng ngẩng lên nhìn cậu, giọng nghẹn ngào :

- Vì em đã mượn chú Tư một số tiền quá lớn anh Phú – Uyên Chi cất lời thống thiết – Anh là cháu của ông chủ, anh nói giúp em. Xin chú Tư cho em được ra làm tiếp viên ở phòng ngoài, nơi có đèn sáng.

Trong này, em sợ lắm.

Hoàng Phú bậm môi, giúp nàng ư ?

Làm sao cậu có thể giúp nàng được, khi cậu còn chưa tìm được hướng đi của đời mình ?

- Anh Phú – Uyên Chi nắm tay cậu, lay mạnh – Anh giúp em đi.

Sống mũi cay cay, Hoàng Phú gật mạnh đầu :

- Được tôi sẽ nói. Uyên Chi cứ an tâm.

- Cám ơn anh Phú – Nước mắt rơi trên gương mặt đẹp. Tự nhiên như một người anh, Hoàng Phú đưa tay lên lau lệ cho nàng.

- Phú ơi! Đợi tạnh mưa rồi hãy đi . Hôm nay sao em cứ nhấp nhỏ như ngồi trên lửa vậy ?

Thùy Vi lặp lại lần thứ bậ Hoàng Phú giật mình, ngượng ngịu nhìn chị đều tay đan, Trúc Chi cặm cùi bên bài tập toán. Bỗng dưng cậu thấy mình có lỗi, hơn một tháng nay, trong người cậu dường như có biến chuyển lạ lùng, thứ men say để tâm hôn ngây ngất. Cuộc sống không còn u buồn, nhàm chán nữa . Kể cả Hoàng Phong, cậu cũng thấy hẳn không còn đáng ghét như xưa.

Cậu cũng nhận ra tình cảm của mình dành cho chị và em phai lạt nhiều lắm. Có phải thế không? Không. Không bao giờ cậu hết yêu chị, thương em. Tình cảm đó chỉ tâm nén vào nơi sâu lắng nhất trái tim để dành chỗ cho tình cảm khác trào sôi mãnh liệt. Tình cảm đó là tình cảm gì ? Hoàng Phú chưa hiểu rõ.

Chỉ biết là dạo này cậu hay nhìn bóng mình trong kiếng, quần áo có phần tinh tươm hơn trước, vẻ u buồn quạu quọ biến mất, để đôi môi rộng mở những nụ cười. Giờ đây Hoàng Phú không còn là cậu bé, cậu đã trở thành chàng trai từ sau cái đêm hôm ấy.

Phải, cái đêm cậu hạ lòng xin chú Hoàng Phong cho Uyên Chi ra làm tiếp viên ở phòng ngoài, và được chú đồng ý. Lúc đó, nhìn nụ cười rạng rỡ của Uyên Chi, Hoàng Phú đã vui lòng tha thứ tội của Hoàng Phong, ít ra trong con người hẳn cũng còn sót lại chút tình người.

- Cám ơn anh Phú – Uyên Chi nắm tay chàng cười rạng rỡ – Có lẽ suốt đời Hoàng Phú sẽ không làm sao quên được má lúm đồng tiền duyên duyên trên gương mặt trái xoan, trắng mịn màng như bông bưởi.

Và đêm hôm đó, chàng lại được đắm mình vào một giấc mơ kỳ lạ. Một cảm giác lạ lùng chợt đến khi chàng thấy mình ân ái với Uyên Chi. Để sáng ra, chàng phải ngẩn ngơ tự hỏi "phải chăng chuyện hồi đêm là sự thật?"

Một giấc mộng, một việc bình thường đối với tất cả chàng trai mới lớn, nhưng với Hoàng Phú lại là một sự kiện tuyệt vời. Nó giúp chàng khám phá ra được tâm hồn của chính chàng. Để chàng chợt hiểu ra rằng "trong cuộc đời này, không chỉ có oán hờn thù nghịch mà còn có yêu thương..."

Mình đã yêu cô gái ấy rồi sao? Hoàng Phú tự hỏi lòng rồi bâng quơ lo sợ, không biết Uyên Chi có dành cho mình chút nào tình cảm? Gặp nàng, chàng chỉ biết lặng yên ngồi nghe nàng nói. Ôi, giọng sao riu rít như chim, trong như sương buổi sớm, chàng chỉ muốn nuốt... trợn vào lòng. Trong phút chốc, chàng quên đi tất cả, quên nỗi khổ đau mà cuộc đời đã giáng xuống đầu chị em chàng. Muốn xa lánh cả loài người đầy lọc lừa, gian trá, muốn cùng Uyên Chi trốn đến một nơi thật xa để đắm chìm trong thế giới thần tiên đầy mật ngọt.

- Anh Phú, anh xem em làm bài toán này đúng chưa?

Trúc Chi khẽ lay áo, Hoàng Phú thoát cơn mộng tưởng, chàng chớp mắt nhìn xuống, hài lòng. Con bé học lên thấy rõ.

- Giỏi lắm, hôm nay Trúc Chi của anh thiệt giỏi

Con bé cười thật tươi:

- Vậy thì anh Phú hôn thưởng em đi.

Phú ôm em vào lòng, hôn lên má nó hai cái thật kêu. Thời gian trôi nhanh, con bé lớn như được thổi phồng lên.

Hai tay ôm cổ anh, Trúc Chi khẽ thì thầm :

- Anh Phú nè! Chi Thùy Vi dạo này kỳ lắm cơ.

Tưởng chị có chuyện gì giấu mình, Hoàng Phú hỏi nhanh :

- Chị Thùy Vi kỳ, mà kỳ làm sao?

Trúc Chi hạ giọng thì thầm thì:

- Là chị có nhiều bạn trai đến đây chơi.

- Trúc Chi –Thùy Vi chợt gọi lớn – Em nói nhảm gì với anh Phú đó ?

Trúc Chi le lưỡi, rụt đầu :

- Em có nói gì đâu.

Thùy Vi nhẹ giọng đi một chút :

- Em đừng nói bậy mà chị đánh cho.

Hoàng Phú bế em đứng dậy. Con bé lớn chồng ngồng mà vẫn thích được anh bế trên tay.

- Chị Thùy Vi nè, em Trúc Chi chỉ méc là dạo này chị có nhiều bạn trai đến chơi thôi.

Trúc Chi dấm mạnh tay vào người Hoàng Phú :

- Á, anh này, em không thèm chơi với anh nữa đâu.

Hoàng Phú hạ lòng tay cho Trúc Chi tụt xuống đất. Con bé chạy đi ngay vì sợ Thùy Vi đánh đòn, trong lúc Thùy Vi then thùng, cúi gầm đầu không nói.

"Chị mình đẹp và giống mẹ đến lạ lùng" Hoàng Phú thầm ngạc nhiên.

Chị đã hai mươi tuổi, có quyền chọn cho mình một người bạn đời.

- Chị hai! Chị giận em à ?– Chàng ngồi xuống bên cạnh Thùy Vi – Xin lỗi chị vì em đã tò mò.

Thùy Vi xoa vội tay :

- Ô không em đừng hiểu lầm. Chị không giận em, chỉ xấu hổ với em thôi.

- Xấu hổ với em? – Phú ngơ ngác – Sao chị lại xấu hổ với em? Chị có quyền quen với bất cứ người bạn trai nào mà chị muốn.

Đôi má đỏ hồng, Thùy Vi mân mê vạt áo. Nàng không muốn giấu em, song cũng không biết mở lời ra sao. Thật tình thì lòng nàng cũng đang băng khuâng. Tình yêu nhẹ đến với nàng như một phép màu kỳ lạ.

Một sinh viên trường đại học y khoa, tình cờ quen nàng vào một buổi chiều nhạt nắng. Nàng vẫn biết yêu lúc này là không nên. Hai em còn bé, nàng chưa có quyền nghĩ về hạnh phúc riêng mình. Nhưng con tim có lý lẽ của nó...

Tình yêu của Khoa dành cho nàng nhẹ như giọt sương mềm đọng trên ngọn lá. Chàng dịu dàng rót vào tai nàng bao lời mật ngọt thương yêu, để sau những giờ mệt mỏi, nàng được ngủ say với nụ cười thanh thản.

- Sao ?– Hoàng Phú trêu chọc – Bao giờ thì cho tụi em uống rượu mừng đây ? Anh Hai của em là ai hả ?

Nụ cười trên môi Thùy Vi biến mất, niềm vui trên mắt cũng vụt tắt, trả lại vẻ u buồn muôn thuở :

- Bao giờ em thành tài và Trúc Chi khôn lớn.

- Chị !

Hoàng Phú nắm tay chị, xúc động bồi hồi. Lòng chị cao cả quá. Mỗi thù đối với Hoàng Phong lại sùng sục, đốt cháy tim gan. Tất cả nỗi đau này đều do hấn mà ra.

- Còn em? – Thùy Vi vén tóc lòa xòa trên trán Phú – Em cũng đã để ý ai rồi có phải không?

Hoàng Phú đỏ mặt, dối lòng :

- Đâu có đâu, em còn nhỏ mà.

Bàn tay Thùy Vi đặt xuống vai em thân mật:

- Đừng giấu, chị nhìn mắt em, chị biết. Chỉ có kẻ bắt đầu bước vào tình yêu mới có những tia nhìn băng kuâng như vậy. Phú, nói chị nghe nào.

Chàng cúi đầu thú nhận:

- Vâng. Dường như em đã thắm yêu.

Thùy Vi lại tiếp tục đan:

- Chị không cấm em yêu, nhưng em nên nghe lời chị. Hãy để tâm vào việc học, tương lai là trên hết.

Phú chột nghe hổ thẹn với lương tâm :

- Dạ, em xin nghe lời chị dạy.

Thùy Vi ngẩng đầu lên :

- A, mưa tạnh rồi kìa, em đến chỗ làm việc đi.

Chàng chống tay đứng dậy, móc túi lấy cộc tiền, khẽ đặt vào tay chị.

Thùy Vi nhìn em, nói nghiêm trang :

- Phú, lần này là lần thứ mấy em cãi lời chị vậy. Chị đã bảo với em rồi, nghèo cho sạch, rách cho thơm, an nhờ, ở đậu người tạ Ai bảo, ai xúi em sanh tâm trộm cắp hả ?

- Em không... - Hoàng Phú cố thanh minh

Thùy Vi vội ngắt lời :

- Thôi, em khỏi thanh minh. Chị biết tất cả rồi. Giá mà em biết nổi

đau lòng của chị khi nghe em bị thím Hoàng Phong chửi mắng. Thà chị chết đói chứ không muốn mình có một đứa em tham lam như vậy.

- Chị!

Hoàng Phú ghen lời. Chàng không biết phải giải thích sao cho chị hiểu. Đúng là số tiền kia chàng lấy cắp của Hoàng Phong Nhưng chàng có quyền làm như vậy, vì hăn cũng là tên ăn cắp tài sản của gia đình, ăn cắp hàng hoàng như người chủ thật sự.

- Phú, em nghe chị nói – Thùy Vi đặt tay lên vai em, ghen ngào – Em phải nghe lời chị. Dù trong hoàn cảnh nào cũng không để bị khinh khi – Ngưng một chút, nàng nói tiếp – Nếu em không nghe lời chị, em đừng về căn nhà này nữa.

Hoàng Phú kêu lên sợ hãi :

- Chị, em nghe lời của chị mà.

Thùy Vi mỉm cười sung sướng :

- Thôi, em hãy đi đi.

Chiếc Dream lộng lên một tiếng rồi lao nhanh ra dòng người đông đảo. Niềm vui trong lòng tan biến, Hoàng Phú lại đắm chìm trong u hờn, oán hận. Không lấy tiền của Hoàng Phong chàng biết làm cách nào để giúp chị, giúp em?

Mình thật là ích kỷ, chỉ nghĩ đến bản thân. Mới mười tám tuổi đã bày đặt yêu đương vớ vẩn. Nhưng đó có phải tình yêu đâu, Uyên Chi chưa nói gì mà, chàng chỉ khéo ngộ nhận mà thôi.

- Chi Mỹ Hoa, chú Hoàng Phong đi đâu vắng?

Phú hỏi ngay khi gặp chị thu ngân. Mỹ Hoa mỉm cười :

- Chú của cậu lên Tiên Lâu Mộng hai hôm rồi.

Phú ngồi xuống ghế, dăm chiêu không nói. Những ngày gần đây, Hoàng Phong cho phát triển cơ sở của mình ra thành nhiều điểm. Hắn còn dự định cho mình trông coi cả cái nhà hàng to lớn này đây. Hoàng Phú chưa chát cười thầm.

- Anh Phú, uống nước đi. Anh làm sao vậy? Bệnh rồi à? – Giọng Uyên Chi vang thánh thót bên tai. Phú ngẩng đầu, bao buồn bực trong lòng tan biến. Chàng mỉm cười.

- Anh hơi mệt một chút, không sao cả. Uyên Chi làm gì mà hôm nay diện đẹp thế này?

Uyên Chi cười bí mật như đứa trẻ thơ:

- Anh hông biết ư ? Hôm nay là ngày em tròn mười bảy tuổi.

- Ồ – Phú kêu lên tiếc rẻ – Vậy mà anh chẳng có gì để tặng Uyên Chi. Nàng giậm chân nũng nịu :

- Chẳng cần anh phải tặng quà. À, anh Phú nè, anh ra đây em có chuyện hay lắm.

Len lỏi qua các dãy bàn, Hoàng Phú theo chân nàng ra ban công lộng gió. Dừng chân dưới một cụm hoa dạ lý hương, nàng mỉm cười tinh nghịch:

- Anh Phú ơi! Em mười bảy tuổi rồi , anh chúc gì cho em đi.

Lòng vui vui, chàng với tay hái một chùm hoa trắng, trao tặng cho nàng:

- Mừng Uyên Chi mười bảy tuổi.

Nàng nhận hoa, cười e thẹn:

- Em cảm ơn anh Phú.

Cơn gió đêm thổi mát rượi. Ánh trăng vàng chênh chếch lên cao. Có ai ngồi giữa nhà hàng Tiên Lâu Mộng ồn ào trăn trối, lại có hai tâm hồn trong trắng bên nhau. Hương dạ lý thơm dịu dàng.

- Anh Phú ơi! – Giọng Uyên Chi nhẹ nhàng như là sương mỏng – Giá mà anh biết em yêu anh biết mấy.

Tim đập nhanh trong lồng ngực, Hoàng Phú sững sờ nhìn người con gái. Nàng vừa mới tỏ tình? Lạ lùng chưa!

- Anh Phú – Uyên Chi lại giậm chân, nũng nịu – Anh có nghe em nói không?

Phú gật đầu nhanh:

- Có.

- Thế sao anh không nói gì đi?

Bao lời chỉ dạy dò tan biến, bàn tay chàng nắm lấy tay Uyên Chi:

- Xin cảm ơn em. Anh cũng đã yêu em, Uyên Chi.

Ánh trăng sà xuống thấp, cho những vì sao sà vào mặt nhau lấp lánh. Vụng về, đôi bạn trẻ cho nhau một nụ hôn.

Hạ Thu

Vẫn Nhớ Mong Hoài

Chương 4

Khu vực hồ Xuân Hương chiều nay vắng khách bộ hành. Người kỵ mã

đánh ngựa lộc cộc chạy ngang qua, đưa mắt ngó đôi nhân tình ngồi sát bên nhau dưới gốc thông to, môi bỗng mỉm cười nhẹ.

Gió chiều nhẹ nhàng thổi, mái tóc cô gái bay bay, quần quanh cổ chàng trai nhột nhột. Mắt vẫn nhìn đắm đắm xuống mặt hồ gợn sóng, chàng khoác chiếc áo gió lên người nàng, âu yếm :

- Uyên Chi hôm nay em có điều gì u uẩn, mà cứ đắm chiêu hoài vậy ?

Uyên Chi mỉm vội nụ cười

- Em có u uẩn điều chi Lăn đầu ra Đà Lạt, em bỗng thấy băng khuâng, buồn vô cớ trước cảnh vật hữu tình.

Chàng trai nắm tay nàng, đứng dậy:

- Đà Lạt thơ mộng dễ gây niềm xúc cảm cho những kẻ đa tình.

Uyên Chi cười, nũng nịu:

- Anh đừng chọc em đa tình. Hãy nhìn lại anh kia, từ hôm qua đến nay cũng bị Đà Lạt thu mất hồn mất vía.

Chàng trai cười thành tiếng:

- Thì anh có chối đâu. Uyên Chi nè, nếu em muốn hết buồn, hãy cùng anh đi dạo một vòng hồ.

Thấy nàng tròn mắt nhìn mình, chàng gật đầu nói tiếp:

- Thật đấy. Dân Đà Lạt bảo thế, không tin em cứ hỏi lại họ.

Nàng đặt cằm lên vai chàng :

- Sao em lại không tin anh hả ?

Chàng choàng tay qua cổ nàng :

- Vậy thì mình đi em nhé.

Uyên Chi gật đầu ngoan ngoãn:

- Dạ.

Không khí chiều se lạnh, đi cạnh nàng, Hoàng Phú nghe lòng mình ấm lạ.

Chàng ước ao cho cuộc đời mình chỉ toàn những phút giây bình lặng thế này. Ở cạnh Uyên Chi, bao nhiêu bức bối trong lòng tan biến.

Hai năm rồi, từ lúc nhận được tình nhau chàng và nàng như đôi chim liền cánh ríu rít. Tình yêu như mùi hồng tỏa ngát bay xa, không che giấu được, mặc dù cả hai đều dặn lòng giấu kín. Để cuối cùng đến tai chú Hoàng Phong.

Khi chú Hoàng Phong gọi lên hỏi, chàng run lảo. Chàng sợ tình mình với Uyên Chi như sương khói mong manh, sẽ bị trận cuồng phong dập vùi tan nát. Nhưng Hoàng Phong đã không nổi giận, chỉ nhìn Uyên Chi cười ý nhị. Giờ đây nàng đã mười tám tuổi, đã trở thành cô thiếu nữ phát triển toàn diện, xinh tươi mơn mớn như quả đào rung rinh trong nắng sớm.

Chú chuyển tia nhìn sang Phú, ánh mắt hài lòng. Bé trai ốm yếu gầy gò giờ đã phát triển thành một chàng trai tuấn tú. Chàng đã biết yêu, đó là điều đáng mừng không nên trách.

Thế là chú tổ chức ngay một chuyến tham quan Đà Lạt, tạo điều kiện cho hai kẻ yêu nhau, được công khai khoe tình mình cùng vạn vật. Cùng Uyên Chi giẫm lên thảm cỏ xanh, Hoàng Phú chợt thấy yêu mến chú Hoàng Phong.

- Anh Phú ơi – Uyên Chi chợt dừng chân – Em mỏi chân quá, mình ngồi nghỉ một chút đi.

- Ừ – Phú quay lại, nói dịu dàng, lạ lùng trước thái độ của nàng. Lẽ

ra trong cảnh này, nàng phải vui như chim mới đúng – Mình ngồi xuống đây em nhé.

Trái tẩm nilon xuống đất, cả hai ngồi bên nhau. Thật lâu, Uyên Chi cúi nhặt quả thông nhỏ lên tay, cất giọng ngùi ngùi :

- Anh Phú nè, sao bỗng dưng lòng em linh cam chuyện không lành. Em sợ một ngày nào đó mình phải xa nhau.

Phú quay nhanh lại như bị điện giật :

- Uyên Chi, sao em lại nói chuyện xa nhau vào lúc này ? Em không còn yêu anh nữa à ?

Gối đầu lên chân chàng, nàng nắm tay Hoàng Phú thương yêu:

- Ta không bao giờ hết yêu nhau anh. Đó chỉ là điều em lo sợ.

Phu nhướng mắt

- Sao lại sợ gì kỳ vậy ? Em không thấy tình mình nồng thắm hay sao ?

Uyên Chi cười buồn bã:

- Nồng thắm lắm, nhưng sao hai năm nay, anh không hỏi em gì về gia đình vậy. Nếu như anh biết, em là con của một bà già mù, vừa nghèo, vừa xấu, thì anh sẽ ra sao ?

Chàng vuốt tóc nàng :

- Có vậy mà em cũng lo ư ? Gia cảnh nhà em, anh đã biết từ lúc mới yêu em.

Uyên Chi tròn mắt:

- Anh biết rồi ư ? Làm sao anh biết được?

Phu mỉm cười :

- Anh theo dõi em. Khi biết rõ gia đình em rồi, anh càng yêu quý em

hơn.

Nàng thở dài, buồn bã:

- Anh thương em mà nói vậy, chứ có bao giờ cháu một ông chủ giàu có như anh mà yêu em chứ ? Mà dù cho anh có yêu em, chú anh cũng chẳng bằng lòng.

Chàng nhìn sâu vào mắt nàng, nghiêm trang:

- Em đừng suy nghĩ vẩn vơ mà làm việc du lịch mất vui. Chú của anh không có quyền gì trong tình yêu của hai tã Anh yêu em, bất kể chồng gai, trở lực.

Uyên Chi ngồi bật dậy, kêu lên vui sướng :

- Có thật vậy không anh?

Phu mỉm cười, gật mạnh đầu. Nàng ôm chầm lấy chàng, hôn nhanh lên má.

- Ôi, anh Phú, em yêu anh biết mấy – Rồi nàng đứng dậy, kêu lên nhí nhảnh – Mình đi tiếp cho hết vòng hồ đi anh.

Chàng xếp tấm nilon lại, nói đùa :

- Em thấy anh nói có đúng không? Chưa đi hết vòng hồ mà em đã hết buồn rồi.

Uyên Chi không cãi lại. Nàng chạy tung tăng, đùa giỡn dưới gốc thông. Chiếc áo đầm trắng chập chờn, ẩn hiện giữa rừng cây. Tiếng cười giòn vang trong gió. Cả khu rừng giật mình trở giấc. Đà Lạt như vừa thay áo mới . Niềm vui của nàng đã làm cảnh vật cùng vui theo. Bây giờ nàng mới là nàng hồn nhiên nhí nhảnh, vô tư như cánh chuồn chuồn, nhớn nhơ chập chờn bay liệng. Nàng bày ra đủ thứ trò, lôi chàng vào cuộc vui. Rồi la cười vang khanh khách khi thấy chàng

vụng dại mắc lừa.

Hoàng Phú như đứa trẻ thơ, mặc cho nàng đùa giỡn. Uyên Chi cỡi ngựa thật tài, chàng phải đuổi vã cả mồ hôi mới bắt được nàng.

Đến đồi thông, cả hai đều đã mệt nhoài. Uyên Chi gần như không còn đi nổi, phải bám vào vai chàng đi từng bước. Đầu, cổ, tóc tai vương đầy cây cỏ. Cả hai vẫn chưa muốn trở về nhà dù trời đã tối từ lâu.

- Hoàng Phú ơi, hôm nay tuyệt vời quá phải không anh? – Uyên Chi thả người ngồi xuống cỏ, vừa thở vừa cười.

Chàng ôm mặt nàng vào hai bàn tay ấm:

- Tuyệt vời, tuyệt vời nhất là điều này đây – vừa nói dứt, chàng đặt ngay xuống môi nàng nụ hôn cuồng nhiệt. Uyên Chi vờ xô chàng :

- Anh ăn gian quá, em không thèm chơi cùng anh nữa.

Phú kéo nàng vào lòng, âu yếm:

- Thôi, thôi, cho anh xin lỗi. Đừng giận nữa em cưng.

Uyên Chi phụng phịu:

- Hông, muốn em hết giận thì anh phải đền cơ.

Phú bứt tóc khổ sở:

- Trời ơi, khó ghê vậy đó. Biết đền gì bây giờ chứ ?

Nàng ngoảnh mặt nhìn sao :

- Cái gì mà em thích nhất trên đời.

Phú cười tủm tỉm:

- Được rồi, lại đây anh bắt đền em nhé.

Uyên Chi tươi ngay nét mặt, nàng nhắm mắt thả hồn theo giọng chàng êm ấm.

Tim Uyên Chi như chùng lại, vẫn bài hát ngày nào hai đứa mới vào yêu. Chàng đã hát bài hát này để ngợi ca sắc đẹp và tình yêu của chàng dành cho nàng sâu đậm. Hoàng Phú, em yêu giọng hát của anh biết mấy. Dù anh hát không hay bằng ca sĩ chuyên nghiệp, dù giọng của anh chưa luyện láy bằng người, nhưng giọng anh tràn đầy cảm xúc, mọi lời hát ra đều dạt yêu đương.

Đẹp tuyệt vời hỡi em dấu yêu

Nên anh đâu dám trao tình

Đẹp rạng ngời như đóa hoa

Tim tôi như ngây ngất say mê

Uyên Chi ngược mắt nhìn chàng say đắm. Chàng đang thả hồn theo giai điệu, đáng yêu đến muôn cùng. Hoàng Phú ơi! Nói bao nhiêu cũng không vừa tình em dâng trọn cho anh.

Em ra đi bỏ lại sắc hương

Ôi thiên thu mãi xa nhau

Tim Uyên Chi quặn thắt lại đốn đau. Bao giờ cũng vậy, nghe đến đoạn này là nàng không kiềm nổi lòng để rơi nước mắt. Người con gái của anh sao mà yếu mệnh như nàng.

Cho tôi thương xót vô bờ

Hoàng Phú đã kết thúc bài hát của mình bằng một lời thương tiếc.

Chàng còn mãi thả hồn ngẩn ngơ một lúc lâu rồi cúi nhìn Uyên Chi âu yếm:

- Sao hết giận chưa kìa?— Chàng chợt nhìn thấy những giọt nước mắt long lanh – em lại khóc đấy ư? Sao mà dễ mủi lòng như vậy?

Uyên Chi nắm lấy tay chàng:

- Sao bỗng dưng em linh cảm rồi đây đời em cũng sẽ như người con gái ấy mà thôi.

Chàng khẽ lau lệ cho nàng :

- Em đừng nghĩ bậy, đó chỉ là bài hát. Còn sự thật thì chúng mình đang hạnh phúc bên nhau, em không thấy sao?

Uyên Chi cười theo chàng :

- Em cũng mong như vậy. Thôi, mình về đi anh.

Hoàng Phú nhìn đồng hồ giật mình:

- Chết, gần mười hai giờ đêm rồi, về nhà thôi em.

Uyên Chi sợ hãi:

- Anh sợ chú Phong rầy hả?

Phú lắc đầu:

- Không chú sẽ không lạ Mà có la anh cũng không sợ. Anh chỉ sợ mọi người nghĩ xấu cho em thôi.

Uyên Chi ngơ ngác:

- Nghĩ xấu là sao?— Nàng chợt ngưng ngay câu nói, cúi đầu e thẹn.

Đôi má hồng dưới ánh trăng trong dịu hiền lạ – Nhưng cây ngay không sợ chết đứng phải không anh?

- Ừ – Phú cười, khoác vai nàng bước đi.

Hoàng Phong hãy còn thức để chờ đôi trẻ. Nhìn chúng len lén bên nhau sợ hãi, chàng không nổi rầy la, chỉ trách nhẹ một câu :

- Lần sau đi chơi khuya nhớ báo để chú khỏi trông. Thôi vào tắm rửa rồi ngủ.

Phú khẽ bóp tay Uyên Chi, rồi ai về phòng nấy.

Đêm về khuya, Phú cứ trần trọc không ngủ được, có lẽ vì hương vị

tuyệt diệu của ngày hôm nay.

- Phú – Không ngủ được vì nhớ em à ?

Tư Đen, phụ tá đắc lực của Hphong nằm bên lên tiếng

Chàng giật mình quay lại

- Sao, mình đã làm lây đến cậu ư?

Tư Đen cười hềnh hếch

- Không, mình chờ cậu về để hỏi thăm kết quả đây . Sao, làm thịt em luôn ở trong rừng hả? Cảm giác thế nào?

Hphu trừng mắt nhìn Tư Đen, giận dữ

- Cậu đừng nói bậy. Uyên Chi không phải là cô gái như vậy

Tư Đen cười nhảu nhơ?

- Cậu và cô ấy chỉ đi chơi không với nhau thôi à?

Hphu quay lưng không nói . Bọn người như Tư Đen sẽ không bao giờ hiểu được tình yêu của chàng với Uyên Chi Với chúng chỉ có nhục dục

Tư Đen chép miệng thở dài

- Thế thì tiếc thật. Cậu không thịt được nàng thì cậu sẽ ân hận đấy

Cậu ngu lắm

Hoàng Phú khẽ chép miệng cười, mai mỉa, thương hại tâm hồn bệnh

hoạn, tầm thường rồi ngủ thiếp đi với giấc mơ dài thật đẹp. Trong giấc mơ đó, chàng là chú rể và Uyên Chi là cô dâu xinh đẹp dịu hiền

- Uyên Chi, sao em không sửa soạn gì cả vậy?

Hoàng Phú vừa cột túi du lịch vừa quay qua hỏi Uyên Chi, khi thấy nàng ngồi yên không động đậy . Kéo mạnh sợi dây, chàng mỉm cười .

Một tuần hãy còn quá ít để đi dạo chơi phải không?

Uyên Chi cố nén tiếng thở dài buồn bã, nàng bước đến ngồi bên

chàng, hạ giọng :

- Em có về đâu mà chuẩn bị.

Phu chứng hứng :

- Ủa, sao em không về?

Nàng đưa mắt nhìn quanh :

- Chú Hoàng Phong vừa mở thêm một nhà hàng Tiên Lâu Mộng ở đây. Chú bảo em phải ở lại trông coi sổ sách, giấy tờ với Tư Đen.

Hoàng Phú lắc đầu :

- Không được, em đây để anh chạy đi xin chú Phong cho em về lại Sài Gòn.

Uyên Chi cười buồn :

- Chú đã về Sài Gòn từ hôm qua rồi.

Hoàng Phú giật mình, chớp mắt:

- Về từ hôm qua Về làm chi mà gấp thế này ?

Nàng ngẩng dậy :

- Về để tuyển thêm nhân viên.

Lòng Phú bỗng thấy bất an, nắm lấy tay nàng :

- Hay là em cứ về cùng anh, rồi ta thưa lại chú sau.

Uyên Chi rướm rướm lệ :

- Không được. Em không dám. Cả cái nhà hàng to lớn thế này, em bỏ về, rủi thất thoát rồi sao ?

Tư Đen chợt thò đầu vào:

- Rồi chưa đôi bạn trẻ? Xe nổ máy chờ rồi đấy.

Thấy hấn tay mang tay xách, Hoàng Phú lấy làm lạ:

- Tư Đen, anh không ở lại ư ?

Tư Đen nhăn nhó :

- Ban đầu thì tớ tính ở lại với nàng, nhưng thấy cậu chẳng yên tâm, tớ vọt về luôn.

Chàng thở phào như trút gánh nặng ngàn cân.

- Lẽ nào để Uyên Chi ở lại một mình ?

- Một mình thế nào được chứ – Một người đàn bà to mập hiện ra, cười đơn đả – Có mụ đấy chứ.

Tư Đen vội giới thiệu :

- Đây là chị Tám Ủ, bạn làm ăn mới của anh Tư đó. Chị ấy sẽ ở lại phụ trông coi với Uyên Chi.

Nổi nghi ngại không còn nữa, Hoàng Phú bóp nhẹ tay nàng :

- Uyên Chi ở lại, anh sẽ nói với chú Hoàng Phong đưa em trở về ngay.

Nàng lặng lẽ gật đầu. Hoàng Phú xách túi chậm chậm bước đi, lòng vẫn lo lo điều không hay sắp xảy ra.

- Anh Phú – Uyên Chi chột vùng chạy theo chàng. Hoàng Phú quay lại, kịp đón nàng vào vòng tay rộng mở. Thân thể nàng ấm áp, chàng đưa tay vuốt mái tóc dài óng mượt.

- Anh Phú, anh đừng quên em nghe, em yêu anh lắm – Giọng nàng như đang trần trối, chàng rung mình khi nhìn vào đôi mắt nhung đen đắm lệt.

- Không bao giờ anh phụ bỏ em đâu. Chú Hoàng Phong tốt lắm. Chú sẽ cho anh em mình lại được gần nhau.

Uyên Chi nói trong dòng lệ thảm :

- Em cũng mong như vậy.

Tư Đen nóng ruột, nhấp còi xe :

- Thôi, lẹ giùm đi ông nội. Làm gì như trăn trối vậy?

Uyên Chi sững sờ buông tay Hoàng Phú. Lỡ Tư Đen như một điểm báo kinh hoàng. Lẽ nào nàng sẽ không còn dịp nào để gặp lại chàng?

- Yên tâm, anh sẽ xin chú Hoàng Phong đón em trở về – Phú bóp nhẹ tay nàng rồi nhảy phóc ra xe, đưa tay vẫy vẫy.

Mắt Uyên Chi nhòa lệ, bóng Hoàng Phú xa dần.

Phú về đến nhà thì trời cũng vừa xâm xẩm tối. Cơ thể mệt rã rời nhưng hương tình yêu mặn nồng trên bờ môi vẫn còn làm chàng ngây ngất.

- Trúc Chi ơi, mở cửa cho anh vào.

Phú xốc túi quà trên vai, cười sung sướng :

- Ôi, anh Hoàng Phú – Trúc Chi đu lấy cổ anh nũng nịu – Em nhớ anh quá chừng luôn. Quà của em đâu ?

Phú nựng khẽ má em :

- Này cô bé, nhớ quà hay nhớ anh vậy hả ?

Trúc Chi quay lưng hờn dỗi :

- Anh Phú nói em vậy hả ? Nghỉ chơi anh ra luôn.

- Ôi, cục cưng của anh – Chàng kéo Trúc Chi vào lòng – Thế ra em không nhớ quà thật à ?

Con bé cười ỏn ẻn :

- Có nhớ quà, nhưng em nhớ anh trước, quà sau.

Chàng thơm lên má nó:

- Ừ vậy thì được. Chị Thùy Vi đâu?

- Chị Vi đang giặt đồ. Con bé thì thăm, lòng Phú lại đau đau. Thương

cho chị biết bao nhiêu, từ một tiểu thư khuê các, chị trở thành người mẹ hiền, tảo tần lam lũ vì em.

- Thưa chị, em mới đến.

Thùy Vi quay lại cười rạng rỡ :

- Ồ, em đi chơi có vui không?

- Dạ vui – Chàng bước đến gần chị – Lúc nào chị cũng bận bịu vậy sao?

Lau tay vào cái khăn, Thùy Vi cười:

- Có gì đâu em, chị quen rồi – Như chợt nhớ ra, nàng hỏi – ở bên ấy ai giặt đồ cho em vậy?

- Đã có người làm chị ạ.

- Thế à?– nàng bứt một cọng chỉ trên áo em – Vậy mà chị toan bảo em đem đồ sang đây, chị giặt giùm cho.

- Chị – Phú xúc động ôm vai chị, rồi như nhận ra mình quá ư yếu đuối, cậu kêu lên – à quên, em có mua quà cho chị và Trúc Chi đây – vừa nói cậu vừa lôi trong giỏ ra những bịch mút, cùng những thứ đồ chơi xinh đẹp.

- Ồ, nhiều quá – Trúc Chi vỗ tay reo vui, tay thò vào gói mút lấy một miếng, toan cho vào miệng.

- Trúc Chi – Thùy Vi lên tiếng – Em khoan ăn, chúng ta phải cúng cha mẹ đã, em quên sao?

- À – Trúc Chi chợt nhớ, con bé then thùng, bỏ miếng mút trở vào, chạy đi lấy đĩa.

Thùy Vi nhìn em nghiêm nghị:

- Phú à, hình như em đang có chuyện chi lo lắng ?

Phú giật mình, không ngờ chi Vi lại tinh ý đến như vậy. Quả thật, lòng chàng mãi nghĩ đến chuyện Uyên Chi.

- Dạ... da... không có gì đâu chị – Phú tìm lời thoái thác.

- Em đừng giấu chị. Có chuyện gì vậy Phú?

Biết không thể giấu chị, chàng đành kể tất cả cho Thùy Vi nghe.

Nghe xong, nàng mỉm cười vuốt tóc em.

- Có vậy mà em cũng lo ư ? Không sao đâu, chú Hoàng Phong là người tốt, chị tin chú ấy sẽ cho Uyên Chi trở lại cùng em.

Gánh nặng như được trút sang bên, Phú thở phào :

- Em cũng mong như vậy.

- Anh Phú à – Trúc Chi lôi từ trong giỏ chàng ra con búp bê xinh đẹp

– Con búp bê này mua cho ai vậy?

Phú quay lại mỉm cười :

- Anh mua cho Phương Loan, con của chú Hoàng Phong.

Trúc Chi cau mày khó chịu:

- Sao anh lại mua cho nó ?

Phú còn chưa biết trả lời sao, Thùy Vi đã nói vào :

- Trúc Chi em không được ích kỷ, anh Phú đã đi mua cho em bao nhiêu là quà.

- Dạ – Trúc Chi bỏ con búp bê trở vào trong giỏ, đến ôm cổ Phú – mà anh phải thương em nhiều hơn đó.

- Dĩ nhiên – Phú hôn phớt đôi má em.

- Tối rồi, em về đi kéo chú Hoàng Phong trông – Thùy Vi bảo em – Nhớ để tâm vào việc học.

Phú hôn Trúc Chi cái nữa rồi lặng lẽ quay lưng. Lần nào cũng vậy, về

đây là chàng chẳng muốn trở về bên kia nữa.

Thành phố đã lên đèn, cả dãy đèn của nhà hàng Tiên Lâu Mộng đua nhau chớp tắt, lại gọi cho lòng Phú nổi lo âu.

- Thưa chú con mới về – Phú cúi đầu chào chú bằng giọng lạnh tanh. Ông ta chồm người dậy, nhìn chàng trù mẩn.

- Tư Đen về nhà đã lâu, con đi đâu vậy.

Giọng ông quá yêu thương làm lòng Phú phải mềm đi

- Dạ thưa chú, cháu về thăm chị.

Đôi mày Hoàng Phong khẽ cau, thoáng vẻ chẳng hài lòng. Từ lúc Phú ở đây, ông ít khi đến thăm chị em Thùy Vi.

- Có chuyện gì mà con gấp không chờ đến mai được ư ?

- Thưa chú – Phú ngẩng đầu lên, hơi khó chịu trước thái độ của ông

– Cháu tặng quà cho chị em cháu.

Ông dịu giọng đi :

- Tốt lắm, ngồi ghế đi con. Sao con hài lòng với chuyến du lịch vừa rồi chứ ?

- Thưa chú, vâng. Nhưng ... - Chàng chợt ngập ngừng –Sao chú lại để Uyên Chi ở lại Đà Lạt? Cháu muốn...

- Phú – Ông cắt ngang lời nói của chàng – Con yêu Uyên Chi nhiều lắm sao?

- Dạ – Phú nhìn ông bằng cặp mắt van nài – Con yêu Uyên Chi nhiều lắm.

- Thế sao Tư Đen lại bảo chú rằng suốt cả tuần lễ dạo chơi, cháu không hề làm gì con bé ấy.

Phú không hiểu :

- Chú muốn nói....

- Phải – ông thả một hơi thuốc – Chú muốn nói là đã yêu nó, sao con không thết nó đi.

Phú trợn mắt kinh hoàng, không ngờ được nghe từ miệng của chú mình một lời khuyên như vậy. Chàng khẽ lắc đầu :

- Ồ không đâu chú. Uyên Chi không phải là hạng người như vậy.

Cháu không muốn điều đó xảy ra trước khi cháu cưới nàng làm vợ.

- Cái gì? – Hoàng Phong hơi nhồm dậy, rồi trở lại về bình thường ngay – Dĩ nhiên rồi, cháu nên nhớ, cháu vẫn còn phải đến trường, còn đi học.

- Dạ phải phải – Phú gật đầu nhanh – Cháu không quên điều đó.

Nhưng xin chú cho Uyên Chi trở về Sài Gòn

Hoàng Phong trầm ngâm giây lâu rồi lắc đầu

- Không được. Uyên Chi phải ở lại trông coi sổ sách cho chú ở Đà Lạt

- Sao phải là Uyên Chi mà không phải ai khác? – Phú nôn nóng

- Vì nó yêu con, nó sẽ không làm thất thoát tiền bạc của chú. Cả hai cơ ngơi đồ sộ đó, chú chỉ có thể tin vào người thân của mình thôi

- Nhưng mà ... - Phú vẫn không an tâm – Có thật là Uyên Chi chỉ trông coi sổ sách của chú thôi?

Một nụ cười khó hiểu thoáng qua

- Lẽ nào cháu không tin chú? Chú xem cháu như con, dĩ nhiên chú phải lo cho cháu tương lai tươi sáng. Hãy ráng học Phú à

Những lời ấm tình phụ tử kia không hiểu sao lòng Phú lại nghe rờn rợn. Chàng bỗng rùng mình

- Chú ! cháu tin chú – Giọng chàng đột nhiên đanh lại – Uyên Chi có

bề nào, cháu sẽ hận chú suốt đời

Đôi mắt chàng sáng rực khi nói những lời này làm Hoàng Phong trong phút chốc phải rùng lòng. Ông chợt mỉm cười, Hoàng Phú không thể cưỡng lại mãnh lực đồng tiền, chẳng phải nó đã chịu cởi mở với ông hơn trước?

- Thôi được rồi, cháu về nhà đi, chú còn một số công việc phải làm Hoàng Phú đứng lên, trong tiềm thức một linh cảm mơ hồ báo cho chàng biết Hphong đã không thật cùng chàng. Ông ta sẽ làm gì Uyên Chi Ông ta biết chàng là con ruột của ông. Lẽ nào, ông phá hoại chuyện tình của đứa con trai duy nhất. Không, chàng chỉ lo sợ hãi huyền thôi. Có lẽ sợ chàng vì yêu mà giảm sút việc học, nên Hoàng Phong tạm thời cách ly hai đứa một thời gian. Ý nghĩ đó đã khiến chàng phấn đấu hơn. Mười giờ đêm, Phú nhìn chiếc đồng hồ treo tường. Khuya thật cả nhà đã ngủ say sưa. Không dám bước mạnh chân, chàng rón rén về phòng

Chợt Phú dừng chân nghe ngóng, giữa đêm khuya tiếng cười rúc rích theo gió vẳng đưa. Toàn thân nổi đầy gai ốc, có ma chang? Không đâu, chắc chỉ là do ảo giác

Tiếng cười la vang lên, lần này lại kèm theo tiếng rên ư ử. Phú quay phắt lại ngay Âm thanh xuất phát từ phong của thím Hoàng Phong Hé mắt nhìn vào cửa, suýt tí nữa, chàng đã thét lên. Bởi thím Hoàng Phong đang vui vẻ với gã Tư Đen lực lưỡng.

Đất trời như chao đảo, P bước vội về phòng, lòng ngao ngán cho người đời. Trời đất cũng công bằng, kẻ cướp đoạt vợ người, nếm thú đau thương.

Mình có nên nói việc này cho chú Hoàng Phong? Sóng gió sẽ nổi lên, và một gia đình sẽ rơi vào bi kịch. Lòng Hoàng Phú hân hoan với ý niệm trả thù, ít ra ông ta cũng phải trả một giá đắt cho việc mình làm.

Nhưng còn Phương Kiều, Phương Loan, hai đứa em vô tội của chàng. Chúng sẽ lâm vào cảnh khổ tâm của chàng khi trước. Không nên, kẻ có tội là Hoàng Phong, chỉ có mình hấn nhận tội mà thôi.

- Trúc Chi ơi, mở cửa cho anh

Phú gọi vang, chờ nghe tiếng hơ , rồi cô bé thiên thần hiện ra đeo cổ chàng chặt cứng

Cánh cửa xanh im lìm đóng cứng. Ngoài con chó nhỏ, chẳng ai ra đón mừng chàng. Sao lại thế này? Phú dấm mạnh tay vào vách cửa

- Trúc Chi ơi, chị Thùy Vi ơi

- Anh phú ơi, chị Thùy Vi hồng có ở nhà đâu, chị đưa Trúc Chi vào bệnh viện rồi

Một đứa bé hàng xóm mách bảo

Phú rụng rời, chàng hỏi nhanh

- Sao lại vào bệnh viện?

Đứa bé lắc đầu ngơ ngác

- Em hồng biết, hình như nó bị bệnh

Quay đầu xe trở lại, Phú hỏi, nhưng không hy vọng

- Thế em có biết chị Thùy Vi đưa Trúc Chi đến bệnh viện nào không?

- Em không.... Đứa bé chưa trả lời hết câu, xe của Phú đã ra ngoài đường cái, chàng chạy như điên dại vào bất cứ bệnh viện nào thoáng qua trong óc, chạy ào ào lên bậc thang khiến các cô y tá phải

quay lại, cau mày khó chịu

Phú như lửa đốt, chàng biết em mình đang bị bệnh. Mà bệnh nặng lắm mới phải nằm bệnh viện đến ba ngày vẫn chưa về. Mồ hôi tuôn ròng ròng trên áo. Chàng tự trách mình vô tích sự, chẳng dòm ngó gì đến em. Chắc hẳn chị Thùy Vi lo lắm. Tiền đâu chị Thùy Vi mua thuốc cho em? Thuốc tây dạo này mắc lắm, liệu những người nằm chung phòng với Trúc Chi có mũi lòng cho mượn?

Đưa xe vào bãi gửi, Phú lao mình vào phòng cấp cứu. Đầu tóc bo phờ như một tên cướp biển của chàng đã làm cho cô y tá phải giật mình, hoảng hốt

- Xin lỗi, anh tìm ai?

Phú đưa tay lau mồ hôi ròng ròng trên má

- Dạ, tôi tìm một bệnh nhân tên gọi Trần Thị Trúc Chi, mười tuổi. Cô, em có nằm ở đây không vậy?

Người y tá thở phào như trút gánh nặng

- Có đó. Từ sáng đến giờ, tôi cứ ngóng chờ thân nhân của bé Trúc Chi Em sốt quá mà chẳng ai chăm sóc

Phú theo chân cô y tá

- Hà Vậ chị Thùy Vi của tôi đâu?

Cô y tá quay lại, hơi mỉm cười

- Tôi không biết, hôm kia chị đem bé đến đây, chăm sóc rất chu đáo. Sáng nay, khi chúng tôi đưa đơn thuốc, chị cầm lấy rồi bỏ đi mất biệt Tim Hoàng Phú nói lên, chẳng biết chị chạy vay những bạn quen để lấy tiền mua thuốc

- Đây cậu xem, bệnh nhân kia có phải là thân nhân của cậu không? –

Người y tá chỉ cho Hoàng Phú thấy một đứa bé nằm mê man ở trên giường

Phú đi nhanh đến gần Trúc Chi Chỉ mới có ba ngày mà em ốm đi thấy rõ. Trúc Chi ơi, anh thật là thằng anh chẳng ra gì, trong lúc em mê man, anh lại nhớn nhoe vui đùa

Phú ngồi xuống giường, nắm tay em, cất giọng khàn khàn hỏi cô y tá

- Chị ơi, chị có thể cho tôi biết Trúc Chi bị bệnh gì không?

- Em nó bị sốt xuất huyết cấp tính

Khắp cơ thể Hoàng Phú nổi gai, từng vết màu đỏ trên da Trúc Chi nháy múa quay cuồng trước mắt chàng. Căn bệnh quái ác này đã cướp đi bao sinh mạng trẻ thơ vô tội. Liệu nó có cướp của chàng không? Phú vụt nắm lấy tay cô y tá, van nài

- Chị, chị làm ơn cho tôi biết em tôi có mệnh hệ nào không?

Người y tá khẽ gỡ tay chàng, nói đều đều

- Em đã qua hồi nguy hiểm. Lúc trưa nay đợi mãi không thấy thân nhân đem thuốc đến, chúng tôi đã tạm xuất cho em một chai dịch truyền, và số thuốc hết bấy nhiêu tiền.... Cậu xem rồi cho chúng tôi xin lại

- Dạ – Phú vui vẻ đỡ tờ giấy từ tay cô y tá. đôi mắt cau lại khi nhìn con số trong toa. Ngỡ cô y tá ghi nhầm, chàng hỏi lại – Một trăm sáu chục ngàn hả chị?

- Phải rồi. Em đây bớt nhiều rồi, một lát cậu có thể chạy đi mua thuốc theo toa này về cho em uống

- Tôi không đem tiền theo, chị thư thả cho sáng ngày mai nhé

Cô y tá nghi ngại nhìn Hoàng Phú, khẽ gạt đầu rồi lặng lẽ bỏ đi. Phú

khẽ quạt cho em, lòng rối như tơ vò trăm mối. Từng giọt dịch truyền rơi chậm chậm như tiếng thời gian trôi đi trong nặng nề u ám đã qua buổi chiều, các bệnh nhân chuẩn bị ăn cơm. Tiếng lách cách của muỗng nĩa chạm vào nhau, hoà lan tiếng sôi ục ục của chiếc bụng đói thiếu cơm nhắc Hoàng Phú hay chàng ở đây cũng khá lâu rồi

Đưa mắt nhìn đồng hồ, lòng chàng bỗng bồn chồn khó chịu. Hơn năm giờ rồi mà bóng chị Thùy Vi cứ như bóng chim tăm cá mất mờ. Chị đi đâu? Bộ chị không hay Trúc Chi bệnh nặng lắm sao? Hoàng Phú nghe ruột gan cồn cào như lửa đốt, cứ nhấp nhòm mãi không yên. Một tiếng nói cũng làm chàng giật mình quay lại

Đặt tay lên trán Trúc Chi, Hoàng Phú an tâm khi thấy em không còn sốt. Theo đà này, ngày mai có thể hết hôn mê, may mà chị Thùy Vi đưa em đến bệnh viện kịp thời

Nhưng ... chị đi đâu? Sao chị lại bỏ Trúc Chi một mình giữa bệnh viện đầy người xa lạ.

Không còn chịu nổi, Phú đi nhanh vào phòng trực gặp cô y tá

- Chị Oi, xin chị làm ơn cho em gửi Trúc Chi ở lại, em đi mua thuốc rồi sẽ vào lại ngay

Ồ cô y tá gật đầu dễ dãi – Nhưng cậu phải về nhanh đó nhé. Tôi sắp đổi ca rồi.

Hoàng Phú gật đầu nhanh, cho xe vọt trở về nhà của chị Cửa vẫn đóng im lìm, không có dấu vết gì báo hiệu Thùy Vi đã ghé qua nhà, chàng lại cho xe lao đi như mũi tên bay

Đi đâu để tìm chị bây giờ? Phú cứ cho xe chạy vòng vòng. “Trước

mặt phải mua thuốc và thanh toán tiền thuốc với bệnh viện, chắc chị Vi mượn không được nên đi lâu”. Hình ảnh Thùy Vi gõ cửa từng nhà làm Phú nôn nao. Sao ta không xin chú Phong một số tiền?

Chàng cho xe chạy thẳng về nhà hàng Tiên Lâu Mộng

- Chú phong đâu? – Phú hỏi Mỹ Hoa ngay khi vừa bước chân vào cửa, Rồi chẳng đợi cho nàng kịp trả lời, chàng phóng mình lên lầu, lòng nôn nao

Theo thường lệ, giờ này là giờ Hoàng Phong rảnh rang nhất. Hy vọng là chú không nỡ tiếc vài trăm ngàn cứu Trúc Chi

Phú đưa tay lên gõ cửa dù chàng biết chắc chú không cài cửa. Cài làm gì khi ngồi kiểm tra sổ sách. Nhưng một phút, hai phút trôi qua, khung cửa vẫn đóng im lìm. Tự nhiên cảm giác ớn lạnh chạy dài khắp sống lưng, lòng Phú chột nôn nao lo sợ trong một linh cảm lạ lùng Thùy Vi đang trong vòng tay một người đàn ông

Trái tim Hoàng Phú thắt lại nghẹn ngào, thương xót cho thân chị, vì em mà đành phải hy sinh cả đời con gái, làm sao em đền bù cho chị nỗi mất mát hôm nay

Trong cơn mưa gió ngập trời, chàng như nhìn thấy đôi mắt Thiện Nhân hiện ra nhìn mình chăm chú. Đôi mắt đó không chút gì là gian dối, ưu phiền hay trách móc. Đôi mắt sáng muôn đời, chỉ ấm áp lửa yêu thương

- Cha ơi – Phú gục đầu vào lòng bàn tay khóc ngất – con đã không làm tròn lời hứa với cha Con không bảo vệ được chị Thùy Vi, xin cha hãy tha lỗi cho con

Lang thang mãi trong trời đêm tăm tối, Phú không biết mình phải về

đâu. Chàng giờ đây khác gì con thuyề lênh đênh trên bể, chẳng có bến gổ nào để dừng chân

Một ánh chớp lóe đại đã làm cho chàng bừng tỉnh, sức nhớ đến Trúc Chi Từ chiều đến giờ chỉ có mỗi Trúc Chi trong bệnh viện. Chàng thật là đấng trí. Chàng phóng như bay trên mặt lộ, em mà có bề gì, ắt hẳn chàng sẽ ân hận trọn đời

Cả khu cấp cứu bàng hoàng sửng sốt trước một thanh niên ướm mềm từ đầu tóc đến quần áo, lao vào phòng nuôi bệnh như một con ma hung hăng. Cũng chẳng ai nỡ cản chàng lại để rà la khi nhìn cặp mắt sưng to, vẻ mặt đờn đầu của chàng đã làm mọi người phải động lòng thương cảm

Đến gần giường bệnh của Trúc Chi, Phú bỗng dừng chân, lặng người đi vì xúc động. Thùy Vi đang chườm đá cho em. Vẻ mặt nàng lạnh lùng sầu khổ, nước mắt chảy dài trên má. Phú chợt nghe tim dâng đầy cảm xúc, chàng muốn chạy đến, quỳ dưới chân chị nói lời tạ lỗi Nhưng Hoàng Phú lại không đủ can đảm bước lên gặp chị. Biết nói gì với chị trong phút giây này? Một vài câu an ủi không đủ xoa dịu vết thương lòng đang rỉ máu. Chàng có chết đi vì tội lỗi của cha, cũng không làm sao trả lại cho chị nhụy hoa đời

Sự có mặt của chàng giờ đây chỉ làm cho lòng chị thêm đau đớn. Chị sẽ ôm chầm lấy chàng mà khóc lên nức nở. Ôi trời, giá mà chị biết rằng em là con của gã đàn ông khốn nạn kia

Không biết tự bao giờ, chàng cho bước chân trở ra đường, lầm lũi đi trong mưa gió. Đi về đâu? Chàng chưa tìm được hướng đi giữa cuộc đời, nhưng chắc chắn, không bao giờ chàng trở lại nhà của Hoàng

Phong, cũng như chàng không còn mặt mũi nào để nhìn chị, nhìn em.

Chiếc Nissan dừng lại trước một nhà hàng sang trọng. Kính xe hạ xuống vội vàng, Thùy Vi thò đầu ra ngoài khung cửa, lạnh lót kêu

- Hồng con không chịu nhà hàng này đâu

Tiếng Trúc Chi nheo nhéo trong xe

- Nhà hàng nào vậy chị Thùy Vi?

Thiên Nhân quay đầu ra sau, đáp thay con

- Nhà hàng Tiên Lâu Mộng của chú Hoàng Phong đó

Hoàng Phú nắm lấy tay cha lắc lắc

- Hôm nay là tiệc mừng chị Thùy Vi lên lớp ba phải chiều theo chị ấy

Thiên Nhân cười dễ dãi

- Ồ, vậy thì con thích ở đâu hả con gái cưng?

Thùy Vi cười thích thú, hai tay chống cằm đôi mắt ngó xa xăm nghĩ ngợi. Trúc Chi nhắc chị.

- Đến Đầm Sen đi chị.

Một bóng người bước vội về phía xe hồ hởi

- Thiên Nhân, sao cậu không vào mà ngồi trong xe hoài vậy?

Thiên Nhân mở cửa xe, cười vui

- Còn chờ ý kiến của các tiểu thư

Hoàng Phong thò đầu vào trong xe, cười hả hê

- Chào các thiên thần bé nhỏ, chê nhà hàng của chú à?

Trúc Chi nhanh nhẩu

- Dạ, tụi cháu hồng có chê, nhưng nhà hàng của chú đến hoài chán thấy mồ

Mãi đến bây giờ Thiên Hương mới xen vào

- Trúc Chi con không được hỡn.... Thôi, chúng ta vào nhà hàng của chú Phong đi

- Hông – Thùy Vi vùng vằng hờn dỗi

Hoàng Phong mở cửa sau, bế nó lên tay

- Thôi đừng hờn nữa cô công chúa nhỏ, vào đi rồi chú cho quà

Thiên Hương bế Trúc Chi sóng đôi Hoàng Phong bước vào nhà hàng.

Trên sân vắng chỉ còn lại Thiên Nhân và Hoàng Phú. Chàng nắm tay con

- Mình vào đi con

Cậu bé rút tay lại

- Con không vào, mà cha cũng đừng vào

Thiên Nhân lắc đầu

- Không được, nghe lời ba, vào nhanh kéo mọi người chờ đó

Hoàng Phú cương quyết lắc đầu, Thiên Nhân đành thở ra

- Con không vào thì ngồi đây, ba vào với họ một chút rồi ba ra với con ngay

- Hông hông – cậu cố kéo cha ở lại

Thiên Nhân gỡ tay con, ung dung bước vào nhà hàng Tiên Lâu Mộng

Tức mình, Hoàng Phú đóng mạnh cửa xe ôm mặt khóc. Bỗng nó giật mình choàng dậy thật nhanh khi tiếng nổ vang trời. Rồi cả tòa nhà Tiên Lâu Mộng cháy bùng bùng

Không nghĩ ngợi, cậu tung cửa xe, nhảy nhanh vào đám lửa hồng tìm kiếm. Xung quanh cậu là lửa đỏ, cơ thể nóng rần rần, cây gãy, đá rơi. Tất cả như muốn cản bước không cho chàng tìm kiếm

Một hòn đá to đã rơi trúng đầu, Phú ngã quỵ giữa đám lửa hung tàn.

Gom hết sức lực, cậu cố nhào người lên gọi lớn

- Ba mẹ ơi! Chị Thùy Vi ơi, Thùy Vi ơi, Ba ơi....

- Hoàng Phú tỉnh dậy đi.

Phú trở mình ú ớ. Tiếng ai đó kêu lên mừng rỡ

- Mẹ Oi, phú tỉnh lại rồi kìa

Phú mở bừng đôi mắt, ánh sáng tràn vào cay xé, thì ra chàng vừa trải qua một cơn mộng hải hùng. Phú thều thào

- Trúc Chi ơi

- Phú – Một bàn tay nắm vai chàng lắc mạnh – Tao đây, Thanh đây. Lê Thanh đây, mà có nhận ra không?

- Lê Thanh? – Giờ thì Phú nhận ra người đang đứng trước mặt mình rồi. Chàng đưa lưỡi liếm vệt vành môi khô cứng, hơi khó khăn – Tao đang ở đâu đây?

Lê Thanh mỉm cười, bón cho bạn thìa nước

- Ở nhà tao chứ ở đâu. Thăng quý, mà làm cả nhà tao lo hết vía Bà Dung hiện ra sau lưng con, cười vui vẻ.

Cháu mê man cả ngày nay, cứ nói làm nhảm gì đâu làm cho bác với thằng Thanh hết cả hồn, nhưng lạ Trời, mọi chuyện lại đầu vào đó Phú chống tay ngồi dậy

- Đã làm phiền bác và Thanh quá – Chàng đưa tay vỗ vỗ trán – Thật tình thì cháu không nhớ gì ca?

Bà đẩy cho chàng nằm lại xuống giường

- Con mệt cứ nằm yên đó, đừng suy nghĩ làm gì. Thanh con – Bà chợt quay qua con trai mình, âu yếm – Con ở đây trông chừng Phú,

mẹ ra sau bắc nồi cháo cho cậu ấy ăn. Tội nghiệp mới có một ngày mà hốc hác thế kia

Nói xong, bà vắt chiếc khăn lên vai đơn đả bước đi. Một người mẹ tảo tần thương con hết mực, đã sống vậy nuôi con suốt mười mấy năm dài. Lòng chạnh đau khi nghĩ đến gia cảnh mình, Phú âm thầm để rơi giọt lệ.

Lệ Thanh ngồi xuống giường, nhìn bạn yêu thương

- Phú, có chuyện gì vậy?

Chàng đưa mắt nhìn lên

- Tao không nhớ gì cả, sao tao lại ở đây?

Thanh vớ tấm chăn đắp lên mình bạn

- Hồi hôm nay, tao đạp xích lô về khuya vừa quẹo qua ngã tư, tao thấy một bóng người nằm bất động trong mưa. Tao chạy vội lại cứu, không ngờ lại là mày. Phú, kể tao nghe, gia đình mày có chuyện gì buồn hả?

Hoàng Phú lặng yên không nói. Cũng may được gặp Lệ Thanh, nếu không giờ này chàng đã là cái xác lạnh không hồn. Có lẽ vậy mà hay, chớ sống làm gì mà có miệng cũng câm. Thanh ơi, hãy thông cảm cho tao. Dù mày là thằng bạn thân nhất của tao trong suốt ba năm dài ở trường trung học, mày cũng không thể nào hiểu được tao đâu. Từ bao lâu nay, mày cùng chúng bạn cứ ngỡ tao là cháu ruột của Hoàng Phong, cứ ngỡ cha mẹ tao mất do một tai nạn tình cờ nào đó, cứ nghĩ tao sống đầy đủ hạnh phúc thì cứ tin như thế, đừng hiểu làm gì chuyện ngoắc ngoéo bên trong. Cứ hãy hồn nhiên vì tuổi học trò nhiều mơ mộng, cứ chuyền tay nhau quyền lưu bút ngày xanh. Xót

xa lòng mỗi lần nhìn phượng nở. Còn tao... Phú bỗng cười chua chát khi chợt hiểu ra tuổi mộng thần tiên đã mất đi vĩnh viễn từ đêm hôm đó. Lắm lúc nhìn bạn bè dưới nhau đùa giỡn, từng trò đùa tinh nghịch của nhất quỷ nhì ma, học trò đứng hạng thứ ba mà chẳng cảm thấy thèm thuồng

Ôi, sao tội nó cứ ngây thơ, ngốc nghếch, vô tư, hồn nhiên như thế.

Ai, ai có thể trả lại cho chàng nụ cười của thời áo trắng mộng mơ?

- Thôi, mày cứ nằm yên mà ngủ. Phú nhé, tao đi ôn lại bài đây

Thanh vuốt nhẹ tay bạn, đứng dậy

- Khoan, Thanh ạ. Mày đừng giận tao – Phú nắm tay bạn – Không phải tao muốn giấu mày làm chi tại....

Thanh ngồi xuống, cười vui

- Đừng nói vậy, tao biết mày gặp chuyện khó nói, cứ nằm đây cho khỏe rồi một lát tao chở về bên chú mày.

- Không – Giọng phú chợt đánh lại, lạnh lùng – Tao không bao giờ về căn nhà đó nữa

Lệ Thanh thoáng ngạc nhiên

- Sao vậy?

- À, tại vì... - Phú ấp úng lựa lời – Tại vì tao không chịu nổi lời nói hành, nói tỏi của bà thím tao, tao lớn rồi, không thèm ăn bám nữa

Lệ Thanh bật cười thông cảm

- À thì ra mày tự ái. Chỉ có vậy rồi mày bỏ nhà đi lang thang cho bệnh. Thôi, nằm đó nghỉ đi cho khỏe, lát chiều tao chở về xin lỗi thím. Dù sao cũng còn có chú ma `

Phú lắc đầu, giờ phút này chàng chẳng muốn tranh cãi làm gì

- À Phú nè, Thanh lại bỏ cuốn tập xuống, quay qua kêu bạn – còn ba ngày nữa thi kiểm tra mà đã học hết bài chưa?

Phú cười buồn

- Rồi, nhưng chắc tao bo?

Thanh trợn mắt

- Mà đừng điên, không thi rồi mà làm gì?

Phú chán nản

- Làm gì mà chẳng được?

Thanh xách luôn quyển tập đến bên bạn

- Đừng nghĩ cuồng Phú ạ , mà phải thi – Ngưng một chút chàng nói tiếp – Tao không hiểu chuyện gia đình của mà lắm, nhưng nếu mà không thể quay về đó nữa thì ở lại đây. Đừng vì một chút yếu lòng mà đánh mất tương lai Phú a.

Mãi nói, Thanh không hay mắt bạn nhìn mình nhoe lê... Lời an ủi của chàng giờ đây với Phú là một liều thuốc quý. Đúng phải học thôi.

Hoàng Phú tự dặn lòng : trí thức sẽ giúp chàng đạt thành sở nguyện.

Phải Thanh ơi, tao sẽ thi – Phú siết chặt tay bạn – Tao sẽ cố gắng học thành tài. Thanh ơi, mà đúng là người bạn tốt của tao

- Ủa, thằng Phú tỉnh hẳn rồi hả? Dậy ăn cháo đi con

Mẹ của Thanh bước ra, trên tay là tô cháo bốc khói nghi ngút. Hoàng Phú chợt ấm lòng trước tình thương của nhưng người xa lạ

Hạ Thu

Vẫn Nhớ Mong Hoài

Chương 5

- E, bơm giùm cái bánh xe đi nhỏ?

Hoàng Phú đặt chiếc ruột xe đang vá xuống, ngang đầu, tươi cười. Chợt chàng sững ngất người khi nhận ra người vừa sai bảo mình là Diễm Hằng và Thanh Trúc, hai cô bạn cùng lớp. Hai nàng đang đứng quay lưng lại nên không nhận ra Hoàng Phú. Chàng cắn môi, cổ trắn tình, có gì mà chàng phải run kia chứ, công việc nào mà chẳng vinh quang

- Rồi chưa? Sao mà lâu quá vậy?

Diễm Hằng hơi gắt. Phú cúi thấp đầu bơm giọng khàn đi

- Dạ xong rồi

- Bao nhiêu vậy? Ơ ... - Tờ hai trăm trên tay Thanh Thúy rơi xuống – Anh Phú! Anh Phú là thợ sửa xe ư?

Phú thản nhiên đưa mắt nhìn lên, mong nhận được sự đồng cảm của hai cô bạn gái. Nhưng hai nàng chỉ quay nhìn nhau ngơ ngác, phá lên cười ngặt ngặt rồi đạp xe đi thẳng, không nói một lời từ tạ.

Phú cứ đứng nhìn theo bóng hai chiếc áo vàng, khuất dần xa mà không biết mình nên khóc hay cười

- Này cậu, vá tiếp cho tôi đi chứ

Tiếng người khách giục, Phú giật mình chớp nhanh đôi mắt, lén lau nhanh giọt lệ tủi hờn, rồi ngồi xuống bên đồng búc kìm, mong tìm quên nỗi u buồn

Bảy thằng khoác áo sinh viên, là bảy thằng đặng cay tủi hờn với chàng trai trẻ. Phú không hiểu sao mình lại chọn nghề văn hóa quần chúng bẽ bàng này? Tại sao chàng không thi Y hay Kinh Tế như lời bạn bè khuyên nhủ? Phải chăng chàng quá ngán sợ. thế giới do đồng tiền ngự trị, muốn lãng quên mọi ưu phiền vào tiếng hát lời ca Hay chàng muốn trốn chạy cảnh đô thị phồn hoa? Tìm sự yên tĩnh tâm hồn ở một vùng ngoại ô Chỉ biết là ý kiến của chàng được Lê Thanh hoàn toàn ủng hộ. Không có giọng hát hay để vào phân ban âm nhạc, Thanh chọn cho mình ngành thư viên để được cùng bạn học một trường

Có lẽ trên cõi đời này chỉ có Thanh là hiểu chàng thôi. Mặc dù câu chuyện của đời mình, Phú chỉ cho bạn biết mập mờ. Song chỉ bấy nhiêu đó thôi cũng đủ lắm rồi. Phú không mong bạn hiểu quá giới hạn điều chàng đang dặn lòng giấu kín

Song không phải lúc nào Thanh cũng ở kế bên Phú để chia sẻ nỗi vui buồn. Như lúc này đây, chàng thềm có Thanh ở cạnh biết bao nhiêu. Nhưng làm sao đây khi Thanh cũng đang chạy xích lô để nuôi mẹ và nuôi bản thân

Hiểu gia cảnh của bạn, Phú không bao giờ nhận sự giúp đỡ của Thanh, dù lớn, dù nhỏ. Chàng có hai bàn tay, có thể nuôi mình sống. Chiều chiều hoặc những ngày nghỉ, với chiếc thùng đạn con con và

chiếc ống bơm nhỏ nhỏ, Phú đến ngồi ở đầu đường tìm kế sinh nhai. Cuộc đời cứ thế trôi đi phẳng lặng, Phú những mong muốn thế Nhưng không phải lúc nào Phú cũng có thể kiếm ra tiền một cách dễ dàng. Cũng có những ngày chàng phải ngồi đến gần khuya mà vẫn không có chiếc xe nào hư cả, những hôm đó chàng chỉ còn cách uống nước thay cơm

Cuộc sống cơ cực, đồng tiền eo hẹp, nếu muốn tiếp tục sự học hành của mình, Phú phải dè sẻn từng xu một. Lắm lúc chàng cũng phải thẹn với lòng khi thấy mình trở thành một người quá so đo. Đói chẳng dám ăn, rách không dám thay áo mới, thì có tiền đâu để đi chơi cùng bè bạn. Là một người tự trọng, Phú không bao giờ dám nhận lời ai hút một điếu thuốc hay một cử café. Chàng sợ mình không trả nổi. Càng lúc, chàng càng xa cách mọi người, sống yên lặng, hiền hòa như con ốc nhò?

P đã ráp xong chiếc vỏ xe cho khách. Ngồi tựa lưng vào gốc cao su nhìn mây suy ngẫm. Cả ngày mệt mỏi ngoài đường và xe, đến tối mệt mới về, chàng chỉ biết chui vào phòng làm một giấc để sáng hôm sau dậy sớm tranh thủ nhìn qua bài vở?

Phong trào văn thể mỹ của lớp, chàng chẳng những không tham gia, mà còn làm lớp mất điểm thi đua, do nghỉ học liên tục không xin phép. Mỗi lần nghe Diễm Hằng, lớp trưởng chanh chua nhểch móc, Phú đau lòng lắm. Nào phải chàng không muốn tham gia

Một lần, nể lớp quá, Phú tham gia phong trào thể dục thể thao để rồi phải ân hận mãi. Trời đã cho chàng một thể lực dồi dào. Một thủ môn với đôi chân vàng đã sút thủng lưới đối phương, đem huy hoàng

về cho lớp. Biết được khả năng của chàng, từ đó về sau, mỗi lần có thi đấu, lớp lại bắt Phú tham gia. Họ chỉ cần chàng sút thật nhiều đường bóng đẹp mắt, đem vinh dự về cho trường lớp, mà chẳng bao giờ chịu hiểu rằng trong bụng chàng không có gì để bước vào thi đấu. Có lần đói quá, đôi chân run rẩy Phú tưởng mình phải xỉu trên sân bóng

Để bảo vệ sức khỏe và nôi cơm của mình. Phú đã tìm mọi cách rút chân ra khỏi đội bóng. Vô tình chàng đã khiến mọi người xa cách, họ cứ cho là chàng muốn làm cao, phách lối. Nhất là các cô gái đẹp, họ Óan nhất tính thờ ơ lạnh nhạt của chàng

Làm như là mình đẹp trai, ngon lành lắm. Các cô tức tối bảo nhau, nhưng lại thích kể cho nhau nghe về chàng trai lạ lùng kia

Giá mà chàng chịu hoạt bát một chút, chàng sẽ trở thành trung tâm thu hút phái nữ ngay. Này nhé, vừa đẹp trai, vừa học giỏi, vậy mà chẳng được một chút galang, co chang không chứ?

Mặc kệ cho họ nói đi, mặc kệ cho họ đem lòng oán hận, Phú cứ trơ ra như tảng đá. Bởi lẽ đời chàng đau khổ đã qua nhiều, thêm một chút đốn đau này có là bao... Phú đã trở thành người vô tri, không tình cảm rồi

Không đâu, hoàn toàn không phải vậy. Trái tim chàng vẫn yêu nồng nàn tha thiết. Đêm đêm, rời chiếc đèn dầu, nằm úp người trên gối, Phú tìm đến với Uyên Chi bằng những lời thơ nồng say nhất. Những lúc này chàng mới là chàng, không đắng cay, không khắc nghiệt lạnh lùng. Chàng đắm mình trong hạnh phúc ngất ngây

Uyên Chi ơi, một lần trong bức thư chàng đã viết cho nàng. Giờ đây

anh chỉ còn có em là lẽ sống duy nhất của đời mình. Cuộc đời giả trá lọc lừa, chỉ có đôi ta là thành thật với nhau thôi. Em hãy chờ anh ra trường, anh sẽ đưa em đến một vùng quê xa lánh, để tạo dựng cuộc đời. Em hãy tin ở đôi tay này, anh sẽ đảm bảo cho em một tương lai tươi sáng.

Và Uyên Chi cũng đã đáp trả lại cho chàng mỗi tháng một lần, những lời yêu tha thiết.

Anh Phú ơi, trời Đà Lạt chiều nay lạnh lắm. Một mình thả bộ. trên đồi thông em nhớ anh vô hạn, giá mà có anh lúc này thì hay biết mấy. Bây giờ anh lên đây, em sẽ dắt anh đi đến những nơi thật đẹp. Nơi đó chỉ có anh với em thôi và anh sẽ ôm em trong vòng tay không sợ bị ai nhìn thấy. Anh đừng cười, chỉ vì em nhớ anh quá mà tưởng tưởng ra thôi.

Anh yên tâm, cố gắng học cho thành tài. Bao nhiêu năm em vẫn đợi, vẫn yêu có anh thôi. Hôn anh nhiều.

Lần nào cũng vậy, nàng kết thúc thư bằng những nụ hôn trên giấy để chàng hôn lên thư mà cứ ngỡ môi chàng ấm lửa yêu đương, ru chàng vào giấc ngủ với tâm hồn sáng khoái và một giấc mơ tuyệt vời giữa muôn trùng hoa là ngập tràn tiếng ve ngân

Uyên Chi ơi! Anh sẽ thăm em vào một ngày gần nhất. Phú tự nhủ với lòng, từ đây ngoài tiên án, chàng còn phải dành dụm tiền để ra Đà Lạt thăm nàng một chuyến

- Phú, tối rồi chưa nghỉ sao? – Thanh gọn gàng sạch sẽ trong chiếc áo sơmi trắng đang chống chân trên xe đạp gọi Phú từ xa Hôm nào cũng vậy, cu hon bây giờ một chút là Thanh lại ra đón bạn về. Phú

ngang đầy ngạc nhiên, mãi nghĩ chàng không hay trời tối từ lâu

- Trời tối ư?

- Mày ngớ ngẩn quá – Thanh dọn đồ nghề vào thùng cho bạn – Hôm nay mày về phòng một mình, tao về nhà một đêm

Phú ái ngại

- Ừ mày về đi, để đó cho tao. Tối lắm rồi, nhớ chạy xe cho cẩn thận
Thanh cười hì hì, đấm tay lên vai bạn

- Mày làm như tao là con của mày vậy

Phong không trả lời, tần ngần nhìn bóng bạn khuất dần trong ngõ lẹ. Thế đấy, cuối tuần, ai cũng có một chỗ để về, để được nghe lời yêu thương triu mến. Chỉ có chàng là chẳng biết về đâu. Tất cả thế giới này đối với chàng sao mà hững hờ, xa lạ. Kể cả khu ký túc xá im lìm kia, nó cũng không phải là chiếc vỏ ốc ấm êm để chàng tạm trú qua cơn mưa bão

Thông cảm cho chàng, Thanh vẫn tìm lý do để mời bạn về nhà vào những ngày nghỉ lễ hay chủ nhật. Nhưng Phú không dám theo bạn về nhà, nhìn cảnh êm ấm hạnh phúc của Thanh, chàng chỉ muốn tìm cho mình cái chết

- Không, không thể chết khi chưa hoàn thành nhiệm vụ với người đã khuất. Phú tự dặn lòng can đảm mỗi khi gặp cơn sóng gió. Chàng sẽ tạo ra một gia đình hạnh phúc. Một gia đình tuyệt vời đầm ấm bên tình yêu dịu dàng của Uyên Chi, trong vòng tay thương yêu của chị, của em. Ngày nào chưa làm được điều này, Phú còn phải tranh đấu không ngừng

Chiều nay, Phú đón đò về sớm. Có lẽ vì ngày mai này có bài tập hoà

âm, hay là vì chàng đã dành dụm đủ tiền mua về lên Đà Lạt thăm nàng?

Buộc chàng chang như lướt trên mặt đất, hai hàng cây nghiêng nghiêng sà xuống thấp như chúc cho chàng sắp gặp lại người yêu. Phú mỉm cười sung sướng, tưởng ra nét mặt ngơ ngác của nàng. Hẳn là Uyên Chi sẽ mừng nhiều lắm. Bất ngờ, thú vị lắm sao!

- Ê, dừng lại

Kèm theo tiếng thét la một chiếc motô LA 250 phân khối chặn ngay trước mặt. Phú lùi lại ngỡ ngàng

- Ô, kìa Tân

Tân nhảy xuống xe, hất mặt cho một thanh niên bặm môi ngồi trước lái

- Nó đó Hưng

Hưng đưa tay lột cặp kính đen cho vào túi, cử chỉ thật khoan thai chậm rãi. Không bước xuống xe, hăn hất hàm bảo Phú

- Ê, mày chơi trộm cậu Tân hả?

Phú lùi lại, một bước

- Tôi không biết mình chơi trộm điều gì

- Đừng chơi – Hùng nạt lớn – Có thật mày không nhớ? cho mày năm giây để mày suy nghĩ đó. Suy nghĩ lẹ đi

Phú bặm môi cố nhớ lại. A, chàng nhớ ra rồi, những điều đó không thể gọi là chơi trộm được. Hôm ấy, như thường lệ, Phú dọn đồ trở về vào lúc trời vừa sập tối

Chưa về đến ký túc xá đã bị bọn Sáu công tử kéo đi chơi. Từ chối mãi không được, chàng đành đưa chân theo bọn chúng, và chàng đã

cự tuyệt ơ thờ với Thái Ngân, một cô gái bán bia

Mấy ngày sau, câu chuyện trên bại lộ, cả bọn bị nhà trường nêu tên trước buổi chào cờ và phạt sáu tháng dài lao động. Có lẽ chúng cay cú chuyện này

- Sao còn nhớ rồi chưa? – Hưng đưa tay nâng mặt Phú lên

- Tôi...

Bốp!!!

Chưa nói hết câu, Phú đã nhận ngay một cú đá vào giữa mặt té nhào xuống cỏ. Rồi không để cho chàng kịp chống tay ngồi dậy, Hưng phóng người đến cạnh chàng thẳng tay đấm đá.

- Nè, cho mày bỏ cái tật lẻo mép, tau lão.

Cổ nhướng đôi mắt sừng húp của mình lên, Phú thều thào:

- Mấy anh nghĩ sai rồi, thật tình tôi không

Một nắm đất cắt ngang câu nói, Hưng dẫn từng tiếng:

- Hừ cao thượng quá hà, dám tặng không cho em những năm ngàn.

Được rồi, mày quá dư tiền - Hưng mở nắp thùng phụ tùng sửa xe của Phú - Không có những thứ này, có meo râu ra không cho biết.

Vừa nói, hắn vừa tung những chiếc kim, búa ... bay vèo xuống ruộng.

Phú chồm lên đau đớn

- Anh không được...

- Dang ra - Hưng vùng chân đá mạnh làm Phú té vật ra sau. Hắn cười hềnh hếch khi thấy cọc tiền nằm dưới đáy thùng - ha ha giàu ghê nhi?

Cơ thể đau đớn rã rời sau cú đá, Phú vẫn cố chồm lên giằng lấy xấp tiền

- Trả lại đây

- Thì trả - Hưng hất ngược chỏ tay

Phú ôm ngực, nôn ra ngụm máu đỏ tươi

Hưng cầm xấp tiền hươ hươ trước mặt chàng

- Tao thềm vào đồng tiền bắn thiu của mày - vừa nói hắt vừa xé vụn, cho những tờ giấy bạc bay tả tơi trong gió, rồi bước về phía chiếc xe của mình rồi máy, chở Tân phóng đi mất dạng

Một tay ôm ngực, Phú lồm cồm nhặt những mảnh tiền rơi vung vãi dưới chân, không mong gì vá lại được rồi. Chàng lặng nghe nước mắt rơi xuống môi mình mẩn mẩn. Bọn người tàn nhẫn, chúng không hay đã xé mất đi niềm hy vọng của chàng

Tia mắt Phú lại lia trên chiếc thùng không nằm lật ngửa. Quên hết cơn đau trên cơ thể, Phú mò xuống ruộng tìm kiếm những thứ đã bị đá đi lúc nãy

Đồng ruộng mênh mông, bàn tay chàng nhỏ quá, biết bao giờ tìm lại được đầy đủ?

Trời khuya lắm rồi, tiếng côn trùng rì rả như phụ họa thêm nỗi đốn đau. Chàng cứ mò mãi dưới làn nước lạnh buốt mà vẫn không tìm ra được thứ gì

Mệt mỏi, rã rời, chàng đến ngồi tựa lưng vào gốc cây dừa mà khóc.

Trăng lên cao, muôn vì sao nhấp nháy, muỗi vo ve bay, gió đồng thổi lạnh buốt thịt da Tự dưng chàng muốn mình hóa thành làn gió, càn cây, thềm được trở thành vật vô tri, vô giác để không biết nỗi khổ trên đời

Mãi đắm mình trong trí tưởng, Phú lịm đi lúc nào không biết.

Hạ Giang trở mình trên giường. Đã quá nửa đêm mà sao nàng cứ trằn trọc mãi không ngủ được. Thò đầu ra khỏi chăn, nàng đưa tay đẩy tung cửa sổ. Một cơn gió lạnh lùa vào làm Hạ Giang rùng mình. Đã mấy giờ rồi nhỉ ? Hạ Giang nhìn sao cố đoán, nhưng nàng chỉ biết bây giờ là khuya lắm

Là chị lớn trong gia đình đông em, không lấy gì làm khá giả, Hạ Giang sớm lặn vào cuộc sống. Cha mất sớm, nàng phải cùng mẹ tần tảo nuôi em. Đôi mắt vốn đã buồn, lại càng buồn hơn với bao ưu tư trĩu nặng

Sao mình lại được đi học nhỉ ? Bao đêm rồi mình suy tư trong đêm khó ngủ. Nghe tiếng gió ru buồn của khu ký túc xá rộng thênh thang. Hạ Giang đã âm thầm tự hỏi rồi tự trách mình quá ích kỷ chỉ biết nghĩ đến bản thân. Nàng đã bỏ mặc mẹ mình với bảy em còn quá nhỏ?

Lúc cầm giấy báo đậu vào đại học, nàng mừng muốn hét to lên. Lặng lẽ đặt tờ giấy báo lên bàn thờ của cha, Hạ Giang để cho đôi dòng lệ tuôn tràn

- Ba ơi, con của ba đã đậu vào đại học như lòng ba mơ ước. Tương lai tươi sáng của con đây, nhưng con biết mình không thể tiếp tục đến trường để làm khổ mẹ.

Mẹ nàng đã nhìn thấy những dòng nước mắt tuôn dài, lắng tiếng thổn thức trong đêm. Thương con, mẹ quyết định bán đi đôi bông cưới mà mẹ đã chặt chiu gìn giữ, để con được đến trường tròn bao mơ ước

Không mẹ Ơi ! Hạ Giang ghen ngào khi nhìn tóc mẹ bạc trắng với

gió mưa. Con nữ nào chõng lên vai mẹ gánh nặng ngàn cân. Con không thể ...

Nhưng cuối cùng mẹ cũng thuyết phục được Giang đến lớp. Đi đi con cho tròn mộng. Đi đi để có tương lai tươi sáng, lẽ nào con muốn chôn chặt đời mình trong vùng quê hẻo lánh. Đi đi mà mở mắt với người ta, mẹ mong chờ ngày con trở lại

Hạ Giang đã gạt nước mắt ra đi, lòng thầm mong một ngày gạt hái được thành công, báo đáp nghĩa sanh thành. Nhất định phải có ngày đó, cái ngày nàng được vinh quang, ngày đó mẹ sẽ ngẩng cao đầu kiêu hãnh không thua kém ai. Mẹ Ơi, con đi đây, con sẽ quyết tâm thực hiện

Giang lên đường vào một chiều nhạt nắng. Xe chạy lâu rồi mà lòng nàng vẫn rưng rưng nhớ mẹ, nhớ em. Mấy ngày đầu lên trường, nàng cứ âm thầm khóc mãi. May mà giữa nơi xa lạ, nàng tìm được một người bạn chân thật hiểu nàng, đó là Lệ Hằng ...

Chống tay ngồi dậy, với chiếc áo ấm trên đầu giường khoác vội vào người, nàng rón rén mở cửa bước ra sân

Con đường làng giữa khuya vắng ngắt, chỉ có tiếng côn trùng rả rích hòa lẫn tiếng lá xào xạc trong gió, Hạ Giang thả người bách bộ.

Nàng thích đi lang thang một mình trong đêm lạnh, vì những lúc thế này nàng mới được là nàng. Được thỏa thích trò chuyện với trăng sao mà không sợ bị ai bắt gặp. Lách mình ra cổng, Hạ Giang lững thững ra đường, ngắm cảnh phố xá về đêm. Con đường lung linh bóng lá thật thơ mộng

Đang đi, nàng chợt dừng lại ngỡ ngàng khi thấy một người ngồi dựa

lưng vào gốc cây dừa. Hạ Giang đưa tay lên dụi mắt. Rõ ràng không sai vào đâu được, người ấy đang ngồi tựa lưng vào thân cây mà ngủ?

- Hoàng Phú

Hạ Giang không nén được tiếng kêu kinh ngạc. Sao anh ta lại ra đây mà ngủ lòng nàng hơi hoang mang, nhẹ bước đến gần Phú hơn. Chợt nàng giật thót mình kinh sợ. Trên mũi của chàng còn dính vết máu đỏ tươi. Mặt mày thâm tím, sưng vù như vừa mới bị ai đánh đập. Tim nháy trong lồng ngực, Hạ Giang từ từ khụy chân ngồi xuống bên chàng, khẽ đặt tay lên trán chàng xem xét, nóng hực, chắc là chàng đã bị sốt rồi

Nàng đưa mắt nhìn quanh lo lắng. Tuy không có cảm tình nhiều với anh bạn cùng khoa lâm li này, nhưng tính nàng vốn nhân hậu, dịu hiền, không thể bỏ mặc chàng trong cơn hoạn nạn

- Anh Phú, anh Phú ơi - Hạ Giang nhẹ lay áo chàng, khẽ gọi - Tỉnh dậy đi anh

Phú ú ớ, quay mặt sang bên ngủ tiếp. Hơi thở chàng đứt quãng, khó khăn. Một cơn gió đi ngang, Hạ Giang rùng mình vì lạnh. Chợt nhìn thấy Phú phong phanh trong chiếc áo sơ mi tay ngắn, nàng thấy lòng không nỡ, bèn cởi chiếc áo ấm của mình khoác lên vai Hoàng Phú. Trong bóng đêm, gương mặt Hạ Giang chợt đỏ bừng vì hổ thẹn. Sao nàng lại lo lắng cho Hoàng Phú? Rủi có ai biết được chuyện này thì nàng cần môi tự trấn an mình chàng đang bệnh mà, cô gái nào gặp hoàn cảnh này cũng làm giống như nàng thôi. Không ngần ngại, Hạ Giang xốc vai Hoàng Phú đứng lên, dìu về khu ký túc xá

Hạ Giang phải khó khăn lắm mới dìu nổi chàng đi. Lần đầu tiên nàng cho cơ thể mình đụng chạm cơ thể người khác phái. Một cảm giác bồn chồn lan nhẹ khắp châu thân khi nghe cơ thể chàng tỏa hơi hừng hực

Đã về đến khu ký túc xá, Hạ Giang dừng lại ngần ngừ. Đưa tay quẹt ngang dòng mồ hôi tuôn ròn ròn trên mặt, nàng nhìn cánh cửa phòng nằm im lìm đóng. Dừng mọi người dậy vào giờ này ư ? Hạ Giang không dám làm điều đó

Chẳng suy nghĩ đắn đo, Hạ Giang đưa Phú vào tận giường mình. Đặt chàng nằm ngay ngắn trên gối, nàng nhanh tay cuốn gọn cái mùng. Đắp chăn cho chàng xong, nàng lui cui quây một ly nước chanh. Mẹ nàng cũng thường dạy, nước chanh có thể hạ sốt

- Làm gì dậy sớm vậy Hạ Giang ?

Tiếng Thu Vân vang lên nhừa nhựa làm nàng giật bắn người, nhỏ nhẹ trả lời

- Da.

Im thin thít, nàng rón rén trở lại giường, chăm chú cho chàng uống nước. Trời cũng vừa hừng sáng. Lẳng lặng ra sau dẹp ly, Hạ Giang bước ra ngoài hiên thăm lo lắng. Nàng biết nói sao cho bè bạn hiểu bây giờ ? Nhìn ánh dương hồng từ tư nhô lên khỏi ngọn cây, nàng chợt muốn kéo cho mặt trời đừng mọc nữa. Hãy để đêm tối vĩnh hằng bao phủ cả nhân gian

Việc gì đến cũng đến thôi, dù có lo sợ, nàng không làm sao ngăn được tràng cười trêu chọc. Làm sao nàng có thể cấm người ta nhìn mình với ánh mắt chê bai, chế giễu. Mặc kệ người ta, Hạ Giang tự

nhủ lòng

"Việc quái gì mà nàng phải sợ, miễn nàng không thấy hổ thẹn với lương tâm là được rồi"

Mọi người đã đi học cả, giờ đây trong căn phòng rộng chỉ còn mỗi mình nàng và Phú. Làm gì đây ? Hạ Giang lúng túng, nàng chưa nuôi bệnh bao giờ, không hiểu chàng làm sao rồi mà cứ nằm im lìm bất động thế kia ?

- Phú, anh Phú ơi

Hạ Giang khẽ nắm tay chàng. Nàng vội rút tay về, nóng quá ! Phải mua thuốc hạ sốt ngay. Hạ Giang cầm hai ngàn chạy nhanh đến tiệm thuốc tây đầu đường

- Hạ Giang, hôm nay cô không đi học sao ?

Đang tất tả bước đi, nghe tiếng gọi sau lưng, Hạ Giang quay đầu kêu lên mừng rỡ

- Ôi, anh Thanh, thật là may mắn

Chống chân xuống xe, Lê Thanh nhìn cô gái, ngạc nhiên vì thái độ quá vồn vã của nàng. Gần một năm trời học chung, có bao giờ chàng nói chuyện với nàng đâu

Hạ Giang mừng lắm, nàng bước đến gần Thanh, nói nhanh

- Anh Thanh à, anh Phú bị bệnh, tôi không biết xử lý ra làm sao ca?

- Ủa, mới hôm qua còn sân sẵn, mà nay bệnh rồi à ? Nó bị bệnh gì vậy Hạ Giang?

Nàng khẽ lắc đầu, chìa tay cho chàng xem mấy viên thuốc

- Em cũng không biết nữa, em đi mua thuốc cho phù hợp rồi gặp anh đây

Tự dưng Thanh nghe có cảm tình nhiều với Hạ Giang

- Cô lên đây tôi chở về cho le.

- Da.

Không ngần ngừ, nàng leo lên xe cho chàng chở?

Vừa về đến ký túc xá, Thanh vội dẫn xe xăm xăm vào phòng Phú vẫn ơ?

- Không phải

Hạ Giang đưa tay vẫy

- Anh Phú ở phòng này mà

Ở phòng nữ sinh ? Thanh ngạc nhiên quá và sửng sốt khi thấy Phú nằm trên giường Hạ Giang. Chưa kịp hỏi chàng đã phải kêu lên hốt hoảng, khi thấy mặt mày Phú sưng vù bầm tím

- Nó sao vậy nè ?

Nàng lại lắc đầu, rồi chợt kêu lên hốt hoảng

- Em không biết, nhưng anh Thanh nhìn kia, sao mà anh Phú run quá vậy ?

Thanh cũng hốt hoảng không kém gì nàng. Chàng quỳnh đến nỗi chân tay cứ cuống cả lên

- Anh Thanh, anh tìm bác sĩ ngay đi

Thanh như cái máy, chạy ào ra chiếc xe đạp đi nhanh rồi trở về cùng cô Xuân, bác sĩ của trường.

Vừa nhìn thấy tình trạng của Phú, cô vội vàng kêu xe đưa chàng vào bệnh viện ngay. Giữa lúc mọi người đang rộn ràng cuống quýt, Thanh tìm Hạ Giang nói như thể van xin

- Hạ Giang, cô cùng lên xe với Phú nhé

Không nói một lời, Hạ Giang đưa tay bấm tách khóa cửa phòng mình, rồi đặt chìa khóa vào một nơi mà nàng và các bạn cùng quy định.

Hạ Thu

Vẫn Nhớ Mong Hoài

Chương 6

Ca cháo nóng hổi trên tay, Hạ Giang bước vội vào phòng thăm bệnh. Ba ngày rồi, nàng và Thanh nuôi Phú bệnh ở bệnh viện này. Đang đi, nàng vội né người nhường bước cho một người lao lên vội vã. Vậy mà không kịp, ca cháo trên tay nàng bị Ông hất trúng, đổ tung tóe trên mặt đất. Nàng nhìn theo ông ta, lẩm bẩm

- Người gì đâu mà đi nhanh như gió cuốn

Bỗng thấy ông ta quẹo vào hướng phòng của Phú, Hạ Giang tò mò bước theo, quên mất việc mình phải trở ra mua ca cháo khác. Ông ta là thân nhân của ai nhỉ ? Hạ Giang thầm đoán. Trông ông ta thật là bệ vệ và sang trọng. Nàng đã về đến cửa phòng, bàn chân chợt dừng khi thấy người đàn ông lạ ngồi bên giường Phú. Ông ta là thân nhân của chàng ư ? Hạ Giang chợt hiểu, nếu ông ta đúng là Hoàng Phong, giám đốc nhà hàng Tiên Lâu Mộng, chú ruột của Hoàng Phú theo như lời Thanh kể thì Phú giàu biết bao nhiêu. Những ngày chăm sóc cho Phú, nàng và Thanh đã tiêu đến đồng bạc

cuối cùng. Không nhiều lắm, nhưng cả hai đều nghèo khổ như nhau. Cuối cùng, Thanh phải báo tin cho chú của chàng được biết. Lòng nàng bỗng nghi nan, nếu Phú là cháu của ông ta, sao chàng lại nghèo như vậy ? Quyết tâm tìm ra sự thật, Hạ Giang không bước vào ngay, mà dán tai vào vách lắng nghe họ nói chuyện cùng nhau

- Phú - Hoàng Phong nắm lấy tay chàng thương mến - Con đã khỏe hẳn rồi chưa ?

Phú vừa mở mắt, trông thấy ông, chàng rút nhanh tay lại, quay mặt vào vách, lạnh lùng

- Cám ơn, tôi chưa chết

Ông nắm vai chàng quay lại, yêu thương

- Phú, con còn giận chú chuyện đó sao ? Gần một năm con bỏ nhà đi mất, chú và thím tìm mãi. Hai chị em Kiều, Loan cứ nhắc con luôn. Về nhà ở với chú đi con

Phú vẫn nằm yên không đáp. Ông hạ giọng như thể van xin

- Về với chú đi con, chú sẽ không cho dì nói hành nói tội gì con. Chú mới mua cho con chiếc mô tô đời mới, về rồi chú sắm sửa quần áo cho con

Lùa tay vào tóc chàng, ông tặc lưỡi xót xa

- Nhìn con sống khổ thế này, chú đau lòng lắm Phú ơi

Phú không sao nén được nước mắt tuôn tràn trên má. Mấy ngày nay đau đớn trong cơn bệnh, cô đơn giữa bốn bức tường, chàng thèm lắm giọng nói người thân ngọt ngào truyền cảm. Giữa giấc mơ, chàng thấy mẹ Ôm chàng vào lòng vỗ về yêu thương. Vậy mà giờ đây giữa tình thương mến của chú, chàng lại thấy cõi lòng như băng

giá, lạnh lùng, dù biết những cử chỉ của Hoàng Phong dành cho mình xuất phát từ tình yêu con chân thật. Hai tai chàng cứ ù đi, nước mắt nghẹn ngào

- Phú ơi ! - Giọng Hoàng Phong vẫn vang lên đều đặn - Chú xin con, hãy tha thứ cho chú một lần. Hôm đó chú không cố ý hại TV đâu. Chú thương nó như con. Nhưng trời ơi, chú thật là ti tiện, chú tàn nhẫn quá, chú không kiềm được lòng mình, chú đã ...

- Thôi, chú im đi

Hoàng Phú bỗng vùng hét lớn, hai tay bịt chặt tai, khắp người chàng run lên bần bật vì giận dữ. Đôi mắt ngó Hoàng Phong trừng trừng như muốn ăn tươi, nuốt sống người đàn ông ấy. Khốn nạn ! Không nén nổi lòng, chàng bật thành tiếng chửi, rồi vội đưa tay bịt kín miệng mình. Trời ơi, chàng đã chửi ai ? Người đã tạo cho chàng nên hình nên vóc. Không, Phú bật khóc nghẹn ngào. Chàng không chấp nhận người đàn ông đó là cha

- Phú

Hoàng Phong hốt hoảng trước thái độ quyết liệt của con. Ông ôm lấy chàng xoa dịu. Phú gạt mạnh, không cho bàn tay ông chạm tới người mình

- Đi đi, ông đi khỏi nơi này lập tức. Tôi không bao giờ muốn nhìn thấy mặt ông

Vừa nói, chàng vừa đặt trả vào lòng ông gói quà

- Đem tất cả những thứ này về, tôi không cần

Hoàng Phong chết trân nhìn Hoàng Phú, không ngờ chàng lại thù hận mình đến thế. Môi ông mấp máy mấy lần toan cất tiếng. Trái tim già

như chùng lại. Lần đầu tiên trong cuộc đời làm người, ông chợt nghe lòng ân hận trước những việc mình làm. Ông lẳng lặng xách túi quà quay gót

Hạ Giang quá đỗi bất ngờ, cũng đứng ngây người. Trong sâu thẳm tâm linh, niềm đồng cảm mơ hồ rung động. Nàng nhạy cảm lắm, dường như trước cảnh khổ nào nàng cũng không nén nổi lòng mình dừng khóc. Khóc cho Phú một lúc lâu, nàng quay trở lại căng tin mua thiếu tô cháo thịt. Làm sao có tiền để trả cho họ được đây ? Điều đó nàng bây giờ không quan trọng, mà điều quan trọng là nàng phải làm cách nào xoa dịu nỗi đau trong lòng Phú

- Anh Phú ơi

Cố lấy một giọng thản nhiên, nàng làm như mình chưa hay gì cả?

- Em mua cháo cho anh rồi đây. Anh ngồi dậy ăn đi

Bình thường nàng xưng tôi với Phú, hôm nay nàng muốn xưng em cho dịu dàng hơn

Đang nằm sấp người, úp mặt vào gối, chợt nghe tiếng con gái kêu tên mình thán thốt, Phú từ từ quay người lại. Bắt gặp nụ cười trên môi nhỏ của nàng, nghĩ nàng đã nghe được câu chuyện của mình rồi đem lòng thương hại. Tự dưng chàng hét lớn

- Cút đi, tôi không cần ai thương hại cả?

Thanh vừa bước vào, nghe Phú mắng Hạ Giang, chàng hốt hoảng kêu lên

- Phú, mà điên rồi hả ?

- Phải tao điên rồi

Phú gục đầu xuống hai lòng bàn tay, khóc nức lên

Không giận Phú một chút nào, Hạ Giang cúi nhìn tô cháo đang bốc hơi nghi ngút.

Đừng suy nghĩ nữa, Hạ Giang dặn lòng để tâm vào bài học.

Để Phú một mình vo giắc ngủ trưa, Hạ Giang bước ra ngoài ban công, thả hồn trôi theo đám mây băng lảng. Một cái gì đó len nhẹ vào lòng làm nàng thấy mình như lớn lên một chút.

Lẽ ra lúc đó nàng phải giận Phú thật nhiều, sao anh lại nạt nàng trong lúc nàng đối xử với anh bằng cả tấm lòng ? Giọt lệ hờn bỗng rưng rưng, mắt Hạ Giang chớp vội, cố ngăn xúc cảm, song nàng không thấy giận Phú chút nào, vì nàng hiểu Phú.

Hôm nay Phú sẽ xuất viện. Hạ Giang mỉm cười, cho tay vào túi áo.

Bàn tay nàng chạm những tờ tiền mới cứng. Hôm qua nàng nhận được giấy báo lãnh tiền của mẹ gởi lên, ba chục ngàn cộng với hai chục ngàn nàng mượn thêm của Lệ Hằng, đủ để thanh toán viện phí

- Em ơi, cho chị hỏi thăm - Một nàng con gái đẹp, vẻ mặt u buồn như thánh nữ rụt rè lên tiếng hỏi

Hạ Giang quay lại mỉm cười

- Dạ, chị muốn hỏi chi ?

Cô gái đổi giỏ xách sang tay khác

- Tôi muốn hỏi phòng số 73

- Phòng 73 là phòng này

Hạ Giang chợt ngưng lời nói giữa chừng. Linh tính như báo cho nàng biết, người con gái này có liên quan đến Phú

Cô gái vẫn vô tư

- Phòng này hả em ?

Hạ Giang khẽ gật đầu không đáp, dõi theo bóng cô gái lạ. Trái tim nàng thót lại khi thấy cô gái ấy dừng chân bên giường Phú. Không hiểu từ lúc nào, Hạ Giang rời chỗ đứng, bước về phía người con gái đang thẫn thờ nhìn Phú ngu?

- Xin lỗi. Chị là gì của người bệnh vậy ?

Hạ Giang nghe giọng mình khàn đi kỳ lạ. Cô gái hơi giật mình, quay lại

- Tôi là Thùy Vi, chị ruột của Phú. Còn cô là ...

Tự dưng Hạ Giang thở phào nhẹ nhõm, giọng dịu đi

- Dạ, em là Hạ Giang, bạn học của Phú

Thùy Vi đặt nhanh chiếc giỏ xuống đất, nắm tay Hạ Giang cảm kích

- Em là cô gái đã cứu Phú đây. Chị xin cảm ơn em, cảm ơn nhiều lắm

Nhìn Phú, Thùy Vi bảo tiếp

- Thôi để cho Phú ngủ, chị em mình ra sân nói chuyện

Hạ Giang thấy lạ lùng. Từ bao lâu nay theo lời Thành kể, Phú chỉ là thanh niên sớm mồ côi cha mẹ, ở nhà chú ruột bị thím đối xử tệ bạc. Vậy mà giờ đây bỗng lòi ra một người chị gái xinh đẹp dường này ? Như hiểu nỗi lòng của Hạ Giang, Thùy Vi nở nụ cười thân mật, khi cả hai ngồi xuống ghế

- Hạ Giang, chị sẽ kể cho em nghe. Cha mẹ chị chẳng may mất sớm, để ba chị em chị nấn nán nuôi nhau. Một hôm ... - Đột nhiên nàng bật khóc

- Một hôm ... chị và Phú có chuyện hiểu lầm nhau. Phú giận chị bỏ nhà đi và có lẽ

Kể xong câu chuyện, nước mắt Thùy Vi rơi lã chã. Nhìn qua thấy Hạ

Giang đang khóc theo mình, nàng nắm tay cô gái mới quen bùi ngùi. Có lẽ Phú giận chị nhiều lắm, nên từ sau lần đó, Phú không thèm nhìn mặt chị lần nào. Nó cố tình trốn chị, mặc dù chị luôn thiết tha mong mỏi gặp nó, để nói với nó một lời, lần ấy chị không cố ý. Hạ Giang nắm tay Thùy Vi, nói trong tiếng nức

- Em tin là anh Phú không giận chị. Trong lòng của anh hẳn có một ẩn tình không nói được

Thùy Vi như không nghe Hạ Giang nói, nàng lẩm bầm trong dòng nước mắt tuôn đều

- Chỉ hồi sáng nay, chú Hoàng Phong đến tìm chị, chị mới biết Phú đang lâm bệnh, chú ấy còn đưa tiền cho chị đến lo thuốc cho Phú nữa. Chú ấy còn ... mà thôi - nàng đột nhiên chuyển đề tài - Chắc Phú cũng không muốn thấy mặt chị đâu. Biết Phú khỏi bệnh, chị mừng lắm. Chị gửi em số tiền này, em lo cho Phú giùm chị, còn bây giờ chị phải về đây

Hạ Giang nắm tay Thùy Vi, lưu luyến

- Chị ...

Thùy Vi khẽ gỡ tay Hạ Giang, mỉm cười

- Để chị về, thỉnh thoảng chị sẽ đến thăm Phú, thăm em

Như chợt nhớ, nàng quay lại nói thêm

- Em đừng cho Phú biết là chị đã đến đây và tiền này là tiền của chú Hoàng Phong nhé

Hạ Giang mấp má môi toan nói, bóng Thùy Vi đã khuất sau dãy hành lang vắng.

Mím chặt môi, Hạ Giang siết mạnh tay lên làn vải jean dày cộm

Từng bọt bóng xà phòng văng tung tóe, bám đầy cả tóc mà nàng vẫn không hay biết, hồn cứ băng khuâng hờn dỗi ...

Bởi Phú thật lạ lùng. Từ hôm xuất viện đến nay, chàng không thèm nói với nàng nửa lời cảm ơn. Hạ Giang không cần chàng phải mang ơn của mình đâu. Nhưng lạnh lùng như vậy Hạ Giang thấy buồn ngổn ngán

Phú đã trở về nếp sống thường ngày. Không còn đồ nghề sửa xe, chàng quay ra làm phu khuân vác. Mỗi chiều về nhìn lưng chàng đầm mồ hôi, nàng chỉ muốn biến mình thành làn gió để thổi mát cho chàng. Đã bao lần rồi, nàng chỉ biết nép mình sau cánh cửa nhìn chàng mà rưng rưng buồn tủi rồi ước ao sao được một lần dùng bàn tay màu nhiệm, xóa bớt nỗi mệt mỏi, rã rời trên thân thể người con trai ấy, được nói những lời ngọt ngào cho đời chàng bớt phần hiu quạnh

Song trước mặt chàng, nàng đâm ra bối rối, chân tay thừa thãi, lưỡi cứng lại, cổ họng đắng khô Đến một cái nhìn nàng cũng không dám trao cho chàng trọn vẹn

Chuyện gì đang đến với nàng ? Hạ Giang đứng dậy treo những chiếc áo đã giặt lên sào, cố nhớ xem có lần nào mình lâm vào tình trạng này chưa ?

Hôm nay Phú dậy muộn. Nhìn thấy mặt trời chênh chếch đỉnh đầu, chàng hốt hoảng chồm ngay dậy. Vươn vai làm một vài động tác thể dục, chàng vừa nghĩ có lẽ hôm nay mình phải nghỉ ngơi ở nhà để giặt đồ thôi. Nhớ thau đồ đầy sau nhà bếp, chàng ngao ngán quá

Trong các công việc, có lẽ chàng ghét nhất việc giặt đồ. Giặt một

thau đồ Phú thấy còn mệt hơn vác một bao gạo nặng. Chàng uể oải bước ra nhà sau. Đã mặc lại đồ dơ đến hai lần, hồng lễ chàng mặc thêm lần thứ ba nữa

Sống lưng chàng lạnh toát khi nhìn cái thau không. Rõ ràng hồi đêm chàng đã gom tất cả đồ dơ đặt vào đấy. Chẳng lẽ kẻ trộm đột nhập vào phòng, lấy đi tất cả?

Mồ hôi rịn ra, Phú vội kiểm tra lại đồ đạc trong phòng. Tất cả còn nguyên vẹn, chỉ có thau đồ của chàng là biến mất. Kẻ trộm nào mà tàn nhẫn dường này ? Cả người như phát sốt, Phú tung cửa chạy đi tìm các bạn

Hôm nay chủ nhật, chiều qua được lãnh học bổng, bọn họ kéo nhau đi chợ cả. Phú thất vọng ngồi xuống bậc xi măng trước cửa phòng, buồn ngao ngán. Mấy bộ đồ cũ đó giá chẳng đáng là bao, nhưng mất nó rồi, chàng không còn gì để khoác lên người nữa

Chợt nhìn thấy cửa phòng nữ khép hờ, Phú mừng rỡ, đứng nhanh dậy, chạy ào vào, quên mất trên người chỉ độc nhất chiếc quần đùi. Phòng nữ trống trơn, Phú ngơ ngác rồi xộc luôn xuống bếp. Chợt chàng bàng hoàng khi thấy Hạ Giang đang mặc chiếc áo cuối cùng của mình lên. Một cảm giác lạ lùng len nhẹ vào lòng Phú, nó giống như cơn gió mát thổi qua vùng sa mạc hay trận mưa rào rơi xuống ruộng khô

Lần đầu tiên Phú nhận sự chăm sóc từ tay một người con gái không phải ruột thịt với mình. Thuở ấu thơ chỉ có mẹ mới giặt đồ cho chàng như vậy. Còn lúc lớn lên, khi biết nghĩ suy, chàng đâu nỡ để chị Thùy Vi cực khổ vì mình. Kể cả Uyên Chi, người mà chàng yêu nhất trên

đời, cũng chưa từng chạm đến áo quần chàng. Vậy mà ...

Hạ Giang vừa quay lại, trông thấy Phú đứng nhìn mình trần trối, nàng chột nghe chân tay bủn rủn. Nổi hổ thẹn giống như người ăn vụng bị bắt quả tang, nàng cúi đầu xấu hổ?

Chàng bước lên một bước, muốn nói một lời thật ngọt ngào để cảm ơn nàng

- Sao Giang lại giặt đồ tôi ?

Giọng chàng vang lên khàn khàn, lạ lẫm như tự cõi xa nào vọng đến Hạ Giang ngược mắt nhìn lên. Phú chột giận mình quá đỗi, chàng đã nói một câu quá ngu si, không hiểu sao bao văn từ hoa mỹ, phút giây này bay đi đâu mất cả. Như một người có lỗi, Phú tìm cách sửa sai, không ngờ lại vụng về hơn

- Giang a.

Chột nhận ra mình chỉ mặc độc chiếc quần đùi trước mặt nàng, chàng quỳnh lên

- Trời ơi, tôi thật là ... xin lỗi Giang

Rồi đâm đầu chạy đi một mạch

Hạ Giang hoàn toàn bị động trước chàng. Nàng cứ đứng ngây người, không nói được câu nào. Mãi đến lúc chàng hốt hoảng chạy đi nàng mới mím được nụ cười nhẹ nhõm. Chàng buồn cười trẻ con quá đi thôi. Nàng thích cái vụng về chân thật đó gấp vạn lần cái gallant lịch sự của bao con người khác

- Hạ Giang ơi

Phú đã quay trở lại, chàng nói nhanh một hơi như sợ người ta tranh mất lời mình

- Hạ Giang ăn sáng chưa ? Mình lên quán chị Mạnh đi
Hạ Giang toan lắc đầu, mà không hiểu sao đầu lại gật, chân lại bước theo chàng

- Chị Mạnh ơi, cho tôi một ổ bánh mì với hột gà ốp la nghe
Phú gọi vang khi nàng vừa ngồi xuống ghế.
Nghe chàng chỉ gọi có một phần, Hạ Giang ngược mắt lên toan hỏi.
Nàng chưa kịp cất lời, Phú đã nói

- Hạ Giang ăn sáng nhé. Tôi phải đến chỗ làm
Nói xong, chàng nhảy lên chiếc xe đạp của mình, vọt đi nhanh.
Chị Mạnh bưng thức ăn để lên bàn rồi nhẹ nhàng lui gót. Tự dưng
nàng không thấy đói nữa. Nàng thấy giận Phú vô cùng. Thì ra chàng
trả công cho nàng. Phú ơi, anh đúng là đồ ngốc. Sóng mũi cay cay,
Hạ Giang bẻ miếng bánh, chấm ngập vào giữa lòng đỏ trứng.

- Giang ơi, có người cần gặp Giang kìa
Đang thả hồn vào quyển sách, Hạ Giang giật mình khi nghe tiếng
Nga gọi bên tai. Vừa nhóm người dậy, nàng chợt kêu lên mừng rỡ

- Chị Thùy Vi
Thùy Vi đặt giỏ xuống chân, hạ giọng
- Phú đâu ?
Hạ Giang nắm tay Thùy Vi về giường mình, tươi cười
- Chị đừng lo, anh Phú giờ này hồng có nhà đâu, anh đi làm rồi
Thùy Vi thở ra nhẹ nhõm
- Vậy mà chị cứ lo
Hạ Giang ngây thơ
- Lo gì hả chị ?

Thùy Vi xách chiếc giỏ lên

- Lo bị Phú bắt gắp. Chị có đem ít trái cây lên cho em với Phú đây

Hạ Giang ái ngại

- Chị mua chi mà nhiều vậy ? Tiền đâu mà ...

Thùy Vi mỉm cười, đặt tay lên vai Giang

- Em đừng ngại. Đạo này công ty có len, chị làm liên tục nên lương cũng khá hơn lúc trước nhiều

Trong giọng nói của chị, có chút gì lúng túng. Giang chợt hiểu Thùy Vi đang nói dối. Ôi, lòng chị bao la quá. Thùy Vi lại lấy ra một cọc tiền, ngần ngừ

- Làm phiền em, chị không muốn một tí nào, nhưng ngoài em ra chị không biết phải cậy nhờ ai. Giang, em tìm cách đưa số tiền này cho Phú giùm chị.

Hạ Giang khẽ lắc đầu

- Em không biết nói cách nào để Phú nhận tiền. Chị xem số tiền thuốc hôm trước mà anh còn trả lại em thì ...

Thùy Vi thở dài

- Phú tự trọng, chị cũng không biết làm sao. Em cứ giữ tiền đây, thỉnh thoảng mua cái gì ngon ngon cho Phú ăn giùm chị nhé

Quên mất mình là con gái, Hạ Giang dạ khẽ rồi nín bật giữa chừng vì hổ thẹn. Hiểu lòng nàng, Thùy Vi nói yêu thương

- Chị biết là con gái, em phải giữ kè, nếu thương chị, em giúp giùm chị nhé

Hạ Giang mỉm cười tươi

- Chị đừng lo, em sẽ cố gắng - Nàng chợt buồn - Em không hiểu sao

mà anh Phú lạnh lùng với em như vậy

Thùy Vi thở dài

- Trải qua bao khổ não, Phú lắm lý cũng đúng thôi, em đừng giận nó làm gì

Hạ Giang nghiêng đầu

- Em có giận anh đâu, em chỉ buồn thôi

- Hạ Giang ơi, Hạ Giang nói chuyện với ai vậy ?

Tiếng con trai vang lên lạnh lạnh từ cửa phòng ngoài, Hạ Giang giật mình quay lại

- Ôi, anh Thanh, anh Thanh bạn của Phú đẩy chị Thùy Vi

Nàng nói như thể reo vui, đôi bàn tay nhỏ vẫy vẫy mừng

- Vào đây, vào đây

Thanh bước hẳn vào phòng, trông anh hôm nay thật trẻ, đẹp trai với quần áo tinh tươm. Anh chào Thùy Vi ngượng ngịu

- Dạ, chào em

- Ôi, quê rồi - Hạ Giang kêu to như trẻ nít - Sao anh dám gọi chị

Thùy Vi là bạn. Anh có biết chị ấy là ai không ?

Thanh ngơ ngác, chòm hoa trên tay anh luống cuống

- Anh không biết

Hạ Giang làm ra vẻ quan trọng

- Chị Thùy Vi, chị ruột của anh Phú đó

- Ủa - Thanh lùi về sau một bước, ngạc nhiên

Thùy Vi nắm áo Hạ Giang khẽ giật

- Đừng em

Hạ Giang ngồi xuống bên giường

- Chị đừng ngại, cho anh Thanh biết chuyện này, sẽ có lợi cho mình.
Anh Thanh nè - Nàng kéo ghế - Anh ngồi xuống đây, làm gì mà cứ
giương mắt ếch lên như vậy ? Anh có đồng ý vào hội của em không ?

Thanh như một thằng khờ

- Hội gì ?

Thùy Vi chợt đứng dậy

- Hạ Giang, tiền đây. Em muốn làm cách nào tùy em, miễn sao giúp
được Phú thì làm. Chị về đây. Chào cậu

Hạ Giang tiễn Thùy Vi ra đến cửa Thanh ngoái cổ nhìn theo, không
hiểu hai người con gái này đang mưu đồ việc gì

- Hạ Giang, có gì bí mật vậy ?

Chàng hỏi ngay khi nàng quay vào

- Anh phải hứa bí mật cơ

Đôi môi nàng cong cớn. Thanh gật đầu bừa. Hạ Giang bắt tréo chân,
kể cho Thanh nghe câu chuyện buồn của Phú

Càng nghe Thanh càng thấy lòng ray rút, anh có lỗi với bạn nhiều
quá. Tại sao những chuyện buồn lòng này của Phú, chàng lại không
được biết ? Phú quá kín đáo, mà cũng bởi chàng quá vô tình. Hạ
Giang, người con gái mà bấy lâu nay chàng cứ ngỡ là một đứa trẻ
con, vô tư thờ ơ trước mọi việc đời, lại là một cô gái vô cùng nhạy
cảm. Nếu xét ra, nàng là người bạn tốt hơn chàng gấp vạn lần. Bỗng
dưng Thanh nghe quý người con gái ấy, trong lòng một cảm giác là
lạ trào dâng. Chàng chợt muốn thay mặt Phú, nắm tay nàng, nói lên
lời cảm ơn xuất phát từ đáy lòng.

Ngày hôm qua, nhìn Phú lủi thủi giữa tiếng sỉ và của các bạn, Hạ

Giang cảm thấy trái tim mình đau đớn rã rời như chính mình đang bị. Không bao giờ nàng tin vào điều đó. Phú là con người tự trọng, chàng không thể nào đi ăn cắp

Nhưng tang chứng rành rành ra đó thì sao ? Chiếc đồng hồ tự động radđô không cánh mà bay từ rương đồ của Sơn sang túi quần nhỏ của chàng. Ai có thể nhét vào đó để hại chàng mà chàng không hay chứ ? Tại sao lúc đó Phú cứ cúi gằm đầu, không nói, trước bao lời buộc tội của bạn bè. Phú ơi, sự thật ra sao ? Sao Thanh cũng chỉ biết nhìn anh đầy thông cảm

Chùm phượng đỏ bỗng mờ nhạt hẳn đi, nước mắt ràn rụa trên môi. Hạ Giang mới hay mình đã khóc. Ngày mai nghỉ hè, nàng biết lòng mình sẽ chẳng thành thoi. Phú ơi, vì sao vậy Phú ?

- Hạ Giang, sao Hạ Giang lại khóc

Phú đến đã lâu, nép mình bên khung cửa lặng nhìn người bạn gái. Từng giọt nước mắt nàng rơi, chàng nghe lòng mình như muối xát. Chàng đã phụ lòng một người bạn tốt

Biết làm sao đây khi có miệng mà không thể thốt lên lời. Tất cả với chàng chỉ như một giấc mơ Hôm đó Sơn đi chơi về thật khuya, say khướt, vừa về đến phòng là đã lăn ra ngủ mê man. Cả bọn đồng nhau đùa giỡn, tháo đồng hồ tay của Sơn đem giấu, mục đích cảnh cáo chàng ta đừng say rượu nữa. Ba người đem giấu vào giỏ đồ Phú, vì Phú ít đùa giỡn, Sơn sẽ không nghi ngờ mà lục soát. Sau đó, chờ cho Sơn thật ăn năn mới cho chuộc lại bằng chầu nước mía. Phú cũng hưởng ứng vì đây không phải là lần đầu tiên Sơn say không biết gì

Ai dè, lúc Sơn tỉnh dậy, không thấy đồng hồ thì lên ban quản trị báo, và đòi lục tung cả phòng trong tiếng chửi rủa. Thấy việc không êm, ba anh bạn rút chạy, không một lời phân trần phải trái. Đến lúc gặp chiếc đồng hồ radđô đời mới trong giỏ Phú, thì ban quản trị đã làm việc, cảnh cáo chàng. Nhân dịp đó, Tân cũng bắt đền Phú cái đồng hồ tay đã mất tuần trước. Phú còn nghe văng vẳng tiếng Sơn

- Đồ nghèo mặt hạng mà còn tính ăn cắp

Tiếng Tân phụ họa

- Muốn gì thì bảo tụi này giúp đỡ, đừng làm trò xấu xạ Ở cạnh lúc nào cũng nơm nớp

Phú ghen ngào mà chẳng thanh minh được, trách ba anh bạn sao nỡ đẩy Phú vào hoàn cảnh này ...

- Anh Phú, anh có nghe Giang nói gì không

Đắm chìm giữa dòng suy tưởng, Phú không nghe Hạ Giang nói gì, mãi đến lúc nàng giậm chân la lớn, chàng mới bàng hoàng sức tỉnh

- Hà ? Hạ Giang vừa mới nói gì

- Em có nói gì đâu

Nàng đưa tay quệt nước mắt quay đi. Phú ngồi xuống ghế, hai tay xoa vào nhau. Chàng cất giọng buồn buồn

- Lúc sáng nay nghe các bạn sỉ vả tôi, thấy mắng tôi như vậy, Hạ Giang nghĩ gì ?

Nàng vẫn quay mặt lặng yên. Hẳn là cơn ghen ngào chận mất tiếng của nàng. Phú thở ra chua chát

- Có lẽ giờ đây Giang khinh tôi nhiều lắm

Hạ Giang quay trở lại ngay

- Sao anh Phú nghĩ vậy chứ ?

Chàng so vai

- Thái độ của Giang đã khiến tôi nghĩ như vậy. Mà Giang khinh tôi cũng phải thôi, một thằng nghèo thì chỉ còn một cách đi ăn cắp

- Anh Phú - Nàng cắt ngang giọng của chàng - Giang không bao giờ tin điều đó

Chàng nhìn sâu vào đôi mắt nàng

- Thế thì Giang nói đi, tôi là một người như thế nào ? Giang có biết gì về tôi đâu mà nói

- Không - Đôi mắt nàng nhìn chàng tha thiết - Giang hiểu anh, nhưng Giang không thể nói

- Sao Giang không thể nói ? - Chàng đột nhiên gay gắt - Nếu hiểu tôi, Giang hãy cho biết tôi là người như thế nào ? Tôi xấu xa, ti tiện lắm phải không Giang ?

Giọng chàng như van vỉ khẩn cầu. Hạ Giang nhắm nghiền đôi mắt, mặc cho lệ tuôn rơi. Nàng chợt muốn nói với chàng nàng đã hiểu chàng tất cả, hiểu nỗi u uẩn đang vò xé trong chàng. Chàng không phải là con người xấu xa, ti tiện. Nhưng lời hứa với chị TV đã khiến nàng lắc đầu từ khước

- Không Giang không thể nói

- Vậy thì Giang thôi lắm - Phú chợt buông một câu rồi bỏ đi nhanh
Hạ Giang ngẩng người nhìn theo như chưa tin điều mình vừa nghe.
Sao Phú dám bảo nàng tồi chứ ? Phú, Phú ơi, anh nữ nói em như vậy được sao ?

Không kiềm nổi lòng mình, nàng úp mặt vào đôi lòng bàn tay khóc

nắc. Một cái gì đó như vừa đổ vỡ khiến đôi chân nàng như chơi vơi, hụt. hẫng. Phú anh thật là lỗ mãng

- Giang mày khóc ha?

Lệ Hằng, người bạn thân nhất của nàng vừa đến. Hạ Giang ngẩng đầu vui mừng

- Hằng ơi, cả tuần nay tao cứ mong mày

- Có chuyện gì vậy ? Lại gây với Phú nữa à ?

Hằng lau nước mắt cho bạn.. Hạ Giang gật đầu

- Phải Phú vừa bảo tao tồi

Lệ Hằng tròn mắt

- Bảo mày tồi ? Hả có điên không

Hạ Giang lại khóc

- Không chuyện này là tại tao thôi - Nàng kể lại cho Hằng nghe những gì vừa xảy ra giữa Phú và mình

Nghe xong Hằng khẽ thở dài

- Mày dở quá. Tại sao lúc đó mày không chịu nói thẳng ý nghĩ của mày ra cho Phú biết ? Hả đang cần an ủi, vậy mà mày cứ ồm ờ
Hạ Giang hồi hận

- Không hiểu sao tao cứ thấy ngượng khi phải nói thật lòng mình cho Phú biết. Tao chỉ muốn nói ngược lại mà thôi

Hằng chột phá lên cười

- Tao hiểu rồi, Giang ạ. Có khi mày yêu hả cũng nên

Hạ Giang đỏ mặt, dấm mạnh vai bạn

- Quý ơi, đừng nói bậy. Tao mà yêu Phú hả, còn lâu

- Tao chỉ nói vậy thôi, đúng hay sai tính sau. Tao khuyên mày một

điều nên cho Phú biết mà nghĩ gì về hắn - Nàng trở giọng tâm tình -
Đừng xa lánh hắn. Tiếc là tao không ở chung ký túc xá với mày để
hiểu hắn nhiều hơn. Tao có cảm giác là hắn cũng không đến nỗi nào,
đừng đẩy hắn vào con đường bế tắc. Nếu được cứ yêu hắn đi Giang
ạ.

Giang biết Hằng nói đúng, lẽ ra nàng phải ở cạnh bên Phú, để an ủi
chàng

- Mày nghĩ gì vậy hả Giang ?

Hằng nắm lấy vai nàng khẽ lắc. Giang giật mình chợt tỉnh, khẽ mỉm
cười

- Phải nói với Phú thôi Hằng ạ, tiếc rằng mày chẳng ở được bên tao,
để cho tao những lời khuyên kịp thời như vậy

Hằng nháy mắt tinh nghịch

- Cũng chưa muộn kia mà ? Thôi vào thay đồ, đi chơi với tao lần
cuối, rồi mai chia tay. Hôm nay tao sẽ bao mày ăn bún bò Huế, chịu
không

Giang lắc đầu, dù bún bò Huế là món ăn khoái khẩu nhất của nàng.
Phút giây này nàng chỉ muốn nằm yên trên giường, nghe cảm xúc rạt
rào trong cơ thể?

- Sao vậy - Hằng khẽ cau mày rồi chợt hiểu ngay - Biết rồi, tao phải
biến đi nhanh để nàng còn tìm chàng mà an ủi, chứ không thôi muộn
rồi

Giang chồm lên, néo nhẹ vào hông bạn

- Con quỷ này, chỉ được cái nói bậy thôi

Hằng le lưỡi trêu bạn

- Phải, mình chỉ toàn được cái nói bậy trúng tùm lum. Bỏ cả một bữa ăn, có phải là việc tầm thường của cô bé ham ăn nhất nước này đâu. Hạ Giang lại chồm lên, Lệ Hằng đã lẹ làng tránh khỏi. Tiếng cười giòn tan của nàng hòa lẫn tiếng cúp 81 vang dài trong gió .

Hạ Thu

Vẫn Nhớ Mong Hoài

Chương 7

"Alô, Alô, Ban tổ chức xin được thông báo. Tại phân xưởng số 13, cỗ máy thứ 115 của anh Trần Hoàng Phú đang diễn ra một sự việc vô cùng kỳ bí. Xin mời các bạn tập hợp "

Trong đêm khuya tiếng của Thanh vang lạnh lạnh hòa lẫn tiếng máy chạy đều đều, làm những công nhân làm ca đêm giật mình. Cơn buồn ngủ tiêu tan, họ nhấn mô tơ cho máy chạy nhanh hơn chút nữa

- Xin lặp lại, ban tổ chức xin mời quý vị công nhân tập hội lại cỗ máy của anh Trần Hoàng Phú, ban tổ chức xin được phổ biến một việc vô cùng quan trọng

Đám công nhân ngơ ngác nhìn nhau. Rồi chẳng ai bảo ai, họ đồng tắt máy, lục tục đi về phía cỗ máy của Trần Hoàng Phú, người thanh niên tuổi con, em họ, vừa vào làm được chừng nửa tháng nay, nhưng có nhiều sáng kiến hay

Thấy mọi người kéo đến chừng đã đông đông, Thanh đưa tay lên miệng

- Yêu cầu giữ trật tự.

Rồi làm ra vẻ trịnh trọng chàng leo lên đồng sắt vụn, cất giọng ồ ồ

- Các đại biểu thân mến, trong không khí khẩn trương của đêm dài lặng lẽ, ủy ban khoa học của chúng tôi xin được phép công bố một phát minh mới của Trần Hoàng Phú

Lại một trò đùa mới của hai ông tướng - Quang Sơn, trưởng ca bước lên khó chịu

- Nè, nè bộ hết chuyện đùa rồi hả ? Cả ca đang tập trung sản xuất, hai anh có đọc nội quy phân xưởng chưa ? Tôi phải báo cáo việc này lên quản đốc

Cả ca xì xào phản đối

- Làm gì mà dữ vậy Quang Sơn ? Đùa một tí cho đỡ buồn ngủ hông được sao ?

Quang Sơn vẫn hăm hăm

- Nhưng phân xưởng trả lương cho các người là để làm việc chứ không phải để đùa. Là một trưởng ca, tôi có nhiệm vụ phải báo cáo lên trên. Tất cả giãn hàng về vị trí

- Khoan đã - Lê Thanh nhảy từ đồng sắt vụn xuống đứng trước mặt Quang Sơn vờ vòng tay lễ phép

- Kính thưa ông trưởng ca vô vàn kính mến. Ngài đa nổi nóng một cách vô lý và quá "sớm sủa"

Dù cố nén, đám công nhân vẫn không nén được tiếng cười khi nghe Thanh bảo ngài trưởng ca "sớm sủa"

Quang Sơn nổi quạu

- Cười, cười cái gì ?

- Dạ - Thanh vẫn trả lời nhũn nhặn - Chúng tôi không đùa phí mất thời gian vàng ngọc của anh em. Mà chính ngài, ngài mới là người phá đám

Quang Sơn đẩy cặp kính, găm lên

- Mà dám bảo tao là đồ phá đám hả ?

- Phải - Thanh gật đầu đáp tỉnh bơ - Tôi mời các bạn đến đây để trình bày một phát minh vĩ đại của Trần Hoàng Phú

- Thôi, Thanh à, đừng giỡn nữa. Tự nãy giờ ngồi yên trên cổ máy, thấy Thanh đùa ông trưởng ca quá trớn, Hoàng Phú xen vào - Anh Sơn ạ, bạn tôi hay đùa chớ chẳng có gì đâu. Tôi chỉ muốn mời anh em đến phổ biến một sáng kiến tăng năng suất của tôi

Quang Sơn tái mặt, gờm gờm nhìn lên cổ máy. Đôi mày của người trung niên trên dưới 40 ấy nhíu lại khi nghe người thanh niên đẹp trai kia trình bày các thao tác cho đám công nhân. Thằng nhóc này ghê thật ! Quang Sơn thầm nghĩ chỉ mới vào làm chưa đầy nửa tháng đã bày đặt phát minh, sáng kiến. Chiếc ghế trưởng ca của mình xem ra không yên với hắn. Trong óc Quang Sơn hình thành một mưu định hất cẳng tài năng ấy. Không nói một lời Quang Sơn bực dọc bỏ đi nhanh

- Hay thật, cậu ấy trẻ tuổi mà giỏi quá

- Chỉ cần điều chỉnh vài căn số mà năng suất đã tăng gấp đôi

- Phen này thì tha hồ vừa làm vừa chơi, tới tháng lãnh tiền

Nhìn đám công nhân hả hê trở về cổ máy của mình, lòng Hoàng Phú

chợt vui vui. Chàng đưa tay điều chỉnh máy vận hành. Lòng tự nhủ lòng sẽ tìm cách cải tiến cho cỗ máy ngày càng cho năng suất cao hơn

Rồi chàng lại thấy buồn khi nhìn những sợi dây thăng trắng tươi, đều đẹp. Chẳng thua gì hàng ngoại phóng nhanh ra ngoài cỗ máy, như bóng thời gian lặng lẽ trôi không sao níu lại

Nửa tháng hè trôi qua vô bổ. Chàng vẫn chưa hề dành được đồng nào. Trời ơi, lẽ nào chàng chỉ có thể đến thăm Uyên Chi qua những cơn mộng đẹp mơ màng

Mấy lần lén trở về nhà thăm chị Thùy Vi, thấy chị cùng em yên ổn về kinh tế. Chàng mừng lắm. Chị Thùy Vi ơi, chị thật là người chị tuyệt vời, cao thượng. Em hận mình bất tài vô lực, không giúp được chị lo cho Trúc Chi ăn học. Trúc Chi ơi, chắc hẳn là em nhớ anh nhiều lắm. Anh cũng nhớ em nhưng biết làm sao ? Lòng người nham hiểm đã khiến anh chẳng dám nhìn chị, nhìn em

- Phú cho tao mượn cục xà bông

Giọng Thanh gọi vang vang làm Phú phải giật mình

- Trong đó kìa, tắm khuya thế không sợ lạnh sao ?

Thanh rụt vai, cười hì hì

- Buồn ngủ quá, không tắm sao chịu nổi, mà tắm không ?

Phú lắc đầu, Thanh bước nhanh về chiếc giỏ đệm của bạn, lục tìm bánh xà bông. Mũi chàng chùn lại khi nghe mùi mốc bốc lên. Cái tên này ở dơ hết chỗ nói, gần nửa tháng nay chẳng thấy nó giặt đồ bao giờ. Hết mặc áo dơ rồi mượn áo của người ta mà mặc. Phải tạo ra trò hăn mới bỏ được cái tật này

Thanh lùa tay vào lớp áo quần tìm kiếm. Quái, nó chui đâu rồi nhi ? Bàn tay chàng chột chạm một vật gì cứng cứng. Tò mò, chàng kéo nó ra nhanh. Một phong thư trắng trắng. Tên này ghê thật, dám giấu thư bồ giữa đồng quần áo à ? Cơn buồn ngủ biến mất, Thanh cầm phong thư đến một góc sáng chăm chú đọc. Trái tim chàng bỗng chùng lại khi biết tên người gửi

Anh Phú

Lúc sáng nay anh mắng Giang tồi. Anh làm Giang buồn nhiều lắm, anh có biết không ? Nhưng Giang cũng không giận anh đâu, vì biết lúc đó lòng anh đang buồn bực, đợi nghe một lời an ủi của Giang Phú ơi, Giang không bao giờ dám có ý nghĩ khinh khi, rẻ rúng anh đâu. Với G, không bao giờ anh Phú là một tên ăn cắp. Nếu ai bảo với Giang như vậy, Giang sẽ mắng thẳng vào mặt họ. Giang tin anh mà anh Phú. Xin anh đừng mặc cảm bản thân nghèo khổ. Nghèo không phải là cái tội, Giang cũng nghèo, anh Thanh cũng nghèo và bao nhiêu người khác nữa cũng nghèo. Chúng ta phải tự hào về cái nghèo của chúng ta, nghèo thanh bạch, nghèo ở trong những quả tim vàng hơn là giàu có ở trong những trái tim bạc bẽ

Giang biết phút giây này anh buồn lắm. Danh dự bị tổn thương trong trái tim đầy tự trọng, nhưng anh cần gì những người không hiểu anh kia chứ ? Chỉ cần Giang hiểu anh, Giang tin anh là đủ rồi. Anh là một người con trai có ý chí, nhiều nghị lực

Anh sẽ thành công

Còn một điều Giang muốn nói với anh trước khi dừng bút là anh đừng giận chị Thùy Vi tội nghiệp. Em đã gặp và nghe chị kể tất cả

rồi. Đó là một người chị tốt, một đời chỉ biết vì em. Anh hãy đến xin lỗi chị Thùy Vi đi. Chị rất yêu thương anh. Tiền thuốc Giang lo cho anh là của chị Thùy Vi đưa đó

Chào anh

Hạ Giang

Nhìn ngày tháng năm đề ở góc bức thư, Thanh biết bức thư này Giang viết cho Phú vào ngày cuối cùng ở ký túc xá. Cái ngày mà Phú bị vu oan lấy cắp chiếc đồng hồ của Sơn

Giang thật chân tình ! Chàng bỗng ước ao mình được ở địa vị của Phú. Không hiểu, sau khi đọc bức thư này, lòng Phú sẽ ra sao ? Nếu là chàng, chàng sẽ yêu Hạ Giang mất thôi

Nàng chẳng là gì so với những cô gái đẹp đang vây quanh chàng, nhưng không hiểu sao Thanh lại nhớ hoài đôi mắt nhỏ. Đôi mắt buồn buồn, lúc nào cũng ươn ướt như chứa bao điều tâm sự. Cả đôi môi nhỏ chúm chím cùng giọng nói thật nhẹ nhàng. Chàng thích được nghe nàng kéo dài giọng những nhẽo. Giá mà nàng là em chàng thì nàng sẽ được chàng chiều hết biết

- Hì, bắt gặp quả tang nghe. Tắm không tắm mà ở đó đọc thơ tình. Phú giật mạnh bức thư trong tay Thanh, cười trêu chọc. Thấy Thanh đứng lặng, Phú vội trả lại cho bạn

- Thôi, đùa tí, chẳng ai đọc làm gì, đừng có mà thộn mặt ra

Thanh như thể hoàn hồn, nói hờn ghen

- Đừng có gấp lửa bỏ tay người, nhìn cho kỹ thư này của ai rồi hãy nói

Phú trở mắt nhìn thư rồi kêu lên ngơ ngác

- Thư của Hạ Giang gửi cho tao ?

Tim thót đau, Thanh dấn vào vai bạn

- Đừng giả mù sa mưa nữa. Đọc muốn nhàu bức thư rồi còn vờ ngỡ ngác

Phú ngạc nhiên thật sự.

- Thật mà, mày lấy thư này ở đâu vậy ?

Nhìn ánh mắt bạn, Thanh biết Phú không hề đóng kịch. Hạ Giang đã lén bỏ thư vào giỏ của Phú, mà Phú không hề hay biết

Mặc dù lời lẽ trong thư chưa nói lên điều gì cả, song linh cảm cứ bảo với Thanh rằng trái tim Hạ Giang đang trao về Phú. Mà như vậy cũng đồng nghĩa với việc chàng chẳng còn gì mà hy vọng, đợi chờ

- Trời - Phú đã đọc thư xong, chàng buông thư, nét đăm chiêu - Tao thật không ngờ Hạ Giang lại nghĩ tốt về tao như vậy

- Rồi mày tính sao ? - Giọng Thanh ghen ghen

Phú lạ lùng

- Tính sao là làm sao ?

- Mày nghĩ về Hạ Giang thế nào ?

Phú vẫn không hiểu Thanh muốn nói gì, chàng đáp tỉnh

- Giang hả ? Giang là một người bạn tốt. Tao mang ơn nàng vậy thôi
Thanh nhìn sâu vào mắt bạn, lòng chàng cứ đầy ắp niềm hy vọng.

Trong đôi mắt Phú vẫn sáng trong tình bạn.

Thùy Vi bước chầm chậm qua hàng dừa nước, mắt thần thờ nhìn chiếc lá trôi dập dền trên lòng sông rộng

Chẳng mất tất cả rồi ư ? Thùy Vi khẽ đưa khăn lau nước mắt. Từ hôm qua đến giờ, nàng cứ lang thang trên bến vắng như kẻ mất

hồn. Trước mặt em, nàng không dám để rơi giọt lệ.

Tâm sự này nàng biết tỏ cùng ai, sao cuộc đời nàng bất hạnh dập dồn ? Cha chết, mẹ chết, chị em cô cút nghèo khó bên nhau, chưa đủ hay sao mà trời còn nỡ đọa đầy làm tan nát trái tim người thiếu nữ vừa bước vào ngưỡng cửa yêu đương

Những tưởng nỗi đau mất mát sẽ được xoa dịu bằng thứ tình ngây ngất, vậy mà, chàng lại mang tư tưởng quá phong kiến. Chỉ vừa nghe nàng kể qua nỗi bất hạnh của mình, chàng đã giã lên như đĩa phải vôi, nhìn nàng với cặp mắt lạnh lùng, xa lạ.

Cũng đúng thôi, chàng là con một, gia đình lại khá giả, sắp là bác sĩ tương lai, làm sao chàng có thể cưới về một cô vợ chẳng còn trinh tiết

Vậy là từ nay không còn nữa những buổi chiều cùng nhau đi dạo, không ngờ nỗi mất mát kia lại đau đớn đến dường này

Rốt đại học, nàng không còn mong muốn gì hơn là chờ cho các em khôn lớn, rồi cùng Khoa nên duyên chồng vợ, sống một đời hạnh phúc bên nhau. Vậy mà cái mong ước nhỏ nhoi kia không bao giờ có nữa

Trúc Chi còn quá nhỏ để hiểu nỗi đau của chị. Chỉ có Hoàng Phú thôi, vậy mà em cũng nỡ khinh khi, xa lánh chị sao ? Chị không có tội, không có tội thật mà

- Chị Thùy Vi sao chị chưa về ?

Một giọng nam ấm vang lên. Thùy Vi ngẩng lên, chợt ôm chầm lấy người mới đến, òa lên nước nơ?

- Phú ơi, em đừng bỏ chị.

- Không, em không bỏ chị đâu. Chị Thùy Vi ơi - Phú cũng úp mặt vào vai nàng thôn thức - Hôm qua tới nay chị đi đâu, em đi tìm chị mãi Thùy Vi nhìn em trù mếu

- Em đi tìm chị ? Em không còn giận chị nữa phải không ?

Hoàng Phú cúi gục đầu, sóng mũi cay cay. Làm sao chàng dám giận người chị kính yêu như vậy. Mặc cảm và tội lỗi của cha đã khiến chàng không dám nhìn chị.

- Phú ơi, em nói đi. Em khinh chị nhiều lắm phải không ?

- Không đâu chị. Ơi - Phú bật khóc - không bao giờ em dám nghĩ sai về chị. Em hồ đồ quá, xin chị tha lỗi cho em

Thùy Vi mỉm cười qua hai hàng lệ.

- Không bao giờ chị bắt lỗi em đâu

Phú ngả đầu vào vai chị, lòng tràn ngập tình thương

- Chị Ơi, sao chị lại lang thang ngoài này có một mình ?

Thùy Vi vuốt tóc em, lòng chột nghe thanh thản khi kể cho em nghe nỗi ưu phiền đang gặm nhấm trái tim

Nghe xong Hoàng Phú ôm chặt chị vào vòng tay rộng

- Gã thanh niên kia thật là nhỏ mọn và ích kỷ. Em sẽ tìm gặp anh ta

...

- Đừng em - Thùy Vi hốt hoảng - Anh ấy làm như vậy là đúng. Chị hỏi, nếu như người yêu của em lâm vào tình cảnh như chị, em có nổi giận không ?

Hoàng Phú như rơi vào hụt hẫng. Nếu như Uyên Chi rơi vào hoàn cảnh của chị Thùy Vi ? Chỉ vừa mới nghĩ tới thôi, chàng đã nghe máu ghen bốc lên hừng hực. Huống chi ... Tự nhiên lửa giận bốc dậy,

chàng nghiêng răng cắn hận

- Hoàng Phong, tất cả mọi chuyện đều do hấn gây ra, em thù hấn suốt đời

- Đừng em - Thùy Vi nắm tay em sợ hãi - Đừng để thù hận ăn sâu vào trí não. Chị chỉ muốn em mãi mãi là một người nhân hậu
Con trả thù cha hả Hoàng Phú ? Tiếng nói ở đâu vắng vắng. Phú chột bịt kín hai tai, hét lớn

- Không, không. Trời ơi, tôi không bao giờ là con của ông đâu

- Phú, Phú - Thùy Vi lay mạnh người chàng - Em nói gì vậy ?

Bao khí lực trong người tan hết, chàng gục đầu vào vai chị.

- Chị Thùy Vi ơi, rồi đây em sẽ tìm cho chị một người chồng xứng đáng

Thùy Vi khẽ buông tiếng thở dài.

... Trời lành lạnh khi mùa thu về

Tôi nghe tôi khóc trong lòng ...

Hạ Giang buông cây viết, thẫn thờ nhìn ra ngoài ô cửa nhỏ. Hoàng Phú hú ngồi trên bậc xi măng, ôm đàn hát say sưa, không hay mình đang bị nàng dòm ngó

Cũng bài hát thường ngày chàng hay hát, sao hôm nay Hạ Giang nghe xao xuyến lạ lùng. Nàng nhìn xuống quyển tập hòa âm, bỗng giật mình đánh thót

Không hiểu từ lúc nào nàng viết lên trang giấy trắng hai chữ Phú - Giang

Hồ thẹn đến đỏ cả mặt, nàng xếp nhanh quyển vở, vội lấy quyển nhật ký bồi hồi lật tìm từng trang kỷ niệm. Một tháng nghỉ hè nàng

đã cho nhật ký bao dòng nhung nhớ. Nàng nhớ chiếc áo phong phanh sờn vai sút chỉ, nhớ giọng hát ngọt ngào hay tiếng đàn ray rút con tim ? Chỉ biết là nàng nhớ lắm, nhớ từng lời, từng ánh mắt của ai, rồi phập phồng lo sợ vu vơ
Ôm quyển nhật ký vào lòng, nàng mở mắt to nhìn lên mái nhà rồi bồi hồi suy tưởng

Hôm ấy Hằng về rồi nàng cứ thấy lòng bứt rứt không yên tâm. Sao để Phú hiểu được nàng đây ? Nói thẳng à ? Làm sao nàng dám ?
Đêm đó mọi người đã ngủ say, chỉ còn mình nàng thao thức, nhìn chần gõi. Ôi đêm sau cùng ở lại ký túc xá sao nghe lòng trống trải.
Nàng trở mình tìm cây viết

"Mình liệu thật đấy, cho đến bây giờ Hạ Giang vẫn không hiểu sao lúc ấy nàng lại dám lén vào phòng của Phú, để nhét bức thư vào giỏ của chàng. Không biết Phú nghĩ gì khi đọc những lời thư vụng dại của nàng ? Chàng có hiểu nàng không ? Sao mấy hôm nay thái độ của chàng vẫn lạnh lùng xa lạ, nếu không bảo là xa vắng
Rồi một chiều cánh mây khép lại
Mây đang bay bổng rơi rụng
Em ra đi bỏ lại sắc hương
Ôi thiên thu ta mãi có nhau

Một cơn gió thoảng qua, đem theo lời ca của Phú vào phòng. Hạ Giang gấp quyển nhật ký đứng lên, bước ra chỗ Phú. Buổi trưa ký túc xá vắng vẻ, mọi người đã ngủ cả nên Hạ Giang không sợ bị ai bắt gặp. Mà có gặp cũng chẳng sao, nàng chỉ ra nghe Phú hát chớ có làm gì đâu mà sợ.

Tiếng chân nàng lao xào trên cỏ làm Phú giật mình. Chàng ngẩng nhìn nàng nói khô khan

- Tôi hát lớn quá Giang không ngủ được hả ? Xin lỗi Giang nhé

Hạ Giang ngồi xuống bãi cỏ, đối diện với chàng

- Không đâu, Hạ Giang ra nghe anh Phú hát. Anh Phú hát tiếp đi

Phú đặt cây đàn xuống bên cạnh

- Tôi không quen hát trước mặt người khác

- Anh Phú - Hạ Giang năn nỉ - Thì anh cứ xem Giang như cái lá cây.

Hát đi anh Phú, Giang thích nghe bài này lắm

Phú cầm đàn lên, lại đặt xuống, thở ra

- Giang thông cảm, tôi không thể xem Giang như cái lá cây được.

Giang ngồi chơi nhé

Phú xách đàn trở về phòng, Hạ Giang lặng nhìn theo, lòng ghen ghen. Sao Phú lại cố tình trốn tránh nàng ? Chàng không muốn xem nàng là bạn ư ?

- Hạ Giang ơi, sao Giang khóc vậy ?

Thanh đã đến tự bao giờ. Anh đứng trước mặt nàng, dáng người to cao khỏe mạnh, nụ cười tươi sáng, làm tan bao phiền muộn. Chàng ôm cây đàn ngồi xuống cạnh nàng, sao em buồn vậy ? Nhớ mà, nhớ nhà phải không ?

Tự dưng Giang nhớ lại lúc mới vào trường nàng cũng đã ngồi buồn và khóc như thế này. Thanh đã đến an ủi vỗ về nàng như một đứa em. Giá mà Phú cũng dịu dàng, thân mật như Thanh. Nước mắt rơi nhanh, Thanh quỳnh quáng rút khăn lau nước mắt cho nàng

- Sao vậy, sao em lại khóc ? Ai làm cho em khóc ?

Lời bật ra theo cái nhún mình nhõng nhẽo

- Tại anh Phú không hà

Thanh ngớ người không hiểu

- Sao lại là Phú chứ ?

Nàng đưa tay quệt mắt, tẩm tức khóc

- Ai biết anh Phú không chịu đàn và hát cho em nghe chi

Thanh nghe đau trong dạ, vẫn cố khôi hài

- À, cái thằng ấy không chịu hát cho em nghe à. Được rồi tí nữa về, nó sẽ biết tay anh

Giọt nước mắt ngưng lại giữa chừng

- Anh làm gì anh Phú ?

Thanh nghiêng nghiêng đầu

- Anh dứt hết dây đàn cho nó khỏi hát luôn, em chịu không ?

Nàng bật cười, dấn mạnh vào vai chàng

- Anh quý này, ác cũng ác vừa vừa chứ

Thanh xoa vai sung sướng, quay sang nhìn nàng cười hì hì

- Thì thôi anh không dứt dây đàn của nó. Nhưng em có cho anh hát cho em nghe không ?

Hai tay chống cằm, Hạ Giang chớp chớp mắt

- Em mà có quyền cho anh hát à ? Có mà để chị Loan đánh em chết

Thanh nhéo chiếc mũi nhỏ của nàng lắc lắc

- Ê không có nói bậy nghe

Nàng đưa tay quệt mũi, ngổ ngáo

- Em mà nói bậy hả ? Ai mà hổng biết ...

- Thôi thôi - Thanh chấp tay vái nàng - anh xin em Giang ạ, tha cho

anh

Hạ Giang tủm tủm cười

- Ai bảo anh chối em chi ?

Chàng vờ nhăn mặt, nói to

- Thế bây giờ em có chịu nghe anh hát hay không ?

- Nghe - Nàng cũng la lớn bằng chàng

Thanh ngó sững nàng rồi bật cười, so dây dạo nhạc

Em hỡi, em là kẻ tôi đi tìm mãi

Chỉ nhìn sâu trong mắt thôi

Là tình yêu sáng trong môi cười

Là kỳ quang trong tôi

Giọng Thanh ấm, chẳng thua gì giọng Phú. Bài chàng hát cũng là một bài ca về tình yêu, sao nó chẳng đậu được lòng nàng ? Hạ Giang lim dim mắt, lắng nghe, mà tâm trí lại trôi xa theo làn mây trắng. Phú ơi, sao anh lại hững hờ với em như vậy ? Anh tiếc với em từng câu nói vậy sao ?

Một cơn gió nhẹ thoảng qua, lá me rơi tơi tả lên tóc hai người, Thanh nhìn đắm đuối đôi mắt mơ màng của cô gái nhỏ. Đột nhiên chàng muốn ôm ghì nàng vào lòng hôn say đắm. Hạ Giang ơi, lẽ nào em không hiểu anh muốn nói gì với em qua bản nhạc này ?

... Em hỡi, tôi đành nói cho em được rõ

Giờ này đây ai biết em đâu

Tình em đang mãi mê phương nào ...

Lời hát ngừng lại giữa chừng, cả không gian rơi vào im lặng. Hạ

Giang chừng như không hay chàng đã hát xong, bàn tay nàng xé vụn

chiếc lá cây cho nó bay rơi, vể mặt nàng buồn vời vời

Thanh đặt cây đàn xuống đất, nhích lại gần nàng, khàn khàn giọng

- Hạ Giang

- Dạ - Nàng giật mình quay lại, nhoèn lệ nụ cười - Anh Thanh hát hay quá, chẳng thua gì Lê Tuấn

- Hạ Giang - Chàng nuốt nhanh ngụm nước bọt - Sao dạo này em hay buồn vậy ? Gia đình em có chuyện gì khó xử phải không ?

Nàng chớp mắt ngạc nhiên, không ngờ những biến đổi trong tâm hồn mình lại bị Thanh bắt gặp. Nàng cúi thấp đầu không đáp. Thanh hỏi lại

- Sao em không nói, em có chuyện gì buồn ?

Đôi mắt nàng mơ màng xa vắng. Biết nói gì với Thanh đây, chẳng lẽ bảo với chàng rằng em buồn vì đã thầm yêu Phú

Hạ Giang chợt giật mình lo sợ, e rằng Thanh đọc được ý nghĩ thầm kín của mình. May thay chàng vẫn lặng yên nhìn nàng chờ đợi. Giọng Hạ Giang lạc hẳn đi

- Chẳng có gì đâu anh

- Giang - Thanh đưa tay vuốt tóc, ngập ngừng - Từ lâu rồi, anh muốn nói cùng em một việc

Đôi mắt nàng mở lớn tròn xoe làm chàng thêm bối rối, chẳng biết mở lời ra sao nữa

- Anh Thanh, anh muốn nói với em việc gì ?

- Anh muốn nói - Thanh thu hết can đảm vào lòng - Anh muốn nói ...mà thôi Hạ Giang ạ, một ngày gần đây em sẽ hiểu

Mặt Hạ Giang ngờ nghệch trong thật đáng thương. Có lẽ nàng còn bé

lắm. Thanh tự nhủ thầm trong bụng. Mình thật là đại dột mới đi tỏ tình với đứa bé con. Chàng quên mất năm nay nàng đã hai mươi hai tuổi, nàng đã biết yêu thương và ôm ấp trong tim một bóng hình.

- Phòng 273 phải không ? - Giọng người đưa thư cắt ngang nguồn suy nghĩ của hai người. Hạ Giang đứng bật dậy, vui mừng

- Dạ phải, có thư của cháu không vậy bác ?

Người đưa thư lấy ra một phong bì màu trắng

- Có thư gửi cho anh Hoàng Phú, cô gửi giùm nhé

- Dạ - đón phong thư, Hạ Giang nhìn theo bóng bác đi thư, thất vọng. Nàng đang chờ thư mẹ.

- Thư của Phú hả Giang ? - Thanh đến gần nàng. Hạ Giang cúi nhìn phong thư rồi kêu lên gần như hốt hoảng

- Uyên Chi ? Anh Thanh này, anh Phú quen ai ở Đà Lạt vậy anh ?

Thanh ngơ ngác

- Anh không biết. Đâu đưa anh xem thư?

Nàng thần thờ trao phong thư lại cho Thanh. Vậy mà nàng cứ ngỡ chàng sống khó khăn, khép kín

- Uyên Chi là ai nhỉ ? - Thanh xoay xoay bức thư trên tay, từ lúc chơi với bạn đến giờ, Thanh chưa một lần nghe Phú nhắc đến Uyên Chi

- Ê tao có thư hả ? Phú nháy vọt ra như con sóc, giật nhanh phong thư trên tay bạn. Vừa nhìn thấy nét chữ trên bì thư, đôi mắt chàng sáng long lanh - Cám ơn mày nhé - Thái độ đầy vẻ háo hức Phú cầm phong thư bước vào phòng mình, xé vội

Hành động đó của chàng đã làm tim Hạ Giang đau nhói, người con gái kia hẳn là được chàng quý mến. Hạ Giang tủi cho lá thư mình đã

gởi cho chàng dạo trước

- Hạ Giang - Thanh nhìn nàng lo lắng - Em làm sao vậy ?

Nàng lắc đầu mệt mỏi

- Em hơi nhức đầu một chút. Xin phép anh cho em vào phòng nghỉ?

Hạ Giang bước đi chầm chậm, Thanh nghe chua xót trong lòng.

Chàng đã biết vì sao Hạ Giang buồn, và chàng cũng buồn chẳng kém nàng.

Ngày cắm trại đầu tiên

Lớp phân công Phú chở mình đi chợ. Tim mình chột nháy loạn lên, chân tay rời rã. Họ có ý gì hay đây chỉ là một sự tình cờ ? Tôi nhìn sâu vào những đôi mắt sáng mong đọc được ý đồ của họ. Nhưng đáp lại tôi chỉ có những tràng cười thoải mái, vô tư

Còn Phú, anh nghĩ gì sao cứ đứng lặng yên ? Không nhận lời cũng không từ chối ?

Ngần ngừ nhìn tôi một lát, anh đẩy chiếc xe đạp ra. Không nhìn tôi, anh bảo

- Đi thôi Giang

Lần đầu tiên, tôi được kề cận bên cạnh anh suốt một quãng đường dài, gió reo vui phần phật bên tai. Chiếc áo mỏng của anh bay phất phới, chạm nhẹ vào mặt tôi, toa? ra mùi mồ hôi là lạ, rất đàn ông. Tôi chột muốn ôm ghì anh vào lồng ngực, mà nói với anh rằng tôi yêu anh biết mấy

Nhắm đôi mắt lại, tôi thả hồn vào mộng ảo, sao anh không là chồng để tôi là vợ. Chúng ta đang cùng nhau dạo phố sau một ngày dài lao động. Êm đềm quá phải không anh ?

Kết !

Chiếc xe thẳng lại vội vàng, tôi ngã chúi vào người anh. Hai làn da thịt chạm vào nhau, tôi chợt nghe cơ thể mình là lạ, hẳn anh cũng cảm thấy thế phải không anh ?

Sao anh chỉ quay lại nhìn tôi khẽ nói

- Xin lỗi Giang tôi không cố ý

Tôi có bắt lỗi anh đâu, mà dù anh có cố ý cũng chẳng sao. Tôi yêu anh, tôi thèm được vuốt ve, an ủi cho anh. Phút ới, bao giờ thì em có thể làm điều đó với anh ? Anh có yêu em không vậy Phút ? Em rất muốn biết phút giây này anh nghĩ gì về em ...

Hạ Giang đập tập nhật ký lại, lòng buồn rười rượi. Thế là hết thật rồi, từ phút giây này nàng cũng không được quyền ôm ấp chàng trong từng trang tưởng tượng, được phập phồng suy luận, đoán mò, xem tình cảm của chàng dành cho nàng như thế nào để đợi chờ hy vọng Bức thư tình quái quỷ kia đã chặn mất của nàng bao mơ ước. Uyên Chi ới, nàng ác lắm

Nói xong câu đó, Hạ Giang thấy mình có lỗi ngay lập tức. Người ta đến trước, còn mình là kẻ đến sau, phải rút lui cho êm đẹp. Nhất là đừng bao giờ cho Phút biết rõ ẩn tình này, cả mọi người nữa, ích lợi gì đâu

Dặn lòng như vậy, nhưng Hạ Giang không làm sao kềm nổi lòng mình. Phải, làm sao mà nàng nén không cho rơi nước mắt khi nhớ lại từng lời êm ái trong thơ Trời ới, họ đã từng có những phút giây êm đềm ở Đà Lạt. Những đêm khuya, giật mình trở giấc, Giang đã cắn môi mình đến bật máu vẫn không nén được tiếng nấc thoát ra ngoài

lồng ngực

Đến bữa ăn, nàng không nghe thèm ăn như trước. Bỏ việc săn sóc bề ngoài, nàng cứ nằm yên trên giường nghe chân tay rời rã, hình xác tiêu tụy hẳn đi. Đến lớp, nàng như một cái xác không hồn, thầy giảng như gió thoảng qua tai, mắt rưng rưng châu lè.

Cử chỉ ấy, hành động ấy không qua được mắt bạn bè. Cả lớp biết được ẩn tình sâu kín đó. Chỉ riêng Hoàng Phú là vẫn vô tình, hoặc chàng có biết mà lại tảng lờ như không biết, để cho nàng ngày một sầu đau

Nép mình sau cánh cửa sổ, Thanh và Phú nhìn thấy tất cả những trần trở của nàng. Giờ nghe nàng bật khóc, hai chàng bỗng trao cho nhau một cái nhìn thông cảm. Thanh kéo Phú ra xa phòng của nàng

- Mà nghĩ sao ?

Phú nhún vai, đáp buồn buồn

- Tao biết nghĩ sao. Tội nghiệp cho nàng

Thanh chợt nghe mũi mình nong nóng trước thái độ dửng dưng của bạn

- Mà vô tình đến thế sao hả Phú ? Hạ Giang đã từng cứu sống mày.

Nàng là cô gái tốt biết bao

Phú bứt rứt xoắn xang

- Nhưng tim tao đã có Uyên Chi, tao không biết làm cách nào khác hơn được nữa

- Trời ơi, giờ này mà hai anh còn đứng đây được hả - Giọng Nga

đanh đá - Vào mà xem Hạ Giang, nó khóc ở trong kia

Phú quay lại nhìn Nga, thở dài không nói. Giây sau chàng khẽ bảo

nàng

- Nga vào đỡ cho Giang nín giùm, rồi bảo nàng dậy rửa mặt, xuống căn tin ăn cơm, chớ nằm khóc vậy sao ?

Nga lắc đầu

- Không được, tui nói đã hết lời rồi. Anh phải vào mới được

Nói xong, nàng nắm tay Phú lôi vào phòng

- Vào đây, vào đây nói một lời cho rõ ràng minh bạch

Nhìn Hạ Giang, Phú xót cả ruột, chỉ mới có mấy ngày mà trông nàng tiều tụy hẳn đi. Chàng ngồi xuống đất để mặt mình ngang tầm mặt Hạ Giang khẽ gọi

- Giang ơi

Thấy Nga lôi Phú vào phòng, Hạ Giang sợ hãi quay đầu vào vách, nằm yên không nhúc nhích. Giờ nghe tiếng chàng, nàng không chịu nổi lại khóc òa lên. Nga kéo tay Hạ Giang, nàng liền nhắm nghiền mắt lại. Phú thiết tha bên tai nàng

- Sao vậy Giang ? Giang hãy nói đi. Có phải vì tôi mà Giang khóc ?

Cái thẳng ăn nói vô duyên. Thanh mảnh Phú trong lòng. Giá như chàng là Phú, chàng đã ôm Giang vào lòng mà an ủi vỗ về. Phú vẫn tiếp tục nói khi không nghe nàng trả lời

- Nín đi Giang, có gì từ từ mà nói. Bây giờ Giang nghe lời tôi ra sau rửa mặt rồi cùng tôi với các bạn đi ăn cơm

- Phải đó Giang - Nga ngồi xuống cạnh bạn - Dậy đi, rồi ăn cơm.

Trưa rồi, coi chừng chị Mạnh hết cơm thì khô?

Hạ Giang lắc đầu, ghen ngào

- Các bạn cứ đi đi, tôi không đói

Thanh chợt nảy ra một ý kiến

- Nga à, tôi với Nga đi xuống căn tin trước, Phú ở lại chờ Hạ Giang đi sau

- Đúng rồi - Nga reo lên - Anh Phú ở lại với Giang nghe. Nàng cùng Thanh bước nhanh ra cửa

Phú tần ngần nhìn Hạ Giang rồi vụt chạy theo hai bạn

- Không, chờ tôi đi với, tôi đói bụng rồi - nói xong chàng đi thật nhanh, nhanh hơn cả Thanh và Nga

Thanh nhìn Nga ngập ngừng

- Nga đi trước, tôi phải trở lại với Giang

- Đừng anh - Nga đưa tay cản lại - Hãy để Hạ Giang một mình. Anh trở lại lúc này chỉ làm khổ nó thêm thôi

Thanh suy nghĩ hồi lâu rồi cũng bước theo Nga

Còn lại một mình giữa căn phòng trống trải, Hạ Giang thấy mình lỗ bịch. Chuyện của mình, mà bắt bao nhiêu người cùng lo lắng, bận tâm. Nhớ lại những câu Phú nói với mình, nàng chợt nghe lòng tủi hổ. Đã bảo là không cho Phú biết, vậy mà thái độ của nàng Thật là đáng trách

Chắc hẳn là Phú băng khuâng, khó xử trong lòng nhiều lắm. Ý nghĩ mình đã quá bi lụy để Phú phải nhỏ lòng thương hại, làm Giang nóng bừng bừng. Nàng giận mình nhiều lắm. Tại sao lại khóc suốt mướt, ươn hèn như vậy ? Không thể cầu mong ở ai lòng thương hại

Phải đứng dậy Giang ạ, tình yêu là do lòng tự nguyện, không nên ép buộc lòng người khác. Không thể để Phú khó xử vì mình. Còn Uyên Chi nữa, nếu một mai nàng biết được thì sao ?

Những ý tưởng lộn xộn đó đã giúp cho Hạ Giang tạm thời đẩy được niềm đau, lấy lại tinh thần. Nàng bước ra sau rửa mặt, chải tóc thay một bộ đồ đẹp nhất

Sao mà mình lại xấu xí dường này ! Hạ Giang hốt hoảng khi nhìn thấy mình trong kiếng. Thật là gớm ! Vậy mà nàng dám chường bộ mặt này cho Phú, cho mọi người nhìn thấy, không được, phải chấm dứt ngay tình trạng tiêu tụy này mới được

Điểm trang thật đẹp, Hạ Giang chợt thấy tinh thần mình sáng khoái. Đến ngồi bên khung cửa, ôm cây đàn, nàng khẽ buông giọng hát, như nhờ tiếng nhạc, lời ca xóa sạch nỗi ưu phiền

Phú như không tin vào mắt mình khi trở về phòng. Hạ Giang biến đổi như vừa lột xác, không còn vẻ ủ dột đáng thương. Nàng sáng rực lên như ánh trăng rằm

Nàng đang cố gượng vui, nhưng nàng không giấu được chàng đâu. Ánh mắt buồn vờ vờ kia đã tố cáo với chàng tất cả. Phú chợt nhận ra Hạ Giang đẹp lắm. Một vẻ đẹp dịu hiền trầm lặng, ẩn sâu trong trái tim nhân hậu, dịu dàng. Ôi, sao mà nàng cô đơn, nhỏ bé thế này. Chàng nghe lương tâm cắn rứt khi đã vô tình làm cho nàng sầu khô?

Cố nén tiếng thở dài vào ngực, Phú bước lên. Đặt đĩa cơm xuống trước mặt nàng, chàng cất giọng thật dịu dàng

- Giang anh mời em ăn cơm

Tiếng đàn ngưng lại nửa chừng chơi vơi, hệt hững

Nga hấp tấp đặt ly trà đá xuống, cười toe toét

- Ăn đi Giang, cơm của anh Phú mua đó

Thanh khẽ gật đầu như xác nhận lời Nga vừa nói. Nhẹ gỡ cây đàn ra khỏi tay nàng, chàng nói yêu thương

- Ăn đi Giang, đừng phụ lòng Phú mua bưng về cho em

Hình ảnh Phú bưng đĩa cơm từ căn tin về cho mình đã làm Giang ấm áp cả cõi lòng. Dù sao, anh ấy cũng có nghĩ đến mình. Chỉ bấy nhiêu thôi cũng đủ lắm rồi. Phú ơi, em xin cảm ơn anh

Hạ Giang chớp mắt thẹn thùng, sao mà mình giống em bé vậy ? Việc gì mà mọi người phải lo lắng, yêu thương, chiều chuộng nàng như vậy ?

Tự dưng, nàng cười tủm tỉm rồi cúi xuống nhìn đĩa cơm đầy. Nàng muốn nói một câu gì đó để cảm ơn lòng tốt của mọi người, chẳng hiểu sao lại thành câu nũng nịu

- Sao mà anh mua nhiều quá vậy ? Em ăn hổng hết rồi sao ?

Cả ba người đồng thở ra như thoát nạn. Giọng Phú vang lên thật ấm làm nàng cứ bâng khuâng, không hiểu sao chàng lại dịu dàng với mình như vậy

- Hết mà. Anh bảo đảm là Giang ăn hết, tin anh đi

Chàng xưng anh với mình ư ? Giang ngẩn ngơ Cầm chiếc muỗng, nàng quay đi giấu vẻ thẹn thùng

- Mấy anh cứ nhìn em sao em ăn được ?

Thanh bật cười, khoác vai Phú, nắm tay Nga

- Thôi chúng mình đi để công chúa còn ngủ chứ

Phú cũng cười, chàng cúi xuống cầm cây đàn bước theo hai bạn

- Nay Phú - Ra đến chỗ vắng, Thanh quay lại nhìn bạn chăm chăm -

Từ nay mày cứ dịu dàng với Giang như vậy nhé. Mày có thấy nàng

vui sướng thế nào trước cử chỉ săn sóc của mày không ?

Phú chưa kịp trả lời, Nga đã đáp

- Em thấy anh Thanh nói đúng. Anh Phú à hay anh giả vờ đóng kịch yêu mến Giang đi. Anh đâu mất mát gì, Hạ Giang cũng bớt buồn
Thanh nhìn sâu vào mắt Phú, van nài

- Nghe Phú, tao không nỡ nhìn Giang đau khô?

Phú lắc đầu

- Không, tao không thể nào lừa dối Giang được

- Tại sao chứ ? Thanh xẵng giọng

Phú thở dài

- Tại tao không thể đùa giỡn trước tình cảm chân thật của Hạ Giang. Đành rằng trong việc này tao không mất mát. Nhưng tao không thể làm tổn thương trái tim nhân hậu của nàng

- Chúng ta nhìn Giang chết dần trong đau khổ hay sao ? - Nga hỏi

Phú lắc đầu

- Không, bằng mọi cách chúng ta phải giúp cho Giang đủ sức. Tôi sẽ cố gắng xua đuổi hình ảnh tôi ra khỏi trái tim thánh thiện của nàng

- Mày làm cách nào chứ ? Thanh ngần ngại

Phú cười bí mật

- Rồi hai bạn sẽ biết thôi

Hạ Giang nào hay các bạn đang nói về mình. Nàng đang sung sướng, chưa có bữa cơm nào ngon bằng bữa cơm này

Thanh ngồi nghe tiếng gió xạc xào của bụi cây trước mặt, lòng trống vắng cô đơn

Chàng chưa một lần nghĩ là mình bị thất tình. Không mê hoặc các cô

gái bằng xe cúp hay hào nhoáng bề ngoài, chàng chinh phục các cô gái bằng chính tính tình chân thực

Thêm vào đó, chàng lại có mái tóc bông nghệ sĩ, đôi mắt đa tình ẩn chứa sau cặp mi cong vút như con gái. Mỗi lúc chàng cười, gương mặt hồng hờn nhiên thu hút lạ.

Hơn nữa chàng sống chân tình với bạn bè, hay giúp đỡ người khác lúc hoạn nạn khó khăn. Vậy mà chàng lại thất tình cô gái ấy Hạ Giang ơi, sao em cứ đuổi theo chiếc bóng mờ nào đó, không hay tấm chân tình đang chờ hiển dương em !

Phú đã có Uyên Chi, đó là mối tình đầu đẹp nhất của nó. Bằng không, anh đã buộc nó phải yêu em cho bằng được

- Anh Thanh ơi, sao anh ngồi ở đây có một mình ? Giọng thiếu nữ vang lên làm chàng giật mình

- À Giang, trưa nóng quá anh ngồi đây cho mát, em không nghỉ trưa sao ?

Hạ Giang ngồi xuống bên chàng

- Em không ngủ được, mỗi lần nằm xuống cứ nghĩ đến chuyện đau đầu buồn quá

Thanh nhìn chăm chăm người con gái mình yêu. Nàng xanh xao quá ! Giá mà chàng chia sẻ cùng nàng nỗi đau kia

- Anh Thanh ơi - Nàng nhìn chàng tha thiết, trong mắt nàng, Thanh thấy cả một trời buồn

- Có lẽ anh biết rõ hơn ai hết, em yêu Phú

Thanh cố nén tiếng thở dài

- Anh biết, nhưng ...

Nàng cúi thấp đầu

- Nhưng, anh Phú đã có người yêu. Em thật là đáng trách làm cho anh Phú khó xử, phải không anh ?

Thanh không hiểu nàng muốn nói gì, nhìn nàng chăm chú

- Mấy ngày nay, em thấy anh Phú không đi làm, cứ nhậu nhẹt, chơi bời làm em lo quá

Vẻ mặt nàng bần khoản trong thật tội nghiệp. Thanh những muốn phản lại lời hứa với bạn để nói với nàng rằng: Phú chỉ đóng kịch để em xa lánh hẳn thôi

- Chắc là Phú buồn em, anh ấy mới vậy. Anh Thanh ơi - Giọng nàng khẩn thiết - Anh hãy giúp em một việc

- Nói đi Giang. Anh giúp Giang được mà - Giọng chàng thật yêu thương

Giang nhìn quanh như sợ người ngoài nghe thấy

- Em muốn em với anh đóng kịch yêu nhau

Thanh trở mặt ngớ ngàng, nàng nói tiếp:

- Có như vậy Phú mới khỏi bị khó xử vì em. Em muốn anh ấy cùng Uyên Chi hạnh phúc

- Hạ Giang ơi, em đáng yêu biết dường nào

Thanh thì thầm cùng những giọt nước mắt của nàng ...

Thanh tắc lưỡi đốn đầu. Tại sao cả hai lại phải đóng kịch, tự hành hạ mình bằng những ý tưởng trẻ con như vậy ? Phải chăng là khi quá yêu nhau, họ không còn nghĩ đến hạnh phúc của riêng mình

- Nghe anh Thanh, anh giúp em nhé

Thanh gật đầu, lòng cầu mong vở kịch kia sẽ thành sự thật

- Thanh, có cả Giang ở đây nữa à ?

Phú từ trong phòng xách túi bước ra, chợt thấy Giang anh đứng lại ngập ngừng. Thanh ngạc nhiên

- Mà đi đâu mà đẹp vậy ?

Phú cắn môi rồi đưa tay vẫy Thanh lại gần

- Tao nhờ mày đưa tao ra bến xe đi Đà Lạt

- Thăm Uyên Chi hả ? - Thanh buột miệng hỏi tọ Phú vội đưa tay néo bạn, không kịp. Hạ Giang đã nghe thấy hết rồi

Đầu óc choáng váng, tay chân run rẩy, nàng phải đưa tay bám vào thân cây cho khỏi ngã. Thanh quay nhìn nàng ấp úng, trong lúc Phú cúi gằm đầu như người có tội

Cổ nén cơn xúc cảm, nàng nói thật thản nhiên

- Anh Phú thăm Uyên Chi hả ? Anh Thanh lấy xe của Giang chở anh Phú đi cho le.

Thanh quay nhìn nàng không nói, Giang bước vội vào phòng, dẫn chiếc xe đạp ra trao cho Thanh

- Anh chở anh Phú đi nhanh kéo trễ giờ

Cả Thanh và Phú đều lặng yên như phỗng đá. Lúc sau, Phú khẽ bảo nàng

- Cám ơn Giang, mình đi thôi Thanh. Thanh không trả lời, nhảy lên xe đạp, đạp thật nhanh. Giang cứ đứng nhìn theo bóng hai người cho đến khi khuất tầm mắt. Tâm tư rã rời, nàng té ngồi xuống đám cỏ xanh, khóc nức lên .

Hạ Thu

Vẫn Nhớ Mong Hoài

Chương 8

Hồ Xuân Hương chiều nay vắng khách bộ hành, mặt nước êm, phẳng lặng không một gợn sóng nhỏ, thật trái ngược với lòng người đang cuộn sóng phong ba

Ngồi phetch xuống thăm cỏ, Phú tựa vào thân cây dương, đứng trơ trơ trong chiều nhạt nắng. Mắt nhìn cuối trời xa, bàn tay bóp mạnh, làm quả thông non vỡ ra

Vậy là hết rồi sao ? Khung cảnh trước mắt nhạt nhòa. Như một cuốn phim, những hình ảnh cứ chập chờn, ẩn hiện.

Tiên Lôu Mộng.

Phú như không tin vào mắt của mình . Căn nhà sàn ọp ẹp hôm nào, nay bỗng lớn lên, vươn ra thành một tòa nhà đồ sộ nguy nga, với ba chữ "Tiên Lôu Mộng" bằng đèn điện tử nhấp nháy gọi mời.

Mới đó mà đã một năm rồi ! Phú chớp mắt cố dẫn cơn xúc động, chực trào ra khỏi ngực . Ất hẳn là Uyên Chi sẽ ngạc nhiên nhiều lắm . Uyên Chi ơi, anh nhớ em lắm . Em có biết anh phải dành dụm bao nhiêu ngày, mới có đủ tiền mua vé đến thăm em . Đêm nay Đà Lạt sẽ phải quay mình vì ganh tị trước tình yêu của đôi ta.

- Ô kìa Phú ! - Tư Đen reo vui khi vừa trông thấy mặt chàng - Lâu rồi mới thấy cháu ông chủ ghé chơi . Chà ! Dạo này coi bộ phong trần, đẹp trai quá ta.

Trước cặp mắt tò mò của mấy cô chiêu đãi, Phú chỉ biết cười ngượng nghịu . Cởi bỏ chiếc túi ra khỏi vai, chàng ngồi xuống ghế thở phào . Mắt đảo nhanh để tìm bóng Uyên Chi , chắc nàng đang bận tính tiền cho khách.

- Uống đi! - Tư Đen đặt trước mặt chàng lon bia ướp lạnh - Uống rồi cho mình biết, dạo này tình hình Tiên Lâu Mộng ở Sài Gòn ra sao ? Có em nào mới chưa vậy hả ?

Hồi hộp quá, sao vẫn chưa thấy bóng Uyên Chi . Phú cầm lấy lon bia giật mạnh nắp, tu nhanh lấy tinh thần . Thì ra Tư Đen vẫn chưa biết gì về chàng cả , hẳn cứ ngỡ chàng còn ở trong nhà của Hoàng Phong.

Tim nhói nhói đau, niềm căm hận dâng trào . Phú uống cạn lon bia như muốn nhờ hơi lạnh xoa dịu nỗi hờn căm hừng hực . Tư Đen vỗ vai chàng, cười ha hả:

- Khá lắm, chú em tiến bộ hẳn lên . Sao, tự này giờ không mở lời gì hết vậy ?

Phú đặt lon bia rỗng xuống bàn, mắt không ngừng quan sát.

- Vẫn bình thường - Chàng ngập ngừng - Uyên Chi đã nghỉ làm rồi à ?

- Nghỉ sao được ? - Tư Đen bật thêm một nắp lon bia cho Phú - Cây đình trụ cột của Tiên Lâu Mộng . Bộ cậu muốn nhà hàng mình dẹp tiệm sao mà trù cô ấy nghỉ ?

Phú nghe lòng bùng nổ tai, cố tình không muốn hiểu lời Tư Đen nói:

- Cậu nói vậy là sao ? Uyên Chi đâu ? Mình muốn gặp cô ấy.

Vẻ mặt ngơ ngác của chàng làm Tư Đen thích chí . Hắn đứng dậy, kéo tay chàng:

- Được rồi, muốn gặp tớ cho gặp . Mà nói thiệt, cậu đại lắm Phú à.

Phú đứng giữa cầu thang:

- Cậu nói vậy nghĩa là sao ?

Tư Đen khoác vai chàng đi tiếp:

- Giá mà cậu sống với cô ấy ngay từ đầu, như mình nói thì hay biết mấy.

Lại cái chuyện này, Phú bức dọc:

- Thôi cậu đi, lúc nào cũng chỉ...

- Chỉ sao ? - Tư Đen quay lại cười nham nhở - Cậu sẽ thấy mình ngu ngay lập tức.

Dừng chân trước căn phòng sang trọng:

Tư Đen vỗ tay lên má chàng:

- Tớ hết nhiệm vụ rồi . Uyên Chi của cậu trong ấy đấy . Chào.

Tư Đen bỏ đi một mạch, bỏ mình Phú tần ngần trước cánh cửa đóng im lìm.

Cả người chàng như phát sốt, cứ nóng bừng bừng lên . Uyên Chi làm gì trong đấy ?

Phú đã quá hiểu, những căn phòng này được thiết kế ra để làm gì .

Lẽ nào, Uyên Chi của anh lại... Hoàng Phong không tha cho nàng như lời chàng cầu khẩn . Hắn ép nàng phải vào mà.

Bàn tay đã đặt lên nắm đấm, Phú lại rút nhanh về như điện giật .

Chàng sẽ nhìn thấy cảnh đau lòng . Uyên Chi , Uyên Chi thiên thần trong trắng của anh !

Cánh cửa đã mở tung lúc nào không rõ . Phú chỉ biết mình đứng ngây ra, trân trối nhìn Uyên Chi ngồi trong lòng hắc . Gã thanh niên chỉ trạc tuổi chàng, thật đẹp trai và đô con . Đôi mắt Uyên Chi cũng thất thần . Không ý thức nàng ôm chặt hắc hơn chút nữa.

- Thằng nhóc kia, biết lịch sự không vậy hả ? - Gã thanh niên bực mình hét lớn - Cút ra, đóng cửa lại.

Phú lắc mạnh đầu tưởng mình mơ ngủ, đôi môi mấp máy:

- Uyên Chi.

- Không . - Sau phút giây ngỡ ngàng, Uyên Chi chột hét lên - Không, tôi không tiếp anh đâu . Tôi có khách rồi . - Vừa nói, nàng vừa giúi mặt mình vào giữa lòng ngực trần của hắc.

Đôi môi mỏng của gã thanh niên khể nở nụ cười tự hào:

- Nhóc, nghe nàng nói gì chưa ? Nàng chỉ thích tiếp tao . Khại, thủy thủ viễn dương dày dặn phong trần, chứ không thích thằng nhóc như mày . Cút đi.

- Uyên Chi.

Gã thanh niên vụt đứng dậy, nắm lấy cổ áo chàng, tổng nhanh ra cửa :

- Cút đi.

Cánh cửa đóng xập lại . Phú té giúi vào bờ tường đau điếng.

Phú nhìn trân trân vào cánh cửa . Qua lớp kiếng cách âm, sao chàng vẫn nghe tiếng cười như điên như dại của nàng . Đâu rồi Uyên Chi ngây thơ, bé bỏng của anh !

- Sao ? Bị nàng tổng ra khỏi cửa rồi à ?

Tư Đen đến từ bao giờ, đang cúi nhìn chàng thương hại . Đưa Phú xuống thang lầu, hân an ủi chàng theo cái lý của mình.

- Đừng buồn, ai bảo mày ngu . Tao đã bảo mày thật nàng lúc nàng hãy còn ngây thơ, dại dột . Mày không chịu nghe . Bây giờ đừng có mãi mơ tưởng . Uyên Chi có giá lắm, không phải ai cũng được gặp nàng đâu . Khách của nàng toàn hạng sộp, Việt kiều với thủy thủ viễn dương thôi.

Lời Tư Đen như sấm rền vang trong óc, Phú nhắm mắt nát lòng, lẽ nào trong mắt nàng, chàng chỉ là một khách làng chơi, đến tìm vui trong giây lát, vô lý quá, những bức thư gửi cho chàng, nàng vẫn thủy chung, hiền dịu.

- Thôi Phú à, uy quyền Uyên Chi mạnh lắm . Ông chủ còn không dám nói đụng tới nàng . Chỉ cần nàng phật ý một chút thôi là nàng sẽ bỏ đi ngay - Tư Đen cứ lải nhải bên tai - Để tao giới thiệu cho mày một em khác . Cũng dễ coi lắm.

- Thôi đi . - Hoàng Phú la lớn, rồi chụp chiếc túi xách trên bàn, bỏ đi nhanh.

Sao em lại lừa dối anh hả Uyên Chi ? Em làm cho anh tin yêu chờ đợi... Anh dè sẻn từng xu, vai ê ẩm bởi những bao hàng, mà không hề nghe mệt . Đêm đêm, anh trò chuyện cùng em trong giấc mộng . Vậy mà em phụ anh sao ? Đồ giả dối! Em đã viết thư cho anh trong vòng tay người khác ấp yêu . Trời ơi, khổ nạn, khổ nạn quá Chi ơi! Phú mở túi lấy sẵn thư tình của nàng . Những phong thư trắng mà anh từng nâng niu, ôm ấp trong phút chốc hóa thành đồng giấy vụn

bay tả tơi trên cỏ . Một cơn gió vô tình thổi nhẹ, mang niềm đau của chàng rải rác khắp nơi.

Bay hết đi! Phú nhìn theo không hồi tiếc . Hãy biến mất tất cả đi ,
đừng lưu luyến làm gì.

Trái tim Phú thắt nghẹn, khi mắt vô tình nhìn thấy cây kẹp nhỏ trong
ngăn túi xách . Cây kẹp mà anh đã mua nhân một lần đi chợ Bến
Thành , những tưởng nó sẽ đậy lên tóc em đen nhánh . Cho những
sợi tóc lòa xòa không còn bay trên má, trên môi, cho gương mặt
nàng thêm đẹp.

Mái tóc đẹp cũng theo tình yêu của nàng bay mất, tóc nàng đã uốn
cao . Ôi mái tóc anh yêu, bao lần rồi anh đặt tay lên làn tóc huyền
dệt mộng . Sao em đành cắt bỏ không tiếc.

Tóc không còn! Tình yêu đã mất, kẹp giữ làm gì cho đau lòng chứ .
Hoàng Phú nghiêng rằng bẽ cho tan niềm mơ ước của mình.

- Khoan, anh Phú, xin anh đừng bẻ kẹp - Một bàn tay chặn lấy tay
anh.

Phú ngược nhìn, giận dữ.

- Kệ tôi, Uyên Chi . Cô còn đến đây để làm gì ?

Uyên Chi cúi gằm đầu như nuốt cơn xúc cảm vào lòng . Thật lâu,
nàng ngẩng đầu thản nhiên:

- Em đến, để nói với anh rằng đừng yêu em nữa.

Phú nhìn gương mặt điểm phấn son, thở hắt ra:

- Lẽ đương nhiên là tôi không bao giờ yêu cô nữa . Đồ phản bội!

Uyên Chi chớp mắt. Trong cơn giận tức thời, chàng không kịp thấy
nàng lau nhanh giọt lệ:

- Vâng, chào anh . Em về.

- Khoan đã - Phú chạy theo nàng.

Uyên Chi quay đầu lại:

- Anh còn muốn nói gì ?

Phú buông nhanh nắm tay:

- Không gì cả, cô đi đi.

- Chào anh . - Uyên Chi quay đầu . Chưa kịp bước, đã bị chàng nắm lấy vai.

- Uyên Chi , sao em lại lừa dối anh ? Tại sao không còn yêu anh nữa mà em vẫn viết thư cho anh ?

Nàng lẩn tránh mắt chàng không đáp . Phú bóp mạnh tay.

- Ui da - Nàng kêu lên đau đớn.

Tiếng kêu của nàng đã làm chàng bàng hoàng sức tỉnh . Buông thõng tay, Phú cắn chặt môi khi thấy nàng quá ư lạ lẫm . Đây không phải là Uyên Chi của anh yêu với mái tóc dài óng mượt, với đôi mắt đen tròn láy hồn nhiên, với tà áo mỏng hiền hòa giản dị.

Đứng đó là một cô gái nháy, với mắt thâm quầng mệt mỏi nhiều đêm . Với gương mặt trát đầy son phấn, chiếc áo hở vai để lộ đôi bờ ngực trắng.

- Đi đi . - Phú vùng hét lớn - Đã không còn yêu tôi nữa thì cô đến đây làm gì ? Tôi không có nhiều tiền như gã thủy thủ của cô đâu.

Bờ môi Uyên Chi mấp máy như muốn nói gì . Bỗng nhiên, nàng chợt quay lưng bỏ chạy.

Phú chồm theo, hét lớn:

- Uyên Chi.

Bóng nàng đã khuất hẳn dưới chân đồi . Chàng gục xuống, trên tay vẫn còn cầm chiếc kẹp.

Ba ngày rồi, Phú sốt mê man . Trong tiềm thức nửa tỉnh nửa mê, chàng thấy mình cùng Uyên Chi đi dạo trên bờ hồ Xuân Hương lồng gió . Chàng hát cho nàng nghe bài hát mà cả hai cùng yêu thích. Và lần nào cũng vậy, gã thủy thủ viễn dương cứ hiện lên đúng lúc tình cảm của hai người đang say đắm . Hắn phũ phàng, giật nàng ra khỏi vòng tay âu yếm của chàng rồi kéo lê nàng trên cỏ, mặc cho nàng la hét vẫy vùng.

Phú chồm theo, hắn quay lại cho chàng một đấm vào giữa mặt, làm chàng té ngửa ra sau, máu tràn lên mặt đầm đìa . Phú thều thào gọi trong cơn tuyệt vọng.

- Uyên Chi, Uyên Chi

Ngay lập tức cơn đau trong người chàng dịu xuống, một bàn tay dịu dàng, mềm mại xoa khắp ngực chàng, làm Phú nghe hồn mình thanh thản, trong mùi hương là là.

Uyên Chi chẳng ? Phú nắm tay nàng chặt cứng. Anh biết mà, em có bao giờ bỏ anh trong nỗi đờn đau này. Uyên Chi em ở lại với anh nghe ? Chàng thấy nước mắt lăn dài trên má nàng, bàn tay nàng cứ vuốt mãi mái tóc chàng âu yếm, để chàng đi vào giấc ngủ?

- Uyên Chi, sao em bỏ anh ? Em nữ phụ anh sao ?

Một nụ hôn đặt nhẹ nhàng lên trán, trượt dài lên má, rồi dừng lại ở bờ môi nóng hực

Ta ghé tẩm nụ hôn của nàng. Phú chột xô mạnh tay, đẩy nàng về phía trước. Nàng đã từng cho gã thủy thủ viễn dương kia bao nhiêu

nụ hôn như vậy rồi ?

Phú chợt nghe tiếng nàng thút thít. Giọng khóc nghe vừa lạ vừa quen - Đi đi - Trong cơn giận dữ, ý bất thành lời, giúp Phú mở choàng mắt dậy, thoát khỏi cơn sốt mê man

Ngỡ ngàng biết mấy, khi trước mặt chàng không phải là khung cảnh Đà Lạt và người con gái đang đứng tựa người vào khung cửa sổ kia không phải là Uyên Chi mà là Hạ Giang ... Mình đã về đây bao giờ ?

Phú cố moi đầu nhớ lại, cũng chẳng nhớ được gì

Hạ Giang quay lại, nàng không kịp nhìn thấy Phú vừa tỉnh lại. Đôi mắt chàng vẫn khép kín, hẳn chàng muốn tìm quên vào trong giấc mộng ?

Mới có ba ngày mà trông chàng quá tiêu tụy. Thế mới hiểu chàng yêu Uyên Chi nhiều lắm. Hạ Giang ngồi xuống bên giường, sửa cho chàng chiếc gối. Lòng nàng yên bình, không chút hờn giận, hận tui. Nàng chỉ muốn tình yêu của mình xoa dịu niềm đau trong lòng Phú Giang nhẹ vuốt mái tóc Phú, tay kia cầm chiếc quạt xua đi giọt mồ hôi đang rịn ra ở chân tóc của chàng. Ngủ ngon nhé anh, em sẽ ngồi quạt cho anh ngủ, quạt đến trọn đời cũng được. Giá mà anh biết lòng em sung sướng thế nào khi được kề cận bên anh

Tất cả những cử chỉ săn sóc, âu yếm của nàng, Phú đều nhận biết cả, bởi chàng có ngủ đâu. Lòng chàng chợt nghe áy náy khi bờ môi của nàng đặt nhẹ xuống môi mình. Hạ Giang ơi, đừng làm vậy, tôi không thể yêu em. Em có biết đâu những cử chỉ âu yếm chỉ làm lòng tôi thêm đau đớn. Bởi nó cứ nhói mãi vào vết thương lòng nhức buốt, gợi cho tôi nhớ đến những cử chỉ ngọt ngào, âu yếm của Uyên

Chi

Thân thể của chàng không thể cứng đờ ra như gỗ trước bàn tay và những giọt nước mắt của nàng. Chàng cũng không thể trở mình để nàng phải giật mình hổ thẹn

Hạ Giang, có thật là nàng đã yêu tôi ? Lòng Phú chợt hoang mang nghi ngại. Tình yêu là cái gì ?

Một người mẹ dịu hiền như mẹ của chàng, cũng đã phản bội chàng để ngoại tình, tạo ra sinh vật lẻ loi này, đẩy nó vào cảnh cùng cực nhất, để hồn nó luôn luôn bị xâu xé giữa tình người và thù hận

- Phú, Phú ơi, tỉnh lại đi anh

- Hạ Giang - Phú mở bừng mắt, thản nhiên - Thật làm phiền cô quá
Câu đầu tiên, chàng nói với nàng lại phũ phàng như vậy sao ? Phú ơi, anh có biết là em đã lo lắng cho anh đến dường nào không ? Bờ mắt nàng rưng rưng ngấn lệ, nhưng Phú vẫn lạnh lùng

- Giang tôi muốn gặp Thanh, cô bảo Thanh vào giùm tôi nhé

Căn chặt môi nén tiếng nấc nghẹn ngào, Hạ Giang lẳng lặng gật đầu, đứng dậy

Vừa ra khỏi phòng vài bước, nàng bật lên nức nở, té nhào vào vai Thanh

- Giang, có chuyện gì ? Phú làm sao rồi hả ?

- Không - Nàng lắc đầu khóc nghẹn - Anh Phú cần gặp anh - Rồi bỏ chạy. Thanh tần ngần nhìn theo không hiểu. Giây sau chàng bước vào phòng Phong, ngạc nhiên khi thấy bạn tỉnh táo, đang ngồi tựa lưng vào tường

- Tỉnh rồi hả ? Vậy mà tao tưởng chết luôn rồi chứ, thế mới biết Hạ

Giang

Thanh bỏ ngang câu nói đùa vì thấy đôi mắt Phú lạnh tanh. Chàng lay vai bạn

- Làm sao vậy Phú ?

- Hổm rày mày đi đâu ? Phú hỏi như gay gắt

Thanh đáp lạ lùng

- Thì ở đây chớ ở đâu

- Sao mày không chăm sóc cho tao mà để cho Hạ Giang ?

Thì ra ... Hẳn cay cú chuyện này. Thanh phá lên cười

- Thì ra nàng chu đáo hơn tao ? Sao, có chuyện gì. Tại sao Giang khóc ?

- Khóc ? - Đôi mày Phú nhíu lại

- Đồ giả dối

Thanh cảm thấy phật lòng, nắm vai Phú

- Mày điên hả ? Tại sao mày gay gắt thế ?

Phú trả lời gằn từng tiếng

- Vì tao thù đàn bà, mày hiểu chưa ?

- Thù ? - Thanh ngó người ra

Phú gật đầu, nói cương quyết

- Vì đây chỉ là những con quỷ chuyên lọc lừa phản trắc

Nép mình sau cánh cửa, Hạ Giang tưởng chừng nghe đất sụp dưới chân mình

Phú lầm lỳ ngồi xuống ghế, giọng cộc lốc

- Ông uống gì ?

Cùng lúc cô chủ quán bước ra, toe toét

- Dạ Ông với cậu dùng chi ?

Người đàn ông hỏi Phú

- Con uống gì ?

Mặt Phú hăm hăm

- Tôi không uống. Ông muốn gì thì nói lẹ đi

Người đàn ông quay bảo cô chủ quán

- Cho hai ly café sữa đá

Không gian rơi vào yên lặng. Mái tóc dài lâu chưa hớt rủ che một bên trán, bộ quần áo bạc màu cùng mấy miếng vá trên vai trông Phú thật phong trần. Người đàn ông ngắm Phú giây lâu, rồi chặc lưỡi xót xa

- Phú à, uống nước đi con

Tay khuấy chiếc muỗng, ông đẩy ly nước về phía chàng

- Uống đi rồi nghe ba nói

Phú ngẩng đầu thật nhanh, mắt thoáng ngầu tia hoang dại

- Cái gì ông vừa nói cái gì ? Ông mà là ba của tôi ư ?

- Đừng nóng - Giọng ông vẫn ôn hòa - Để rồi ba giải thích. Phú ạ, con chính thật là con ruột của ba Con không nhìn thấy chiếc mũi cao kia là của ba đã cho con ?

Hoàng Phú ôm đầu đau đớn. Cái sự thật này, chàng đã biết cách đây mười năm và không bao giờ chàng công nhận nó

- Cha biết con ngỡ ngàng lắm. Và không bao giờ con tin lời cha nói, con hãy xem thư của mẹ con đó. Hoàng Phú, con chính là con ruột của cha

Hoàng Phong trao cho chàng một phong thư trắng. Nét chữ của mẹ chàng. Một tang chứng về sự lằng loàn phản bội. Trời ơi, khổ nạn

cho chàng !

- Kìa Phú, rách thơ của mẹ - Hoàng Phong kêu lên hốt hoảng. Phú mới hay mình vừa vò nát lá thư

- Bình tĩnh đọc thư đi con - Hoàng Phong đặt tay lên vai chàng âu yếm. Phú ngồi thừ ra, hỏi như cái máy

- Tôi là con của ông, sao mãi đến bây giờ ông mới chịu nhìn nhận chứ ?

Hoàng Phong thở dài

- Cha nhìn con từ lâu lắm. Từ lúc con còn nằm trong bụng mẹ kìa. Đâu phải vô cớ mà cha giúp đỡ cho chị em Thùy Vi như vậy, không phải là con thì cha đem con về nhà để làm gì

Giọng của ông sao chân thành, tha thiết. Trái tim đón đau như được tình phụ tử vuốt vẹ Hơn lúc nào hết, Phú cần một mái ấm gia đình, chàng chán lắm rồi đời lang bạt

Hoàng Phong vẫn đều đều

- Về nhà với cha đi con. Ba sẽ lo cho con ăn học thành người

Hình ảnh người mẹ kể dữ dẫn hung ác hiện lên trong trí, Phú rùng mình

- Còn bà ấy thì sao ?

Một áng mây buồn che ngang ánh mắt của ông

- Bà ấy đi rồi. Bà ấy đã bỏ ba để chạy theo tình nhân trẻ. Trước khi đi, bà ấy còn cuỗm hết tiền bạc, vòng vàng mà ba dành dụm bấy lâu Lại thêm một người đàn bà phản bội ! Phải chăng họ không bằng lòng với cái mình đang có ?

- Con đừng lo, bà ấy không làm cho ba nghèo được. Ba đã chuẩn bị

cho con một tương lai tươi sáng. Căn nhà ngày nào của Thiện Nhân cùng cơ sở mỹ nghệ, ba đã tìm cách mua lại với giá rẻ như bèo. Phú, tất cả những thứ đó là của con nếu con trở về với bà Ba cần con để an ủi tuổi già

Thiện cảm trong lòng Phú vệt tắt. Cái gia đình yên ấm của chàng, trong phút chốc rã tan, chàng không thể nào tha thứ cho ông ta được. Trong óc chàng như vẫn còn lời âu yếm của Thiện Nhân

- Con là con ruột của cha

Phải chỉ có cha mới là cha ruột của con. Con không thể giàu sang, sung sướng trên mồ hôi nước mắt của cha, của chị, của em

Kẻ ngồi trước mặt chàng chính là kẻ thù không đội trời chung. Hắn vừa khai cho chàng biết âm mưu cướp đoạt gia tài người khác

Hắn yêu thương gì chàng ? Một giọt máu lạc loài rơi ra ngoài ý muốn ?

- Phú à, cha biết con còn giận cha nhiều lắm, chuyện hôm ấy xảy ra với Thùy Vi là điều ngoài ý muốn

Lại còn thế nữa chứ ! Phú nghe giận bưng bưng. Con quý râu xanh này không thể nào là cha của chàng được. Hắn đã bóp nát trái tim chàng

Còn Uyên Chi nữa. Hoàng Phong ơi, ông là cha của tôi thật đấy, nhưng trái tim tôi lại không bao giờ tha thứ, chấp nhận ông là cha cả. Ông đã gieo nhân cay đắng, thì phải gặt quả đắng cay. Tôi thật bất hiếu với ông, chứ không thể làm đau lòng cha nơi chín suối

- Ông về đi - Giọng chàng cộc lốc - Tôi không bao giờ công nhận ông là cha của tôi đâu

- Phú - Hoàng Phong van vi?

- Ông đã vay của tôi nhiều nợ lắm rồi. Ông không xứng đáng là cha Ông về đi, đừng bao giờ cho tôi gặp mặt

- Phú ơi - giọng ông run rẩy - Cha có lỗi với con nhiều lắm. Thôi thì con không nhìn cha cũng được, nhưng cha không nỡ nhìn con thiếu thốn. Tiền đây, con cầm lấy mà xài, hết cha sẽ đưa thêm

Phú cười khẩy vào mũi ông

- Cảm ơn, tôi thiếu thốn quen rồi

Chàng quay lưng đi thẳng. Hoàng Phong như vừa đánh mất một cái gì quý giá. Câu nói của Phú lại vang lên như mai mỉa

- Ông đã gieo nhân cay đắng, ắt phải nhận quả đắng cay

Có phải vậy không ? Sao ông nghe mệt mỏi dường này ?

Phú bước lang thang trên đường, như người mất hồn, mất vía. Sao vận rủi cứ theo đuổi chàng mãi không ngừng

Cái xí nghiệp dập dây thừng tư nhân kia, tưởng là mái ấm thứ hai, ấp ủ con tim long đong không bến đỗ, lại chẳng chấp nhận linh hồn bơ vơ lạc lõng này trú ngụ. Nó hất cẳng chàng ra trong nỗi đau đớn tột cùng. Mình mệt vận rồi sao ? Phú đứng yên trên cầu Thị Nghè, nhìn dòng nước đen ngòm lở lững chảy. Nước ơi, nước trôi về đâu ? Hãy cho ta theo với. Phải rồi, sao chàng lại không chọn cho mình cái chết ? Chết là hết, là chấm dứt mọi ưu phiền đeo đẳng. Không còn giận, còn thương, còn âu lo, toan tính

Dòng nước đen ngòm mới chao. Nào xuống đây, anh sẽ phui sạch nợ trần. Nào xuống đây là hết lo âu phiền muộn, không phải chứng kiến một cảnh lọc lừa, phản trắc

Nhìn tia nắng cuối cùng đã tà hẳn từ lâu. Chàng đưa mắt nhìn bao quát lần cuối cuộc đời mình đang sống
Dưới chân cầu, một gia đình hành khất quay quần bên nồi cháo nhỏ.
Người chồng mù, cụt mất hai chân đang nằm dài trên manh chiếu rách. Người vợ liềm chân đang đút cháo vố về con. Trông yên bình hạnh phúc quá

Cơn gió đêm thổi nhẹ, làm Phú lạnh vì chiếc áo quá mỏng manh.
Chàng cho tay vào túi quần tìm kiếm, một điều thuốc cong queo còn sót lại bao giờ. Phú lại mỉm cười, hút hết điều thuốc này rồi chết cũng chẳng muộn.

Hít một hơi dài, nhả khói vào bóng đêm dày đặc, Phú cảm thấy hương vị thuốc thật ngon. Chàng thèm thuồng rít một hơi nữa thật sâu

Không ngờ, hơi thuốc thứ hai làm chàng ho sặc sụa, chảy nước mắt. Không còn chút gì của cảm giác thơm ngon, hơi thuốc đắng nồng trong cổ. Sao lạ thế này ? Phú nhìn trân trân vào điều thuốc. Trong đêm đen đóm đỏ của nó chẳng khác một vì sao đang nhấp nháy giữa bầu trời

Lần thứ ba, Phú để lòng thật thanh thản, chàng lại hút vào. Vậy thì cái cảm giác ngon tuyệt của lúc ban đầu là thế nào ? Đó chỉ là ảo giác nhất thời không có thật cũng như chàng đã mơ đến một thiên đường giữa cõi tục trần gian. Mơ hồ, chàng đưa một ngón tay toan búng cho điều thuốc rơi xuống dòng sông lạnh rồi chàng cũng theo thuốc mà tìm về cõi hư vô

Chợt, không hiểu vì sao, Phú lại nghe tiếc tiếc, chàng kéo tay về hút

thêm một hơi thuốc nữa

Ôi, sao lạ thế này, cũng vẫn là điều thuốc cuối cùng, sao lần này thơm ngon lạ. Không phải chỉ một lần này, mà nhiều lần sau nữa, mỗi lúc Phú lại càng cảm thấy ngon hơn. Chàng hút ngấu nghiêng vệt vàng rồi bị sặc

Phải rồi, Phú đã hiểu ra rồi. Điều thuốc này không ngon, không dở. Nó chỉ là một điều thuốc bình thường như bao điều thuốc, ngon dở hơn chẳng là do nơi cảm giác của chàng. Cũng như cuộc đời này, vẫn là một cuộc đời bình lặng. Địa ngục hay thiên đường chính do lòng người sinh ra tất cả?

Trong một thoáng, Phú nhớ lại bộ mặt hân hoan của lão già hành khất. Trong cảnh đời địa ngục, lão vẫn tìm được cõi thiên đường. Vậy thì sao chàng lại vệt vàng lẫn trốn. Sao chàng không biết biến nỗi khổ đau thành hạnh phúc ? Sao chàng không nắm vận mạng trong tay mà để cho nó mặc tình vo méo bóp tròn ?

Hạnh phúc chẳng đâu xa, hạnh phúc ở trong lòng khi ta biết chế ngự nỗi đau để vươn lên trên nó

Chân lý ở đây rồi, chàng còn mày mò tìm gì nữa ? Không việc gì phải buồn đau tuyệt vọng. Cuộc đời đã không ưu đãi cho chàng, sao chàng không bắt nó phải phủ phục, dâng tặng cho chàng niềm hạnh phúc ? Nó dập vùi chàng, sao chàng không biết đứng lên dập vùi nó ...???

Đầu chít vành khăn tang trắng, Phú kính cẩn quỳ giữa hai nấm mồ cha mẹ, song song mà nghe lòng buồn man mác

Mười năm rồi, chàng vẫn không cầm được giọt lệ đau buồn tưởng

nhớ chuyện xưa. Đầu đó như vẫn còn đây lời cha nồng ấm ngọt ngào, tiếng cười của mẹ giòn tan trong gió. Hạnh phúc tràn đầy, êm ấm làm sao

- Cha ơi - Phú ngồi phệt xuống thảm cỏ xanh, ôm gờ đá lạnh của mồ cha khóc nghẹn ngào - Con đi đây, đi để làm lại cuộc đời, chắc lâu lắm con mới về thăm cha được, xin cha tha tội cho con

Trong tấm ảnh, mắt Thiện Nhân long lanh sáng, như thương yêu, trìu mến vuốt ve con. Áp má mình vào tấm mộ bia, Phú thủ thỉ tâm tình

- Con sẽ đi, cha an tâm, con của cha bây giờ khác trước nhiều rồi. Nó không để cho cuộc đời vo tròn bóp méo được đâu. Con sẽ nắm cuộc đời trong tay, làm chủ vận mạng nó. Rồi cha xem, con của cha sẽ làm được điều nó nói. Lạy cha con đi, xin cha phù hộ, con chỉ trở về quê hương khi sự nghiệp đã tròn, công danh đã toại

Quay sang mộ mẹ, Phú cũng quỳ lạy hai lạy, giọng đầy nước mắt

- Lạy mẹ con đi, dù mẹ đã làm cho cha con buồn, đời con đầy bất hạnh, con vẫn không hề giận mẹ. Con chỉ giận hằn thôi, mong mẹ tha lỗi, con không thể nhìn hằn là cha như lòng mẹ mong chờ. Đưa tay gạt ngang dòng lệ, Phú bước đi dứt khoát, lòng chàng nhẹ nhõm

Mình đi đâu thế này ? Phú nghe lòng nhói nhói khi nhận ra con hẻm nhỏ quen thuộc

Phải rồi, chàng đã dặn lòng hủy diệt mọi tình cảm ghét thương.

Nhưng chàng cũng biết rằng mình sẽ không bao giờ quên được hình bóng của người cha hiền, đức độ, không thể không thương nhớ chị Thùy Vi, người chị nhân từ đã hy sinh cuộc đời để lo cho em ăn học.

Chàng không thể bỏ mặc Trúc Chi bơ vơ lạc lõng, chàng phải lo cho em ăn học như lời trăng trối của cha

Cũng như suốt cuộc đời chàng không thể nào quên được Uyên Chi, nỗi đau theo chàng đời đời kiếp kiếp, dù chàng cố muốn quên đi

Nép sau cánh cửa to, Phú dõi đôi mắt nhìn về căn nhà có chiếc cổng màu xanh quen thuộc, dạ nhói đau khi thấy Trúc Chi ngồi bên thùng thuốc lá học bài. Đã đến thế này rồi ư ? Em của chàng lớn quá, gần thành thiếu nữ mất rồi. Phú đưa tay thăm đếm, con bé Trúc Chi khóc đòi chị dắt đi tìm mẹ hôm nào giờ đã là thiếu nữ mười sáu tuổi

Lâu lắm rồi, Phú chưa được nói chuyện với em. Chàng thêm nghe giọng đót đát của em nhiều lắm, ước gì được đặt tay lên mái tóc mềm óng mượt như tơ kia một cái

Trúc Chi ơi, anh đi kỳ này lâu lắm mới trở lại gặp em. Em có nhớ anh không hả ? Phú đưa tay quệt nước mắt, như kẻ mộng du, chàng đặt từng bước chân đến gần em

Chợt chàng giật mình quay phắt người lại, bước đi như chạy. Bởi trong ánh đèn mờ ảo, chàng vừa trông thấy Hạ Giang

Sao Hạ Giang lại ở đây ? Nàng biết tất cả rồi sao ? Cái bí mật mà chàng dặn lòng giấu kín. Không thể chạm mặt nàng để lòng thêm bứt rứt, Phú vội vàng sốc chiếc túi nhỏ trên vai bước đi nhanh .

Hạ Thu

Vẫn Nhớ Mong Hoài

Chương 9

- Ê ông chủ đi đâu vắng mà ? Tâm vừa cho muống cơm to vào miệng vừa nhồm nhoàm hỏi

Thành quẹt ngang dòng mồ hôi chảy dài trên gương mặt đỏ bừng vì nóng

- Mà hỏi ông chủ nào ? Ông chủ lớn hay ông chủ nhỏ ?

Cả đám công nhân đồng che miệng cười khúc khích làm Sơn, cậu công nhân mới, phải ngơ ngác khi nghe Tâm đáp

- Cả hai

Thành hất hàm vào căn phòng trước mặt

- Trong đấy ca?

Tiến húp súp một muống canh

- Ăn nhanh đi các ông, ở đó tào lao, đến giờ làm việc bây giờ. Tranh thủ nghỉ lưng tí cho đỡ mỏi

Cả đám công nhân yên lặng, chỉ còn nghe tiếng canh húp rột rột, tiếng nhai nhóc nhách và tiếng muống va vào chén lạch cạch

Một công nhân than phiền

- Ông nguyên tắc quá, làm như mình là máy vậy. Trễ năm, mười

phút cũng phê bình

Tiến vừa và miếng cơm cuối cùng, vừa nói

- Ông ấy làm vậy là đúng. Xí nghiệp tư mà làm ăn không giờ giấc chỉ có chết

Thành chêm vô

- Ở đây lương hưởng mình cũng khá, tuy giờ giấc sít sao. Tao cũng thích vậy

Tiến xúc miệng rồi trải tấm nilon ở góc nhà

- Tụi bây ở đó nói chuyện, tao nằm tí xíu. Nè, đến giờ làm, tụi bây nhớ kêu tao nha

Một số công nhân cũng tìm chỗ trải nilon nghỉ. Thu dọn các ga-men cơm vào giỏ, Sơn vừa hỏi Tâm

- Bộ Ông chủ khó lắm hả ?

- Ông chủ lớn dễ tính, ông chủ nhỏ nguyên tắc hơn. Mà tao nghĩ ông Phú không khó, ổng thích ai làm việc tốt. Mà biết không ai có sáng kiến nâng cao năng suất là ổng thưởng liền

Thành xen vô

- Mà vô làm lâu sẽ biết tính ông Phú

Không quen ngủ trưa, Sơn ngồi ngắm xưởng, quan sát từng cỗ máy mà chốc nữa đây em sẽ được mó vào. Chợt có tiếng chuông reo, mọi người lục tục dậy. Trong giây phút cả xưởng như reo vui, ai ai đều chăm chú vào công việc. Sơn nhìn mọi người làm việc, chốc chốc lại liếc về căn phòng trước mặt. Cánh cửa phòng bật mở, Phú khoác vai ông chủ bước ra. Sơn nhìn chăm chăm vào Phú "Trông ổng đẹp trai, hiền lành mà sao các anh chị Ở đây có vẻ nể sợ quá vậy"

- Này cậu bé, không đi làm đi, đứng ngăn người ra làm gì đó - Phú hất hàm hỏi làm cậu bé giật mình lúng túng

- Dạ, dạ em mới xin vào làm. Lúc nãy anh bảo chờ anh chỉ cho cách sử dụng máy

- À phải rồi - Phú như chợt nhớ ra - cậu lại đây

Sơn riu riu bước theo chân P. Nghe giọng chàng khô đanh, không chút tình cảm, tự dưng nó sờ sợ người thanh niên đẹp trai có bộ mặt lạnh như tiền

- Nhìn vào đây nè - Phú khẽ nhắc, Sơn vội cúi xuống, nhìn chăm chú vào đôi tay của người thầy mới. Từng động tác trong tay chàng mới thuần thục làm sao. Từng cọng dây thừng được làm ra từ tay chàng thon đều chẳng thua gì hàng ngoại. Chẳng trách gì ông chủ quý trọng chàng ta

- Này làm đi - Phú trao cổ máy lại cho S. Cậu bé lọng ngọng giây lâu rồi cũng cho máy chạy đều. Những sợi dây thừng cậu làm ra trông méo mó, thật buồn cười. Sơn phập phồng chờ nghe lời cầu nhàu từ miệng P. Chàng đang mãi mê nói chuyện cùng ông chủ. Trong tiếng máy chạy ầm ỉ, Sơn vắng nghe lời hai người đối thoại

- Khá thật Phú à - Tiếng ông chủ trầm đều - Tôi thấy mình thật không lăm lăm khi để toàn bộ cơ sở này lại cho anh

Thì ra Phú đã mua lại cái xưởng này rồi. Sơn lén đưa mắt nhìn ông chủ mới, ông ấy vẫn lạnh lùng, đáp thản nhiên

- Cám ơn ông, số tiền còn lại tôi sẽ trả hết cho ông vào trung tuần tháng sau

Ông chủ cũ vỗ vai ông chủ mới, vồn vã

- Ồ không sao, không sao cậu đừng ái ngại. Giúp đỡ nhau cả mà, tôi hài lòng về cậu lâu rồi

Môi Phú khẽ nhích động nụ cười khó hiểu

- Thưa ông, tôi cần xem lại một số hồ sơ

- Cậu cứ tự nhiên. Từ hôm nay tất cả phân xưởng Đại Lực này thuộc về cậu

Không chờ ông chủ nói hết câu Phú đã đi vội về bàn làm việc

- Đây cậu bé, làm đi, ngẩn ngơ gì vậy ? - nghe ông chủ nhắc, cậu bé Sơn mới hay mình cho máy ngừng chạy tự bao giờ

- Ông chủ, ông chủ sang phân xưởng này lại thật sao ? - Cậu bé tò mò hỏi, ông chủ cất giọng tâm tình

- Phải cháu ạ. Ông sắp sang Mỹ đoàn tụ với con. Cháu ráng làm cho tốt nghe

- Dạ - Sơn cúi đầu đáp nhẹ. Tuy mới vào làm chưa được một ngày, nó đã có nhiều cảm tình với ông chủ cũ. Sơn đáp ứng

- Ông chủ nè, ông chủ đi rồi, chắc công nhân nhớ ông chủ nhiều lắm Ông mỉm cười, cảm động

- Sao cháu biết ?

Nó liếc Phú một cái

- Vì cháu thấy họ cho ông ấy hơi cứng rắn

Ông đặt tay lên tóc Sơn

- Mọi người đã hiểu lầm cậu ấy. Theo ông, Phú là một chàng trai tốt. Có điều hơi kín đáo, ít tâm tình, lúc nào cũng trầm tư, lặng lẽ. Hơi nguyên tắc, đúng giờ, gương mẫu. Nhưng theo ông đó là những điều cần phải có của một ông giám đốc

Sơn quay qua nhìn P, ánh mắt tỏ vẻ cảm thông

- Bao giờ anh ấy cũng u buồn, cô độc như vậy sao ?

Ông chủ không trả lời, nhìn Phú bằng cặp mắt yêu thương

Phần Hoàng Phú, hiện lòng chàng cũng dấy lên nhiều xao động. Lần đầu tiên từ sâu lúc búng tay cho mẫu thuốc rơi xuống dòng sông rộng, chàng chợt nghe tâm tư xao xuyến nhớ về một kỷ niệm xa xưa ... Về Cửu Long, Phú xin vào làm công nhân cho xí nghiệp dệt dây thừng Đại Lực. Rút kinh nghiệm của những lần thất bại, giờ bao nhiêu bí quyết để tăng năng suất chàng để giấu kín mọi người. Giữa đám người ít học kia, chàng nổi bật lên như một vì sao sáng. Từ lúc có chàng vào làm việc, cơ sở sản xuất dây thừng Đại Lực như mạnh thêm hơn, chẳng những cạnh tranh với hàng SG, nó còn cạnh tranh luôn hàng ngoại về chất lượng và mẫu mã, khiến ông chủ càng lúc càng tin yêu người công nhân mới nhiều hơn. Lên quản đốc trông coi kỹ thuật, Phú dần dần ngồi lên chức phó giám đốc, một cánh tay trợ thủ đắc lực cho ông chủ, với số tiền lương gần triệu đồng một tháng. Với vai trò phó giám đốc, anh đặt ra những quy định mới, công nhân phải làm việc hết năng suất trong giờ quy định, khen thưởng những ai có sáng kiến tăng năng suất và phê bình những ai lười biếng, thậm chí sa thải. Công nhân vừa sợ, vừa nể, đồng thời sản phẩm đưa ra thị trường vừa nhiều, vừa đẹp và tốt. Dĩ nhiên lợi tức cao, số vốn ban đầu đã tăng nhanh. Phú đã có nhiều tiền, ước mơ ban đầu đã được thực hiện.

Ba năm dài tần tặn, Phú đã để dành được một số tiền khá lớn. Khi

hay tin ông chủ sang nhượng lại cơ sở sản xuất để sang Mỹ đoàn tụ với con, chàng ngỏ ý liền. Biết người mua là chàng, ông chủ vui mừng lắm. Từ lâu ông đã có ý xem chàng như con ruột của mình. Hơn nữa, ông không muốn tất cả công lao của mình thuộc về người xa lạ.

Phú nheo nheo mắt nhìn bầu trời xanh thẳm. Phải chăng chàng đã đi được nửa đoạn đường ? Cuộc đời ơi, người không có quyền khép kín lại trước một tâm hồn nhiều đau khổ, người hãy chờ ngày nghe Hoàng Phú cười ngạo nghễ

Đâu phải tự nhiên mà đám công nhân sợ Oai chàng như vậy. Phải tạo uy tín ban đầu. Phú đã chuẩn bị cho cái ngày mình lên làm ông chủ từ lâu

Chị Thúy Vi ơi, Trúc Chi ơi, trước mắt Phú chập chờn hình ảnh ngày vui tương hội. Ngày ấy chẳng còn xa, nhất định rồi đây chàng sẽ làm những người thân yêu được trọn đời sung sướng, để đền đáp những thâm ân

Thanh ơi, Hạ Giang ơi Hãy tin Phú làm được nhiều việc lắm. Lòng rộn ràng hy vọng, Phú mơ mình mọc cánh, bay về quê xưa, để được ấp ủ giữa tình yêu thương đậm đà. Tự nhiên đôi mắt chàng nhắm lại, môi khẽ nở nụ cười rạng rỡ. Nụ cười đầu tiên sau hơn ba năm dài trầm lặng.

Chị Phương Kiều chị đang làm gì vậy ? - Phương Loan hỏi ngạc nhiên khi thấy chị loay hoay bên két sắt của cha

Khoa thản nhiên cho vàng vào túi

- Mượn ông bố ít vàng làm ăn xa

- Làm ăn xa ? - Phương Loan tròn mắt - Chị không tính đi học nữa sao ?

- Học mà làm gì ? - Phương Loan bật cười vang - Tao chán ngán cái cảnh ăn không ngồi rồi này lắm rồi. Nói cho mày mừng, tao đi bụi đời đấy

- Bụi đời ? - Phương Loan nghe chân tay rời rã - Sao lại như vậy được ?

- Sao lại không được - Khoa nhún vai - Trong cái căn nhà này không có cái gì là vui vẻ. Mày thì lúc nào cũng rầu rầu rĩ rĩ như một bà già. Còn ông già thì như cây chuối già tróc rễ. Chán không thể tưởng. Phương Loan thở ra không đáp, thậm công nhận lời chị mình đúng. Từ lúc mẹ lấy vàng trốn theo nhân tình, sinh khí trong căn nhà này dường như tắt hẳn. Mọi người vào ra rũ rượi như những bóng ma không hồn

- Còn có mỗi cái nhà hàng là nơi tao tiêu khiển, mà ông bố đành đoạn bán đi. Cái nhà này sắp nát rồi tao không thể ở đây chờ chết đối

Phương Loan trầm ngâm

- Nhưng cha đang bệnh, chị không thấy sao ?

Phương Loan nhướng mắt

- Dĩ nhiên là tao thấy, hai mắt tao sáng ngời ngời chó có đui đâu.

Nhưng - Nàng bỗng bật đứng dậy - Cũng đáng tội thôi

- Chị - Không ngờ chị mình lại hỗn hào với cha như vậy, Phương Loan giận uất người

- Mày có hiếu thì ở nhà chăm sóc cho cha Tao đi đây - Khoa hất

chiếc bóp trên vai, ngúng nguẩy bỏ đi, chiếc áo mốt rộng thùng thình sặc sỡ.

Tan nát cả rồi, Phương Loan úp mặt vào hai lòng bàn tay òa khóc. Mười tám tuổi rồi, nàng vẫn không hiểu bi kịch đưa đến cho gia đình mình từ lúc nào. Từ lúc mẹ bỏ nhà đi hay từ lúc Hoàng Phú xuất hiện giữa nơi này ? Năm năm trôi qua từ lúc Hoàng Phú bỏ nhà đi biệt tích, nàng vẫn nhớ như in gương mặt của cha chiều hôm ấy. Chưa bao giờ cha mình buồn như vậy. Bỏ bữa cơm chiều, ông ngồi lì trong phòng kín hút hết điếu thuốc này sang điếu thuốc khác, đôi mắt rưng rưng, như xót xa ân hận

Cha xót xa ân hận chuyện chi ? Từ sau buổi chiều hôm ấy, gia đình nàng như phủ lên màu tang tóc, mẹ bỏ nhà đem theo một số vàng tọ Cha bán rẻ nhà hàng TLM, ở mãi trong phòng như quên hết chuyện thế gian. Chị em nàng sống sao cũng mặc, để chị Phương Loan tự do quá mức, càng lúc càng lún sâu vào con đường ăn chơi, sa đọa.

Phải làm sao để cứu vãn tình hình ? Phương Loan đứng dậy, đến bên chiếc tủ, khép lại cánh cửa mà Phương Loan quên đóng

Từ lúc hiểu biết đến bây giờ, nàng chưa hưởng cảnh gia đình hạnh phúc

Mẹ lúc nào cũng nhăn nhó, rầy la, từ sáng tinh mơ đến tối mịt mù ngồi lì trong sòng bạc. Cha chỉ biết kiếm ra thật nhiều tiền bằng mọi thủ đoạn, mách mung. Chị em nàng mặc tình phung phí. Chưa một lần nào, hai bậc sinh thành tâm tình cùng con trẻ. Trong mắt hai người, chị em nàng như món đồ không hơn không kém

Chỉ có Hoàng Phú, nàng chợt nghe nhớ cồn cào người anh gọi cha

mình bằng chú. Dù thời gian hiện diện của anh ở ngôi nhà này không quá hai năm, nhưng hình ảnh của anh không bao giờ phai nhạt. Chỉ có anh là người quan tâm săn sóc đến nàng thôi

Anh Phú ơi, bây giờ anh ở đâu ? Sao anh lại bỏ nhà đi không một lời từ giã ? Anh có biết là em cô đơn nhiều lắm không ? Bao nhiêu điều bí ẩn vây quanh mà em không biết phân bày cùng ai ca?

Tiếng gõ cửa như rụt rè, e ấp. Phương Loan mừng rỡ bước nhanh ra cánh cửa, nàng sợ lắm rồi những phút cô đơn

- Chào chị.

Trước mặt nàng là một cô gái lạ. Nàng khẽ gật đầu chào

- Chào chị, mời chị vào nhà

Cô gái lạ khẽ mỉm cười, bẹo má nàng

- Phương Loan đây phải không ? Cô lớn hẳn lên và xinh đẹp quá

Phương Loan chớp chớp đôi mắt sáng. Người con gái này cứ làm như là đã quen thân với nàng từ lâu lắm

- Em không nhớ chị ư ? - Chị là chị Thúy Vi chị của Hoàng Phú đây mà

- Ồ chị Thúy Vi - Phương Loan vỗ tay mừng rỡ - Em còn nhớ ngày xưa anh Phú cứ kể về chị cho em nghe mãi, vào nhà đi chị.

Nắm tay Thúy Vi, Phương Loan nghe vui như mở hội, nàng cứ ngỡ là mình sắp được tin Hoàng Phú

- Trời ơi, em mừng quá. Sao chị biết nhà em mà ghé vậy ?

Thúy Vi hớp một ngụm trà. Căn nhà này đâu có xa lạ với nàng, thậm chí còn thân quen là đằng khác, mục đích nàng đến đây là việc khác

- Phương Loan, chú Hoàng Phong bị bệnh phải không ?

- Phải - Phương Loan gật đầu nhẹ nhàng. Ba em bệnh cũng lâu rồi, từ lúc mẹ em bỏ nhà đi, căn nhà này bỗng dưng hiu quạnh lạ.

Đôi mắt Thúy Vi nghe cay xè, căn nhà này xưa kia là mái ấm ngập tiếng cười của ba chị em nàng. Rồi cuộc đời dun dũi, để ba đứa trẻ mồ côi lao vào mưa bão

- Chị Thúy Vi, sao chị lại khóc ?

- Ồ không đâu - Thúy Vi đưa khăn tay lên chạm mắt - Chị thật là tệ, không hay tin chú bệnh để lên thăm sớm hơn. Em đưa chị vào phòng thăm chú đi Loan

- Không được đâu - Phương Loan lắc đầu - Cha em dạo này khó tính lắm, ngay cả em, cha cũng chẳng cho vào gặp mặt. Tối ngày cứ ở mãi trong phòng, miệng làm nhảm hoài một câu

- Thiên Hương ơi, anh có lỗi với em nhiều lắm

Thúy Vi giật mình kinh sợ. Lâu lắm rồi, nàng mới nghe người ta nhắc đến tên mẹ mình. Tại sao người đàn ông đó trong cơn bệnh hoạn lại gọi tên của mẹ, liệu ông ta có dính líu gì trong bi kịch của gia đình nàng ?

Đôi mắt mênh mông nhớ về quá khứ xa vời. Không đâu, chú Hoàng Phong không có lỗi gì với mẹ cha nàng

- Chị Thúy Vi, sao chị lại giật mình - Phương Loan lay người nàng, thống thiết - Phải chăng chị cũng biết người đàn bà tên TH ? Chị nói đi, vì sao cha em lại bán các nhà hàng với giá rẻ như cho rồi giam mình giữa bốn bức tường hiu quạnh

"Có lẽ lương tâm ông ta đã thức dậy rồi"

Thúy Vi chợt muốn bảo với Phương Loan như vậy, nhưng không đủ

can đảm. Tự nhiên nàng thấy mình có lỗi nhiều với cô gái nhỏ. Phải chi nàng gặp chú Hoàng Phong sớm hơn một chút, nói với chú vài lời tha thứ, giữ không cho Hoàng Phú bỏ nhà đi, có lẽ chú sẽ không tự dày vò nhiều như vậy. Mình thật là nhỏ mọn. Ớn chú lớn lao như vậy, nàng tự trách mình

- Chị, sao chị không nói. Chị biết tất cả phải không ? - Phương Loan van nài

Thúy Vi lắc đầu

- Chị không biết gì cả, chị có mua biếu chú Hoàng Phong một ít quà. Em mang vào giùm chị. Bây giờ chị phải về đây

- Chị - Phương Loan chợt nghe thương người con gái ấy vô cùng - Thỉnh thoảng chị ghé thăm em.. Em buồn và cô đơn lắm

- Chị sẽ ghé - Thúy Vi vuốt nhẹ mái tóc dài của nàng - Ráng chăm sóc cho cha Chị sẽ không bỏ em một mình đâu

- Dạ - Phương Loan tiễn nàng ra cửa rồi hỏi thêm - Chị, chị cho em hỏi anh Hoàng Phú bây giờ ở đâu ?

Thúy Vi cười buồn

- Ba năm rồi, chị không nhận được tin gì của Phú

- Cầu mong cho anh ấy được bình an. Phương Loan chấp tay nơi ngực, nghẹn ngào

- Chị cũng mong như vậy - Thúy Vi quay gót, Phương Loan nhìn theo rồi chợt tiếc, trách mình sao không hỏi địa chỉ Thúy Vi Tự xưng nàng linh cảm đó là một người bạn tốt

- Phương Loan, còn Phương Loan đâu rồi ?

Nghe tiếng Hoàng Phong, Phương Loan giật mình quay lại

- Kìa cha, cha đang bệnh đừng ra gió không nên - Nàng khép nhanh cánh cổng, dìu cha trở vào phòng khách
- Cha hỏi Phương Loan đâu ?
- Dạ - Phương Loan xoắn hai bàn tay vào nhau bối rối - Dạ, chị ấy bỏ nhà đi rồi
- Thế đấy - Hoàng Phú thả phịch xuống ghế, hai tay ôm đầu đau đớn
- Tất cả đều bỏ ta đi cả. Phương Loan, bao giờ đến lượt con ?
- Không đâu - Phương Loan đến ngồi cạnh ông, khẽ bóp vai, an ủi - Ba đừng nói vậy, con không bao giờ bỏ ba để đi đâu. Nhưng ba phải kể con nghe, chuyện gì đã làm ba buồn bực
- Phong lắc đầu, vẻ mặt sầu khô?
- Ba cảm ơn con, nhưng chuyện này ba không thể nào kể được
- Sao vậy ba ? - Nàng ngơ ngác - Theo con nghĩ khi mình có tâm sự gì u uất, mình nên làm với bột nổi buồn bằng cách thổ lộ tâm tình
- Hoàng Phong gục đầu vào lòng tay
- Ba biết, chuyện này ba chỉ muốn tự mình gánh lấy. Phương Loan, con có nhận được tin gì của Hoàng Phú không ?
- Không, nhưng ba nè, lúc nãy có chị của anh Phú đến thăm ba
- Ông chợt nghe một luồng điện chạy khắp châu thân, giật mình, bật ngồi ngay dậy
- Con nói ai ? Chị Hoàng Phú, mà Hoàng Phú nào ? Hông lẽ là Thúy Vi ư ?
- Phải rồi - Phương Loan chắp hai tay trước ngực hồn nhiên - Anh Phú có người chị đẹp và tốt thật cha ạ. Lúc nãy chỉ đến đây thăm cha, nghe con bảo cha dạo này khó tính hay la hét, chỉ khuyên con

phải chăm sóc cha cho cẩn thận, rồi chỉ còn hứa là sẽ đến thăm cha thường xuyên

Phượng Loan còn nói gì nữa mà ông không nghe thấy gì, hai tai ù đặc

Phải chăng trời đất muốn hành phạt thêm tội lỗi của ông trong những ngày cuối cuộc đời, mới khiến xui người con gái đó đến thăm ông ?

- Không không - Hoàng Phong chột hét lên thành tiếng - Hãy tha lỗi cho tôi, hãy tha lỗi cho tôi Thúy Vi ơi. Hoàng Phú ơi, con hãy về với cha, cha chờ con từng phút

- Ba - Phượng Loan lay người ông, sợ hãi - tỉnh lại đi ba, đừng làm con sợ, con đây mà, Phượng Loan của cha đây

- Không không - Hoàng Phong gạt mạnh tay, chạy như bay lên lầu, cười sảng sặc. Phút giây sau, nàng nghe tiếng đập phá cuồng loạn cùng tiếng rú của chàng vang lên từng chập

Không biết làm gì, Phượng Loan gục đầu vào hai lòng bàn tay, khóc nức lên.

A đám cưới, đám cưới, chạy đi coi cô dâu tụi bay ơi

Tiếng chân bọn trẻ chạy sầm sập trên con đường nhỏ, hoà lẫn tiếng pháo vang dội phía đầu hẻm sao như nghe tiếng nổ làm nát tan một trái tim buồn

Thúy Vi chống tay lên cằm, đôi mắt buồn nhìn ra ngoài khung cửa, dán chặt vào chiếc xe hoa màu trắng. Nơi có chu rể xinh xinh cặp tay cô dâu điểm trang rực rỡ như một nàng tiên, đang cùng nhau hơ"n hờ, bước vào cổng nhỏ có hai chữ "Tân Hôn" đỏ chói, trước sự hoan

hồ nồng nhiệt của mọi người

Người ta sao hạnh phúc, sao mà đẹp đôi? Biết bao giờ nàng có được vòng hoa trắng kia, e ấp đặt lên đầu, then thùng cặp tay bạn tình vui hạnh phúc?

Từ` lúc kể cho Khoa nghe câu chuyện bất hạnh của đời mình, để bị chàng phụ bỏ, Thúy Vi không dám mong tương lai xa xôi. Trái tim khép kín lạnh lùng, dù lòng khao khát yêu thương, thèm được một lần sống ấm yên trong hạnh phúc vợ chồng

Cái mặc cảm của một cô gái không còn nguyên vẹn, đã khiến nàng trở nên trầm lặng, bờ mi lúc nào cũng sụp xuống u buồn, không dám chuyện trò, cười giỡn với một ai. Nàng sợ một lần nữa trái tim mình phải đón đau vì bể bàng duyên nỡ.

Khẽ đẩy cánh cửa bước vào nhà. Trúc Chi dừng chân, nhìn chị xót xa Hơn ai hết, nàng hiểu nỗi đau của chị. Đêm đêm, nằm cạnh chị cứ nghe chị trăn trở hoài không ngủ, nàng chỉ muốn ôm chị vào lòng mà khóc. Tất cả cũng tại nàng thôi. Căn bệnh quái ác năm xưa đã lấy mất nụ hoa đầu của chị, làm sao để đền đáp lại thâm ân?

Gục đầu vào cánh cửa, Trúc Chi mặc lệ tuôn rơi. Thương cho bàn tay chị chai sần theo năm tháng lam lũ nuôi em. Cái nhan sắc mặn mà ai gặp cũng khen đẹp như đức mẹ. đồng trinh theo tuổi xuân dần lờ lạt. Cơ thể căng tròn nhựa sống hôm nào giờ đây đau ốm, yếu đuối.

Mọi lúc ra đường , nghe ai khen mình đẹp , mỗi ánh mắt say mê của các chàng trai nhìn mình đắm đuối , Trúc Chi lại nghe lòng bứt rứt , thấy mình có lỗi với chị thật nhiều

Tiếng pháo nhà ai sao cứ" nổ dập dồn làm chị tui cô đơn . Thương

chị quá , Trúc Chi không nén được tiếng khóc sục sùi , làm Thúy Vi quay lại

- Kìa Trúc Chi , em đi học về rồi sao không vào thay đồ ra cho khoẻ , mà lại khóc một mình, có chuyện gì buồn vậy hả ?

Giọng chị ấm yêu thương , không nên nói lòng mình , Trúc Chi chạy ào vào lòng chị.

- Chị Thúy Vi ơi, em thương chị quá

Trách mình đã để lộ nỗi buồn cho em trông thấy , Thúy Vi toan nói một câu đanh lặt hướng của em nhưng không hiểu sao lại nghẹn trong lời , nàng ôn lấy em và oà khóc . Bao nhiêu đau đớn trong người tan biến khi nàng chạm tay vào mái tóc dài óng mượt mà của em . có gì nàng phải buồn khi sự hy sinh kia mang nhiều ý nghĩa . Em càng lớn , càng xinh đẹp , là nỗi đau của chị càng được vơi đi chừng ấy

- Chị Oi , tất cả tại em thôi

- Đừng nói bậy em , - Thúy Vi vuốt đều mái tóc em - chị hạnh phúc lắm rồi , Ngưng một chút cho xúc cảm vơi đi , nàng lấy giọng thản nhiên , thôi vào tắm rửa rồi ra ăn cơm với chị.

- Chị Oi- Trúc Chi chợt ngẩng đầu nhìn vào mặt chị , em muốn xin chị một việc

Đôi mắt Thúy Vi ngời sáng , nhìn em yêu thương

- em muốn xin gì ?

Trúc Chi nói nhỏ?

- Em muốn xin chị cho em được nghỉ học Ở nhà giúp chị.

Thúy Vi ngó người ra một chút rồi lắc đầu , giống dứt khoát

- không
- Chị - Trúc Chi nắm tay chị năn nỉ?
- Cho em nghỉ học đi mà . Em không thể cứ ăn bám vào chị mãi em lớn rồi chứ bồ.

Thúy Vi vén gọn mấy sợi tóc trước má em

- sao em lại bảo là ăn bám chị ? Em nói vậy mà không sợ chị giận sao ?
- Nhưng...
- Em đừng nói gì cả - tv nắm tay em , giọng tâm tình - Chị đã hứa với cha lo cha các em ăn học thành người thì chị phải làm tròn lời hứa . Hoàng Phú bỏ nhà đi biệt , chị thấy mình có lỗi với cha , nay đến em bỏ học thì chị mặt mũi nào nhìn cha, nhìn chú ?
- Hồng lẽ chỉ có chị mới được quyền thương yêu , lo lắng cho tụi em mà tụi em hồng có quyền thương yêu , lo lắng lại cho chị ? - Trúc Chi tấm tức

Thúy Vi mỉm cười

- Thì chị có cần em đâu , thương chị em phải cố gắng học tập cho thật giỏi , giật bằng bác sĩ hạng ưu , lấy một người chồng xứng đáng là chị mãi nguyện rồi
- Chị - Trúc Chi then thùng giấu mặt vào áo chị ., nhe mũi hôi quen thuộc thương yêu

Tie6"ng gõ cửa vội vàng đã khiến hai chị em giật mình sức tỉnh . Trúc Chi lau vội giọt lệ lưng chừng , chạy nhanh ra mở cửa

Thúy Vi nghe giọng nói thân quen

- Trúc Chi, em không nhận ra anh sao ? Hoàng Phú của em đây

- Ôi, anh Hoàng Phú - tiếng Trúc Chi hồ hởi , Thúy Vi nghe trong tim mình đập vang rộn rã , bàn chân vấp ngưỡng cửa

- Chị Thúy Vi

- Phú em , - Thúy Vi ôm ghì em , cảm ơn trời phật đã giúp cho chị em nàng được gặp nhau

- Lại đây với anh , Trúc Chi

Hoàng Phú kéo hai người đồng ngồi xuống ghế , chiếc ghế bị mục chân , không chịu nổi sức nặng của ba người gãy ngang , làm ba chị em ngã lăn kền xuống đất

- anh Phú này - Trúc Chi vừa phúi bụi tà áo dài vừa nhìn anh cười , nũng nịu ,dơ áo dài rồi làm sao em đi học , bắt đền anh đó

- Rồi , anh sẽ đền cho em - Phú cười vui ,kéo chic túi vào lòng , trứ ra bàn bao nhiêu là quà , là bánh

- Ôi anh Phú - Trúc Chi ôm con búp bê vào lòng ngơ ngác , sao nah mua đồ chơi cho em ? Em có phải là trẻ con đâu ?

Phú ngớ người nhìn đồng quà rồi bật cười , chàng quá đặng trí , bao nhiêu năm rồi cứ ngỡ em còn là đứa trẻ thơ hay nũng nịu

Ôi xin lỗi , anh quên mất em đã trở thành cô thiếu nữ . Thôi nhưng món quà này anh để dành tặng cho ch au của mình , con của em vậy

- Anh quý này ? - Tc dấm mạnh vai anh , then thùng chạy vào trong bếp

- Chị Thúy Vi - Phú quay qua nhìn chị , từ nãy giờ , nàng cứ ngồi ngay người ra, hết nhìn Phú đến nhìn quà . Dường như nàng chưa dám tin vào điều mình đang thấy

- Sao chị buồn vậy ? chị giận em ha?

- Ồ không không - Thúy Vi sức tỉnh , mỉm cười - chị mừng quá , Phú ơi , ba năm nay em ở đâu ? sao không viết thư cho chị ?

Phú nắm bàn tay gầy của chị, cúi gằm đầu nghe thương nhớ trào dâng

- Ba năm nay em ở Cửu Long . Chị tha lỗi cho em vì em đã làm chị phải buồn phiền lo lắng . Nhưng chị hiểu cho em bởi em đã có lời nguyện

- Lời nguyện ? Thúy Vi ngạc nhiên...

Hoàng Phú gật đầu

- Phải em đã nguyện trước lúc ra đi , không nên sự nghiệp không về thăm chị.

Thúy Vi thở ra

- Em dại quá , rồi không thành có phải chị em mình không được gặp nhau luôn

Mắt Hoàng Phú long lanh

- Em biết điều đó, và chỉ nỗi thiết tha mong gặp chị , gặp em , đã khiến em làm việc hăng hơn

Thúy Vi cười rạng rỡ

- Như vậy có nghĩa là em đã toại thành sở nguyện

- Vâng , em đã làm giám đốc của một sở cơ sở đập dây thẳng có tiếng ở Cửu Long . Giờ đây em muốn di chuyển cơ sở của em về lại SGiang

- Ôi , em của chị - Thúy Vi ôm Hoàng Phú vào lòng , tự nhiên nước mắt trào ra , Hoàng Phú ôm chị dỗ dành

- nín đi chị , thời cơ cực của chị em mình đã hết , chị phải giúp em

một tay bước đầu lập nhà máy ở SGiang

- Chị sẽ cố gắng , Thúy Vi nói trong hàng lệ thảm.

Gió chiều lồng lộng thổi, Thúy Vi buông thõng chân, đong đưa trên chiếc xích đu, đôi mắt ngó xa vời ra bên ngoài biệt thự.

Hôm nay Trúc Chi đi học về trễ hơn thường bữa, nhưng nàng không còn phải phập phồng lo sợ, cuống cuống chạy đi tìm, bởi lẽ em của nàng không còn bé nữa. Chiều thứ bảy, nó có thể thả vài vòng lang thang trên phố

Cảnh vật êm đềm quá, lòng Thúy Vi nghe thanh thản. Từ lúc mẹ cha lìa đời, đây là lần đầu tiên nàng được hưởng lại cảm giác êm đềm hạnh phúc

Nhắm mắt lại, thả hồn trong cảm giác bồng bênh, nàng thấy hài lòng. Tất cả những gì nàng thường nguyện cầu trong đêm đã trở thành sự thật, Hoàng Phú trở về và đoàn tụ. Không chỉ thế, em còn trở thành ông chủ giàu có ở SG, để đưa chị em nàng từ trong hẻm nhỏ nghèo nàn về chung sống trong ngôi biệt thự này

Nàng cũng không ngờ là mình lại có thể giúp cho em được nhiều việc như vậy. Nàng trở thành cô thư ký, phụ tá đắc lực cho giám đốc Hoàng Phú, hoàn tất bao hợp đồng với cơ sở bạn

Thúy Vi hạnh phúc trong tình yêu thương ruột thịt

Chuông cửa đổ dồn dập, Thúy Vi nhìn đồng hồ lấy làm lạ. Đã năm giờ, khách nào lại đến quấy rầy ? Chắc hẳn là người bạn thân của Phú

Cánh cửa bật mở, trước mặt nàng là một thanh niên trên dưới bốn mươi, đẹp trai, sang trọng trong bộ veston màu xám, đứng cạnh

chiếc callidat màu đen đang nhìn nàng chăm chú

- Mời ông vào nhà, ông cần tìm ai ?

- Cô ... cô là - người đàn ông nhìn nàng chăm chú - xin lỗi có phải cô là Thúy Vi không ?

Thúy Vi nhìn kỹ người lạ rồi chợt sững người ra bất động. Thật lâu nàng mới lắp bắp

- Anh..... anh là Tiến có phải không ?

- Phải Tiến đây -Người thanh niên trả lời nhanh rồi nhìn nàng trân trối - mười năm đã qua rồi, vậy mà Thúy Vi vẫn như xưa, không hề thay đổi

Thúy Vi cúi đầu, giấu nụ cười chua chát. Giá mà Minh Tiến gặp nàng cách đây một năm có lẽ không bao giờ anh cho rằng nàng cũng như xưa. Cuộc sống lam lũ đã làm nàng già đi trước tuổi

- Vâng , anh cũng vậy -Nàng nói mà không dám nhìn chàng -có vẻ chừng chạc hẳn lên

- Vi vẫn mạnh ?

- Dạ , cám ơn anh . Anh muốn gặp ai ? Nàng mở rộng cửa , tránh nép vào một bên , cho anh tài xế lái xe vào

Lòng Minh Tiến chợt buồn , giọng chàng khàn đi kỳ lạ.

- Anh đến gặp Phú để trao đổi công việc , không ngờ được gặp Vi
Thúy Vi và Minh Tiến dừng chân trước căn phòng màu đỏ , nàng khẽ đưa tay gõ cửa

- Phòng của Phú đây , Xin phép anh , Vi lui gót

Nàng khuất bóng lâu rồi mà Tiến cứ đứng tần ngần nhìn theo , cho đến khi có cánh tay ai đó đặt nhẹ lên vai mình, chàng mới bàng

hoàng quay lại

- Làm gì mà ngơ ngẩn như kẻ mất hồn vậy bạn - Phú khoác vai Tiến bước vào phòng cười vui

Gương mặt Tiến thoáng đỏ bừng như kẻ vừa ăn trộm bị bắt quả tang

- Chàng lấy một điều thuốc , bật lửa cố dẫn sự bối rối

- Không có gì đâu

Phú ngồi xuống ghế , rót trà ra ly

- Lâu quá anh không ghé chơi , tôi vẫn có ý chờ . Thật tình mà nói , tôi không biết lấy gì đền đáp ơn anh, nếu không có anh tận tình hướng dẫn , tôi không cách nào cho xí nghiệp của mình đứng vững Cánh cửa phòng bật mở , Thúy Vi bưng vào hai ly cam vắt , nhẹ để xuống bàn rồi bước ra nhanh . Lòng Minh Tiến bồi hồi , dĩ vãng êm đềm chợt đến khi nhìn những ly cam vắt thân quen . Nàng còn nhớ đến sở thích của chàng

- Mơ thêm cái gì ? Phú sốt ruột -sao anh không nói

Tiến thở hắt ra , nói như ganh ty.

- Cậu có người vợ thật tuyệt vời

Hoàng Phú trợn tròn hai mắt , chàng không hiểu Minh Tiến muốn nói gì

- Vợ ! Vợ nào ? Anh nói gì vậy

Quên mất phép lịch sự . Tiến bưng ly nước cam lên uống không đợi chủ mời

- Mình nói là mình thật bất ngờ khi chợt khám phá ra , Thúy Vi là vợ cậu

- Ấy, -Hoàng Phú la lớn - Đừng nói bậy chứ . Chị ấy là chị ruột của tôi

mà

- Chị ruột ! Đến lượt Minh Tiến ngạc nhiên - Còn chồng của cô ấy là ai

Hoàng Phú chợt buồn , chàng không muốn ai nhắc đến nỗi đau của chị . Minh Tiến vẫn tò mò

- Thế ai là chồng của Thúy Vi

- Nhưng anh muốn biết làm gì ? Phú trở giọng lạnh lùng . Minh Tiến bùi ngùi

- Tôi cũng không hiểu mình muốn biết để làm gì ? Nhưng có lẽ là sự quan tâm bình thường giữa hai người bạn cũ với nhau , cậu đừng nghi ngại

- Bạn cũ ! Hoàng Phú ngạc nhiên - Anh là bạn của chị Thúy Vi

- Còn hơn thế nữa - Minh Tiến cười buồn - Ngày xưa mình là một trong những kẻ si mê , theo đuổi Thúy Vi và cũng là một trong những kẻ bị ê chề , thất bại

Thấy Phú lặng yên nghe chuyện , Minh Tiến trút hết niềm tâm sự.

- Năm ấy , khi còn học lớp mười hai . Tôi với Thúy Vi cùng ngồi chung một bàn , kết thành đôi bạn học tập tâm đầu ý hợp . Không hiểu từ lúc nào tôi âm thầm đem lòng yêu người con gái có vẻ đẹp buồn man mác như đức mẹ đồng trinh đó . Bao lần muốn nói rồi lại ngại ngùng không dám . Cứ thấp thỏm mong chờ một ngày nàng hiểu được lòng tôi

Thế nhưng , trời chẳng chiều người , Thúy Vi đem lòng yêu người khác . Người đó chính là Khoa , sinh viên trường đại học y khoa , lớn hơn tôi ba tuổi . Bồng bột , trẻ con tôi mang trong mình mặc cảm vu

vợ . Tự ái thua gã đàn ông kia, tôi tìm cách xa lánh Thúy Vi, vội vàng lấy ngay cô hàng xóm bên cạnh nhà

Bi kịch của cuộc đời tôi bắt đầu từ đó , bởi tôi đã vô tình làm khổ bản thân mình cùng người vợ hiền vô tội . Suốt năm năm dài chung sống bên nàng tôi chỉ là cái xác không hồn . Những lúc sống cùng vợ , bao giờ tôi cũng buột miệng gọi mãi tên Thúy Vi để vợ của tôi phải ghen hờn đau đớn

Hành hạ nhau năm năm , chúng tôi chợt nhận ra sự chung sống của mình thật là vô nghĩa . Thế là một hôm tôi với nàng quyết định chia tay . Bây giờ cô ấy đã cùng chồng là người ngoại quốc yên vui nơi miền đất xa xôi

Còn tôi không thể rung động trước người con gái nào khác Vi .

Nhưng nàng lại đang ấm yên hạnh phúc bên chồng . Ý nghĩ đó đã làm tôi đau đớn . Không có tình yêu tôi tìm quên trong sự nghiệp .

Những lúc quá cô đơn , tôi lại tìm quên trong men rượu . Ngỡ cuộc đời sẽ lặng lẽ trôi , không ngờ tôi được gặp nàng , cho kỷ niệm tưởng đã vùi chôn bỗng nhiên bừng sống lại

Phú nhìn Minh Tiến chăm chăm rồi chợt hỏi

- Thế bây giờ anh có còn yêu chị Thúy Vi của tôi không ?

Minh Tiến đập tay vào vai bạn

- Phú à , dù tình cảm tôi đối với nàng không hề phai nhạt , song tôi vẫn hứa với cậu chỉ một lần này thôi , tôi sẽ không để yếu lòng biểu lộ tình cảm ra ngoài đâu

- Không phải vậy - Một ý tưởng chợt lóe lên trong đầu Phú -Anh đừng lo sự có mặt của mình làm ảnh hưởng đến hạnh phúc của chị

Thúy Vi , vì đến bây giờ chị ấy vẫn chưa có chồng

- Chưa có chồng ! Minh Tiến kêu to , kinh ngạc - Cậu không định nói đùa chứ

- Hoàn toàn nghiêm chỉnh - Phú vụt nghiêm trang - Tôi kể cho anh nghe tình cảnh của chị Thúy Vi và dành lại cho anh quyền quyết định

- Cậu kể đi ! Minh Tiến náo nức

Hoàng Phú đem toàn bộ cuộc đời bất hạnh của mình kể cho Minh Tiến biết , không giấu giếm một chút gì , ngoại trừ việc chàng là con ruột của Hoàng Phong

- Đây là sự thật là như thế đấy . Chị của tôi đã vì em mà hy sinh cái quý giá nhất đời mình - Hoàng Phú trầm ngâm -Nếu như anh yêu tâm hồn của chị tôi hơn thể xác thì...

Minh Tiến bàng hoàng người con gái anh yêu vì tính tình thùy mị , lại có một tâm hồn cao thượng chẳng ai bằng . Một tấm lòng vị tha mệnh mông như biển rộng . Sao chàng không biết chuyện này sớm hơn để bù đắp cho nàng bao bất hạnh

- Kể sự thật cho anh nghe , tôi không mong muốn anh thương hại . Minh Tiến à...

- Ồ , không , không - Minh Tiến xua tay . Tôi không bao giờ dám có ý coi thường một tâm hồn thanh cao , tinh khiết đó . Cậu đừng hiểu lầm mình . Tôi chỉ sợ - Chàng nói nhanh dẫn cơn xúc động dâng trào lên ngực - Tôi chỉ sợ một lần nữa hạnh phúc vượt khỏi tầm tay . Tôi sợ mình không xứng đáng

- Anh nói thật ? Hoàng Phú vụt chụp vai Minh Tiến nghẹn ngào - Có nghĩa là anh không quan tâm đến chuyện ấy

Minh Tiến cười mỉm

- Để có một hạnh phúc lớn lao , điều tiêu tiết đó không đáng kê?

- Ôi . Minh Tiến . Anh là người ơn lớn nhất của tôi - Phú vụt ôm chầm Minh Tiến vào lòng òa khóc

Những giọt nước mắt của Hoàng Phú , một giám đốc nổi tiếng lạnh lùng giữa chốn thương trường , đã khiến cho Minh Tiến hiểu rõ giá trị người con gái mình yêu và chàng nguyện với lòng dù bất kỳ hoàn cảnh nào , chàng cũng không để hạnh phúc vượt khỏi tầm tay.

Vừa dọn dẹp đồng hồ sơ ngổn ngang trên bàn giấy , Phú vừa đưa mắt ngó đồng hồ hài lòng khi nghĩ đến cuộc hẹn với Minh Tiến , giám đốc công ty sản xuất mỹ phẩm , người mà Phú đã chọn làm anh rể của mình.

Hạ Thu

Vẫn Nhớ Mong Hoài

Chương 10

Không hiểu sao chàng lại tin con người kia quá đỗi . Vì ánh mắt chân thành lúc nào cũng ẩn chứa nỗi buồn dịu vợi ? hay vì thái độ giúp đỡ chân tình không vụ lợi của Minh Tiến đối với chàng , khi chân ướt chân ráo trở về thành phố . Chỉ biết là theo cảm tính của mình . Phú hoàn toàn tin Tiến là con người tốt , nhất định con người đó sẽ đem

hạnh phúc cho chị Thúy Vi

- Phú à , em bảo chị chuẩn bị đi đâu vậy hả ?

Thúy Vi bước vào phòng ngạc nhiên vì thái độ trầm ngâm của em .

Hoàng Phú sực tỉnh lòng thấy hân hoan khi trông thấy chị đẹp hẳn lên so với lúc chị em chàng hội ngộ . Chàng lại nở nụ cười

- Em cười gì chị vậy ?

Phú chồm người dậy

- Em cười thấy chị hôm nay đẹp quá

Nàng đỏ bừng mặt vì hổ thẹn

- Em chỉ ngạo chị thôi , chị già rồi

- Ai mà dám bảo chị già - Phú trợn mắt , đến bên tủ lấy ra một gói giấy - Đây là chiếc áo dài của chị. Lát nữa chị mặc để đi dự tiệc cùng em nhé

Thúy Vi cười cười nhanh lớp giấy gói , kêu to thích thú khi làn vải mịn màng sa xuống lòng bàn tay mát lạnh

-Ồ , đẹp quá ! Phú ! Em thật có mắt thẩm mỹ

Phú nhìn chị ướm thử chiếc áo vào người

- Màu da của chị thật hợp với màu áo

- Nhưng mà... Thúy Vi đẩy chiếc áo ra -Tiệc tùng gì của em , chị đi để làm gì ?

Phú tỉnh bơ

- Một bữa tiệc với giám đốc Minh Tiến . Chị cần đi cho biết cung cách làm ăn

Thúy Vi thở ra

- Chị chẳng quen những nơi ồn ào đó . Em đi một mình đi

- Chị - Phú bước đến nắm tay chị năn nỉ - Em sắp sửa ký một hợp đồng quan trọng . Em cần sự có mặt của chị.
- Em cần sự có mặt của chị làm gì ? Vì chưng hững . Phú buông từng tiếng chậm
- Vì sự có mặt của chị sẽ làm giám đốc Minh Tiến dễ dãi với em
- Sao lạ vậy ? Thúy Vi tròn mắt lạ lùng . Chàng thì thầm như đang âm mưu một điều gì bí mật
- Vì chị và anh ấy quen nhau
- Em biết...

Phú đưa tay để chị?

- Chẳng những em biết hai người học chung một lớp mà em còn biết anh ấy đem lòng yêu chị.
- Đừng nói vậy chứ em - Thúy Vi đỏ mặt nạt ngang , chột hạ giọng - Thôi Phú à , có lẽ buổi tiệc hôm nay chị không đến đâu
- Kìa chị - Hoàng Phú nhăn mặt - Chị không thương em sao - Chiều em bữa nay nghe chị.

Thấy Thúy Vi còn ngần ngại . Hoàng Phú nói luôn

- Minh Tiến là người rất tốt . Chính anh ấy đã tận tâm giúp em thành lập công ty Thiện Nhân này mà không đòi hỏi một xu công sức . Lễ nào hôm nay chị em mình lại từ chối lời mời nhiệt thành của anh ấy chứ

Thúy Vi ngồi xuống ghế

- Thì ra vị ân nhân mà em thường kể cho chị nghe là Minh Tiến
- Hoàng Phú gật đầu . Nàng thở ra
- Vậy thì chị chiều theo ý em một lần này

Phú giấu nụ cười mẫn nguyện

- Có thể chứ . Mà chị này... Đã là bạn học của nhau sao em trông chị có vẻ ngại ngùng trước mặt anh Tiến vậy ?

Thúy Vi thở ra

- Chuyện xưa rồi em hỏi làm gì ?

- Hỏi để biết chứ làm gì ? - Chàng trả lời ranh mãnh - Tại sao ngày xưa chị không yêu anh Tiến hả ?

- Kìa em nói nhỏ thôi - Thúy Vi đỏ mặt nhìn quanh, ngưng một chút nàng nói tiếp - Ngày xưa chị với Tiến là đôi bạn thân rất tâm đầu ý hợp. Chị cũng đem lòng mến T, nhưng anh ấy cứ vô tư, không hề nói gì với chị. Cho đến lúc chị gặp Khoa, anh ấy mới chịu tỏ bày

- Em hỏi thật, lúc đó chị yêu ai ? Khoa hay Tiến ? - Phú chen vào, nôn nóng, Thúy Vi mỉm miệng cười buồn

- Lúc đó chị chưa yêu ai cả. Cả Khoa và Thanh chị đều quý mến như nhau. Bỗng sau này Thanh thay đổi thái độ với chị. Anh có vẻ lạnh lùng, xa cách rồi lấy vợ trong lúc anh Khoa vẫn một mực yêu thương, cưng chiều chị.

- Thế là chị đem lòng yêu Khoa ? - Phú hỏi như than - Giá như mà chị biết anh Thanh yêu chị đến dường nào

- Yêu chị ư ? - Thúy Vi nở nụ cười héo hắt - Ban đầu chị cũng nghĩ như em. Sau này nghĩ lại chị thấy mình đã ngộ nhận từ tình bạn ra tình yêu

- Trời ơi - Phú bứt tóc kêu khổ - Em nói thật mà, anh Thanh yêu chị lắm. Chỉ vì anh ấy tự ái, mặc cảm mình thua sút Khoa nên âm thầm rút lui, trốn chạy tình yêu tuyệt vọng của mình bằng cách cưới vợ

vàng một người mà lòng mình không yêu mến

Thúy Vi sững người ra nhìn Phú

- Sao em biết chuyện này ? Thanh đã kể tất cả cho em ?

Phú gật nhẹ đầu không đáp, Thúy Vi chép miệng than

- Vậy đó có biết gì đâu, giờ đây mọi chuyện đã lỡ rồi

- Chưa hẳn là lỡ dở đâu - Phú kêu lên vội vã

Thúy Vi mân mê sợi tóc

- Em nói vậy nghĩa là làm sao ?

- Anh Thanh đã ly dị vợ từ lâu - Hào hứng, Phú khua cả hai tay lên nói, Thúy Vi chỉ lắc đầu, buồn bã

- Dù sao, chị cũng không xứng đáng

Tiếng gõ cửa cắt ngang dòng đối thoại. Ngõ là Minh Tiến đến, Phú cất giọng vui vẻ?

- Mời vào

Trái với dự đoán của chàng, người vừa bước chân vào là cô gái trạc chừng mười tám tuổi, có gương mặt thật dễ thương. Nàng có vẻ ngỡ ngàng khi gặp Phú

- Dạ em chào chị, chào anh

Gương mặt nàng, giọng nói nàng sao mà quen thuộc. Phú bóp tay lên trán cố nhớ lại, chợt nghe tiếng của chị reo vui

- Phương Loan sao em biết chị Ở đây mà đến vậy ?

- Phương Loan - Phú reo lên mừng rỡ - Trời ơi, em lớn quá

- Anh Phú đây sao ? - Phương Loan ngơ ngác, trong trí não nàng chỉ khắc ghi bóng hình Hoàng Phú thuở mười lăm. Không ngờ anh lại đẹp trai, to lớn thế này. Xa lạ, ngỡ ngàng, nhưng ánh mắt lại yêu

thương đến muôn cùng

Nàng ào đại vào lòng Phú

- Ôi anh P, em mừng quá

- Ngồi xuống đây đi em - Phú kéo nàng ngồi xuống ghế - Kể cho anh nghe gia đình em dạo này ra sao rồi ?

- Dạ - Phương Loan cúi đầu buồn bã - Anh bỏ nhà đi được mấy bữa, mẹ cũng bỏ nhà đi mất. Cha buồn quá sang hết mấy cái nhà hàng lại cho người ta rồi. Từ sáng tới chiều rút trong phòng làm nhảm như điên. Chị Phương Loan không chịu nổi bỏ nhà đi luôn, giờ chỉ còn mỗi mình em với cha thôi

- Tội nghiệp cho em - Phú đưa tay lau nước mắt cho nàng - Em có còn đi học không ?

- Dạ không - Phương Loan tấm tức khóc

- Sao vậy ? - Phú ngạc nhiên, nàng ngược mắt nhìn anh

- Vì cha em nghỉ bán hơn ba năm rồi. Bao nhiêu tiền bạc vòng vàng đều bị mẹ em và chị Phương Loan đem đi hết, em phải ở nhà tìm cách giúp đỡ cha

Thúy Vi chợt chen vào

- Tình cảnh của chú Hoàng Phong dạo này tội lắm. Hôm nào rảnh chị em mình lên thăm chú

Hoàng Phú không trả lời, đôi mắt ngó ra xa Trong trí hiện lên hình ảnh người đàn ông, bị dẫn vật với bao tâm sự ngập lòng mà không thể phân bày. Tội nghiệp cho ông biết mấy ! Trái tim chàng như chùng lại. Nhưng bao nhiêu tội ác của ông làm sao rửa hết ? Phú nghe đắng cay tủi ghen

- Phú à - Hiểu những diễn biến trong em, Thúy Vi giảng giải - Em đừng giận chú làm gì, chuyện đã thuộc về dĩ vãng. Dù sao chú cũng là người ân của gia đình tạ Chú bây giờ cô đơn và tội nghiệp lắm Phú nắm tay chị Thúy Vi nghe lòng xốn xang. Đến tận bây giờ chị vẫn chưa nhìn ra bộ mặt thật của Hoàng Phong, vẫn một mực kính yêu kẻ đã làm cho gia đình mình tan nát. Phú chợt muốn quỳ xuống chân chị, nói cho chị nghe tất cả?

- Anh P, chị V - Phương Loan ngơ ngác - Cha em đã làm gì cho anh chị phải giận ? Kể cho em nghe với anh Phú

Đôi mắt nàng trong sáng, tròn xoe như viên ngọc bích. Ôi đứa em cùng cha khác mẹ với chàng đây ! Sao chàng lại có thể đứng đưng nhìn em cực khổ. Phương Loan ơi, em còn ngây thơ lắm, làm sao hiểu nổi cuộc đời nhiều lọc lừa gian trá. Nếu như em biết rằng mình được sinh ra từ một người đàn ông ti tiện, cướp đoạt vợ người, sang đoạt gia tài và cưỡng bức con gái của bạn thì liệu em có đau khổ như anh ? Phú chợt kéo em vào lòng

- Phương Loan, nghe lời anh, ngày mai em xin đi học lại đi. Bao nhiêu phí tổn anh lo hết

- Không được đâu - Phương Loan lắc đầu nhanh - Em không thể lợi dụng lòng tốt của anh

- Em đừng nói vậy - Phú cười buồn - Đây không phải là lòng tốt mà là bốn phận

- Bốn phận ư ? - Phương Loan ngạc nhiên

- Phải em ạ - Thúy Vi xen vào - Ngày xưa chú đã tốt với chị em chị biết bao. Em cứ an lòng đừng ngại

- Thật không anh Phú ? - Phương Loan lắc lắc tay Phú
- Thật - Phú gật đầu miễn cưỡng
- Ôi vậy thì thích quá - Phương Loan vỗ tay vui - Em phải về cho ba hay mới được - Nàng đứng bật dậy, chạy vụt đi, Phú vội chồm theo
- Ơ kìa Loan

Nhưng nàng đã chạy xa rồi. Nhìn mặt Phú tái xanh như tàu lá, Thúy Vi lay người chàng, hốt hoảng

- Phú em làm sao vậy ?
 - Không có gì đâu chị - Phú rút khăn chậm mồ hôi trán, cổ trấn tĩnh. Anh chỉ tay ra cổng
 - Kìa xe của anh Thanh đã đến, chị em mình vào chuẩn bị là vừa
- Thúy Vi mấp máy môi toan nói, thì bóng Minh Tiến đã sừng sững ngay cửa vào.

- Ba ơi, dậy ăn miếng cháo rồi uống thuốc cho khỏe nghe ba -
- Phương Loan đặt chén cháo xuống bàn, Hoàng Phong không buồn quay lại

- Ba không ăn đâu, con dẹp đi
- Kìa ba - Nàng ngồi xuống bên giường - Thương con ba ăn miếng cháo đi
- Đã bảo là không ăn - Ông gắt nhẹ. Phương Loan thở ra, đôi mắt đẹp rưng rưng lệ, nàng không hiểu vì sao bệnh tình của cha càng ngày càng trở nên trầm trọng khi hay Phú trở về. Hôm đó, nàng vẫn còn nhớ như in sắc mặt tái nhợt của ông, khi nghe nàng hỏi về ơn nghĩa ông đã ban cho chị em Thúy Vi thế nào, đến nỗi họ phải ghi lòng tạc da.

- Ba à - Phương Loan cố nắn nì - Anh Phú vừa gởi con năm trăm ngàn, không thiếu gì đâu ba sơ.
 - Cái gì ? - Quả nhiên ông quay bật lại ngay - Tại sao con nhận tiền của P. Ba đã dặn con bao ngày. Phải đem trả lại ngay lập tức
 - Nhưng mà - Nàng bật khóc - Con không làm sao hiểu nổi thái độ của ba và anh P. Giữa hai người cứ như có bí mật gì ghê gớm lắm
 - Không - ánh mắt Hoàng Phong long lên sợ hãi - Không có gì bí mật đâu. Ba là người có lỗi
 - Ba - Phương Loan vội ôm lấy ông, tránh cơn kích động - Ba chẳng có lỗi gì. Ngày xưa anh Phú bỏ nhà đi không một lời từ giã, con nghĩ anh đang hối hận về hành động vô ơn của mình
 - Không - Hoàng Phong nắm tay con - L, mấy hôm nay chị Khoa của con có về không ?
- Phương Loan cúi đầu không đáp
- Sao con không trả lời ba ? Phương Loan có về không
- Phương Loan đành trả lời
- Dạ có, chỉ về lấy tiền rồi lại đi
 - Còn con ? - Ông nhìn nàng chăm chú - Bao giờ đến lượt con bỏ ba đi hả ?
 - Con hả ? - Nàng hơi nhoẻn miệng cười
 - Không bao giờ con bỏ ba đâu
 - Không đâu - Ông như nói một mình - nhất định con cũng bỏ ba mà đi như chúng nó hết. Ba là người cha xấu xa ti tiện, không đáng làm người
 - Không - Phương Loan kêu lên sợ hãi - Ba là ba của con

- Chúng nó không nhìn nhận thẳng khốn khổ này làm chạ Phương Loan ơi, ba sợ quá - Ông chợt ôm đầu khóc như đứa trẻ?
- Ba ba - Phương Loan khóc, gỡ tay ông - ba đừng sợ, có con đây. Bao giờ con cũng bên ba
- Loan ơi - Ông ôm cứng lấy con gái - Con đừng khinh ghét ba nghe con. Giờ đây ba chỉ còn mình con. Ba sợ cô đơn lắm. Ba đang bị đời trừng phạt. Ba không trách ai cả.
- Ba - nàng gạt nước mắt - Ăn cháo đi ba, kéo anh Phú lại la con
- Phú - Ông lại la lên như hoảng loạn - Phú đâu ? Con ơi, tha lỗi cho bạ Ba hứa với con mà Phú ơi
- Ba - Phương Loan đặt chén cháo xuống bàn - Sao ba lại gọi anh Phú là con ?
- Trời ơi - Hoàng Phong gục xuống gối, khóc nghẹn ngào - Ngay cả con mà cũng không cho ba nhận Phú là con của mình nữa sao ? Phú ơi, con đừng nhìn ba bằng đôi mắt đó, ba sợ lắm Phú ơi
- Ba tỉnh lại đi ba - Phương Loan kéo ông thẳng người ra - Con van ba, ba đừng làm con sợ.
- Loan - Hoàng Phong bỗng bật mình ngồi dậy - con có khinh ba không ?
- Không - nàng lắc đầu nhanh - không bao giờ con dám khinh ba
- Đó là con chưa biết đó thôi - Ông chợt buông tràng cười sằng sặc - nếu con biết ba là người như thế nào thì con cũng bỏ ba mà đi như chúng nó thôi - đôi mắt ông chợt long lên sòng sọc - ba không thể lừa dối con, ba sẽ kể cho con nghe tất cả rồi mặc tình con phán xét
- Vâng vâng, ba nằm xuống đi - Phương Loan kéo ông nằm xuống -

mai kể cũng được mà

- Không, ba phải kể liền cho con nghe mới được - Ông lại ngóc đầu lên - Phương Loan, con phải biết Phú chính là anh ruột của con ...

- Hả ? - Phương Loan trợn tròn đôi mắt

- Phải chuyện bắt đầu như thế này ...

Như một con chiên ngoan đạo, ông thuật lại tội lỗi của mình trước đấng chúa trời cao cả không giấu giếm điều nhỏ nhặt nào. Ngoài khung cửa kính, không ai hay Hoàng Phú đã đến, nghe không sót một lời. Chàng đứng đó, với tư cách vị quan tòa lắng nghe lời tội phạm cung khai, hay đứng đó với tư cách một người con hối hận trước hành động mình làm ? Chàng cũng không biết nữa, chàng chỉ biết là bão lòng lên tiếng tới bờ. Chàng muốn chạy vào nói với cha một lời tha thứ. Nửa lại nghe cảm hận tràn đầy, kẻ thù đã hại cha, giết mẹ.

Hai tai Phú ù đi, mắt mờ lệ nhạt nhòa. Tim thổn thức yêu thương hận thù giằng xé. Hoàng Phú không còn chịu nổi nhục hình tra tấn xoáy sâu vào màng nhĩ. Không làm chủ lấy mình chàng lao ra đường như điên dại. Giữa cơn mưa gió loạn cuồng, chàng không biết mình phải nên cười hay khóc ?

Hoàng Phú cúi đầu vào bản kế hoạch hợp đồng của viên cử nha kinh tế dưới quyền vừa gởi lên. Tất cả đều hoàn toàn, không chê trách vào đâu được. Theo đà này thì không bao lâu nữa, cơ sở sản xuất phụ tùng xe đạp Thiện Nhân sẽ trở thành một trong những cơ sở lớn nhất, nhì thành phố

Giấc mộng làm giàu của Hoàng Phú ngày nào đã trở thành sự thật.

Của cải khắp nơi cứ ào ào đổ đến, vượt quá những gì chàng ao ước. Châm một liều thuốc, bỗng dưng Hoàng Phú nhớ lại cái đêm cuối cùng chàng cô đơn đứng giữa trời cao đất rộng mong tìm cho mình cái chết. Thế mới biết trong cái rủi bao giờ cũng có cái may. Trong cái tuyệt vọng bao giờ cũng le lói mầm hy vọng nếu ta kịp thời nhận thức nhìn ra

Cuộc đời không phải bao giờ cũng bất công. Phú ngược nhìn căn phòng sang trọng của mình khẽ mỉm cười, lòng nghe ngập đầy hạnh phúc

Nhưng rồi trong nỗi hân hoan vui sướng đó Phú chợt nghe hụt hẫng khoảng trống cô đơn trùm phủ lấy chàng. Bỗng dưng chàng nghe nhớ đến Thanh, đến Hạ Giang, những người bạn đã một thời cùng chàng sốt chia đau khô?

Và trong cái trọn vẹn của hạnh phúc gia đình, Phú nghe hồn trống vắng khô cạn, bởi lẽ chàng còn thiếu đi một điều quan trọng của đời người. Đó là tình yêu

Trong khói thuốc giăng mờ mịt, hình bóng Uyên Chi lại hiện ra huyền ảo. Để Phú biết rằng không một phút giây nào chàng nguôi thương nhớ. Dù nàng có phản bội chàng, tham sang phụ khó thì muôn đời chàng vẫn giữ hoài hình bóng buổi đầu tiên

- Anh Phú ơi - Cánh cửa bật mở, bóng áo đầm đỏ hiện vào - Anh Phú ở đâu rồi ?

Phú dụi tắt mẫu thuốc, ngẩng lên

- Anh đây, Trúc Chi hôm nay đi học về sớm vậy ?

- Sớm đâu mà sớm - nàng đưa tay xem đồng hồ - Mà anh Phú nè

Giọng nàng nũng nịu. Bao giờ bên cạnh P, nàng cũng là bé Trúc Chi tha hồ vùi vãnh

- Chiều nay trường em tổ chức cắm trại, anh đi với em nghe

Phú thở ra một mối

- Anh không thích mấy nơi ồn ào đó. Em đi một mình đi

- Ừ ! Trúc Chi phụng phịu - vậy anh với em đi dự sinh nhật Hạnh Đào đi. Con bé thích anh lắm đấy?

Phú mỉm cười, hôn phớt lên mái tóc dài của em. Làm gì mà chàng không hiểu ý định tốt đẹp của em. Nó đang muốn tìm cho chàng ý trung nhân. Tội nghiệp em không hiểu được anh đâu. Phú thở dài buồn bã

- Rất tiếc, chiều nay anh mắc bận, em rủ chị Thúy Vi cùng đi

- Hông - Trúc Chi giậm chân hờn dỗi - Đi đâu anh cũng hỏng đi

- Thôi mà - Phú xoa dịu em bằng cái vuốt tóc nhẹ nhàng - Cho anh xin lỗi

- Chẳng cần anh xin lỗi - Nàng hất mạnh tay chàng - Anh phải đi với em cơ

- Được rồi - Phú bật cười - chiều nay anh sẽ cùng em đi dự sinh nhật HD

- Ồ, đôi mắt Trúc Chi sáng long lanh. Phú ghẹo em

- Nhưng hỏng chắc chắn lắm đâu, em chớ vội mừng

- Em mừng việc chi ? Nàng tròn mắt hỏi ngây ngô

- Mừng đưa ông anh này vào tròng rồi cưới vợ cho anh

Bị anh nói trúng mưu định của mình, Trúc Chi bẽn lén rồi vờ kêu lảng

- À chị Thúy Vi đâu rồi anh Phú ?

Phú đưa mắt về phòng khách

- Đang trò chuyện cùng anh T, em đừng có vào phá đám

Trúc Chi rùn vai, cười khúc khích

- Anh này vậy mà hay ghê

Phú giả vờ nheo mắt trêu em

- Anh có hay gì đâu ?

Trúc Chi đặt cằm lên vai anh, thì thầm

- Đừng có mà giấu em. Làm như em hồng biết anh là ông mai cho anh Thanh và chị Thúy Vi. Có muốn em vạch trần âm mưu của anh cho chị Thúy Vi biết không ?

- Thôi, bộ em hồng muốn chị V hạnh phúc sao mà đòi phá

Đôi mắt đẹp rưng rưng

- Sao em lại không muốn chứ, tại em chọc anh thôi

- Còn cô ? - Phú ngắm nàng nghiêm nghị - Còn co thì sao ? Khai thật đi rồi tôi sẽ tha cho

Đôi má nàng thoáng đỏ?

- Em còn nhỏ mà

Phú kéo nàng đối diện với mình

- Thôi đi cô, làm như tôi không biết vậy. Cái anh chàng cận thị thường hay đưa đón cô là ai vậy ?

Trúc Chi xấu hổ?

- Ờ, sao anh biết vậy ? - Chợt nhận ra mình nói hớ, nàng vùng ra khỏi tay anh - Người ta đi học chung thôi. Có gì đâu

Rồi bỏ chạy đi nhanh, Phú gọi với theo

- Trúc Chi dừng lại cho anh hỏi

- Thôi Phú à, đừng rầy Trúc Chi làm gì ? Năm nay nó cũng hai mươi mấy tuổi rồi - giọng Thúy Vi chột vang lên đột ngột ... Hoàng Phú giật mình quay trở lại

- Em có rầy Trúc Chi đâu. Chẳng qua là tại nó cứ muốn bắt em lấy vợ.

Thúy Vi mỉm cười

- Một ý kiến tốt sao em không nghe lời nó

Phú chột buồn, nói lảng sang chuyện khác

- Anh Thanh về rồi hả chị ?

Thúy Vi khẽ gật đầu, ngồi xuống ghế. Phú nhìn chị tò mò

- Chị đã trả lời anh ấy rồi chưa ?

Giọng nàng nhẹ nhàng như sương sớm

- Chị đã trả lời rồi

Phú chồm hẳn người lên

-Ồ, vậy thì bao giờ em mới được uống rượu ...

- Không có chuyện đó đâu em - Thúy Vi cắt ngang lời em - Chị vừa từ chối lời cầu hôn của anh ấy

Phú té phịch xuống ghế, ngỡ ngàng

- Kìa, sao chị lại từ chối

- Chị thấy mình không xứng đáng - đôi mắt nàng nhìn về phía xa vời

- Chị đã bảo anh ấy, chỉ nên xem nhau là bạn

- Rồi anh ấy trả lời sao ? - Phú bứt tóc, chẳng hài lòng

- Anh ấy buồn, và kiên quyết đòi cưới chị cho bằng được

- Vậy mà chị đành tâm từ chối. Em thật không hiểu nổi chị - Phú kêu lên bức bối - Hay chị còn yêu anh Khoa hả ?

- Chị không yêu ai cả. Em đừng ép chị làm gì. Em hãy lo chuyện của em

Phú ngơ ngác

- Em có chuyện gì đâu ?

- Chuyện vợ con của em - Đến lượt Thúy Vi quật ngược - Gần bốn mươi tuổi rồi, em không tính đến việc ấy sao ?

- Nhưng mà ... Phú ghen lời - Đang nói về chuyện của chị cơ mà Thúy Vi tủm tỉm

- Chị muốn nói chuyện của em, chị muốn em lấy vợ.

Phú nhìn chị, chột thờ ra

- Em cũng có nghĩ đến chuyện này, bởi đã trưởng thành ai không khao khát tổ ấm gia đình. Nhưng chị hiểu cho, em không còn yêu ai được

Thúy Vi đặt tay lên tóc em trều mếu

- Chị hiểu, trái tim em vẫn rỉ máu vì Uyên Chị Nhưng chuyện qua rồi, sao em không nghĩ việc cưới Hạ Giang làm vợ.

- Cưới Hạ Giang ? - Phú ngớ ngàng

Thúy Vi gật đầu

- Phải, Hạ Giang là một người con gái tốt, lại yêu em bằng cả tấm lòng. Tâm sự đời em, Hạ Giang biết rõ. Chị nghĩ rằng nàng sẽ đem lại hạnh phúc cho em

Phú cúi đầu yên lặng. Cưới Hạ Giang, chàng đã nghĩ đến điều này từ lâu lắm. Phú biết chắc rằng trên cõi đời này ngoài hai người con gái ấy, chàng không thể yêu ai. Nhưng chàng chỉ xem Giang như người bạn, bao nghĩa ớn của nàng chỉ làm chàng kính trọng mà thôi. Không

Giang ơi, đừng trách P, tôi không phải là kẻ vô tình chỉ vì trái tim này đã dành trọn vẹn cho Uyên Chi

Nhưng chàng đâu còn là Hoàng Phú mười tám tuổi với con tim hừng hực nóng, đòi hỏi tình yêu thơ mộng, tuyệt vời ? Giờ đây chàng chỉ cần người phụ nữ hiền dịu làm vợ, sanh cho chàng những đứa con, không đòi hỏi gì hơn. Mệt mỏi quá rồi, chàng thèm được ngủ vùi trong vòng tay ấm áp, cho tâm hồn không tê lạnh đơn côi, và Hạ Giang là hoàn toàn phù hợp

- Nhưng em không biết địa chỉ của Giang - Phú cất lời như than thở.

Thúy Vi hôn trán em vui sướng

- Chị vẫn còn địa chỉ của Giang

Chợt nảy ra một ý hay, Phú nắm nhanh tay chị.

- Em nghe lời chị, nhưng chị cũng phải chiều em nhận lời anh Thanh
Thúy Vi bị bất ngờ, ngăn người ra

- Việc này ...

Phú vờ quay đi hờn dỗi

- Không thì thôi, chị đừng bao giờ nhắc chuyện cưới vợ với em

Thúy Vi suy nghĩ hồi lâu, rồi khẽ gật đầu, đôi má đỏ bừng

- Em ác lắm, thôi chị cũng chiều em

- Ôi - Phú ôm chầm lấy Thúy Vi, reo sung sướng - Chị tốt quá, em cảm ơn chị.

Chàng cảm ơn vì lẽ gì ? Vì chị bằng lòng lấy T, hay vì chị sắp cưới Giang cho chàng làm vợ ?

Như thế này là đẹp lắm rồi. Phú xoay người ngắm mình trong kiếng, mỉm nụ cười vui. Lâu lắm rồi chàng mới có dịp ngắm nghía lại dung

nhân của mình

Chắc Giang sẽ không nhận ra mình đâu. Chàng sửa lại ca vát trên cổ cho ngay ngắn. Hoàng Phú trong gương là người đàn ông chững chạc, khuôn mặt đầy nghị lực

Lẽ ra chàng chưa tìm đến nhà Giang sớm như thế này đâu. Ít ra phải có một thời gian dài qua lại, để hỏi xem lòng nàng có còn nhớ chàng trai lầm lì, luôn làm nàng đau khổ ? Mà đám cưới của chị V gần kề, nên Phú phải mời Hạ Giang đến dự đám cưới của chị mình, để chị Thúy Vi tin chắc mà yên lòng về làm vợ người ta

Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, Phú hồ hởi ra mở cửa

- Xin mời vào

- Anh định đi đâu chẳng ? Phương Loan thụt lùi về ngõ ngang. Phú kéo ghế thông tha?

- Ừ anh cũng định đi công chuyện, nhưng không gấp lắm, vào phòng đi em

- Dạ - Phương Loan bước hẳn vào phòng, đưa tay khép cửa, nàng tần ngần nhìn P, không biết mở lời ra sao cả. Từ lúc biết chàng là anh ruột, nàng bỗng dưng dâm ra bối rối

- Gì thế em ? Sao lại đứng ngây người ra như vậy - Phú rót trà ra tách - Gia đình vẫn bình thường chứ em

Bao giờ cũng vậy, chàng dùng từ gia đình để ám chỉ Hoàng Phong

- Dạ, tình hình gia đình không được tốt lắm anh à. Bệnh tình của cha ngày càng trầm trọng - Loan không dùng từ cha em nói như thường khi

Phú nhận ra điều đó, đôi mày khẽ chau khó chịu. Thở hắt ra, chàng

vờ xem đồng hồ, sốt ruột

- Thế à, cần bao nhiêu tiền em cứ bảo chị Thúy Vi đưa, anh có việc phải đi

- Khoan đã anh Phú - Phương Loan đứng bật dậy, chặn ngang cửa -
Em không cần tiền, em cần một thứ khác hơn

- Em cần gì ? - Phú ngồi xuống ghế, thản nhiên, Phương Loan đến ngồi bên anh và khời

- Anh đừng giấu em làm gì, em biết tất cả rồi, em với anh là anh em cùng cha khác mẹ với nhau

Phú thoáng giật mình, đưa mắt nhìn quanh như sợ có ai nghe thấy, Phương Loan vẫn khóc

- Cha đã kể cho em nghe tất cả rồi. Em hiểu và không trách anh đâu
Phú châm một điếu thuốc, lạnh lùng

- Không nói ra chắc em cũng biết, anh không thể nào nhận kẻ đó làm cha

Nàng khóc trên vai Phú

- Em cũng biết tội cha nặng lắm. Và cha cũng nhận thức được tội của mình lắm, nên không bao giờ dám cầu mong anh tha thứ. Em không bao giờ dám trách anh, những gì anh làm đều đúng. Nhưng anh Phú ơi, em không nỡ nhìn cha tự dưng vật trong cơn tuyệt vọng. Ước muốn cuối cùng của cha là được nhìn thấy anh, nghe anh nói một lời tha thứ

Phú cười khẩy

- Chú Hoàng Phong nhờ em đến thuyết phục anh đấy à ?

Phương Loan lắc đầu

- Không bao giờ cha dám nhờ em điều đó và cũng không hy vọng được anh tha thứ. Anh Phú ơi, sức khỏe của cha suy sụp lắm rồi, như ngọn đèn cạn dầu trước gió. Em chỉ sợ rồi đây anh phải ân hận ngàn đời. Lẽ nào anh không tha thứ cho cha được ?

Hình ảnh Hoàng Phong với căn bệnh hiểm nghèo, từng phút gọi tên chàng tha thiết, đã làm tâm tư Phú thoáng nghe xao động, nhưng chàng lại cất giọng lạnh tanh

- Em về đi, anh thấy bốn phận của mình đối với người ấy bao nhiêu đó cũng đủ rồi. Em cố gắng lo săn sóc cho chu toàn. Bao nhiêu tiền anh lo hết

Biết không thể thuyết phục anh, Phương Loan lầm lũi ra đi

Phú chợt nghe cõi lòng trống vắng, hụt hẫng như hồi tiếc trước hành động mình làm. Chỉ trong một phút thôi, chàng trấn tĩnh được ngay. Quay đầu vào trong chàng gọi lớn

- Trúc Chi đi với anh

- Đi đâu anh ? - Trúc Chi hiện ra đẹp như nàng tiên, bao nhiêu bức bối trong người tan biến, Phú với chiếc cặp trên bàn

- Đi xem mắt chị Ba của em

- Ồ - Trúc Chi nháy mắt lên mừng rỡ - hèn gì mà anh Ba của em diện keng thế này

Lòng vui vui, Phú nở nụ cười hạnh phúc nắm tay Trúc Chi xuống chiếc Toyota đời mới của mình. Xe nổ máy, chiếc cassette vang lên một điệu nhạc trữ tình

Sao lại là bài hát này ? Bài hát ngày nào chàng thường hát cho Uyên Chi nghe ? Bóng hình Uyên Chi lại hiện lên với nụ cười rạng rỡ

Không. Phú cố xua đuổi Uyên Chi ra khỏi tâm trí. Từ giây phút này chàng không được phép nghĩ đến Uyên Chi, chỉ có Hạ Giang thôi.

Nàng sắp là vợ của chàng

Hạ Giang ơi, Hạ Giang ơi. Nỗi khổ của em, anh xin đền bù tất cả?

- Thưa cậu chủ chúng ta đã đến rồi - Giọng người tài xế vang lên.

Chiếc xe thẳng lại nhẹ nhàng, bên căn nhà ngói đơn sơ Phú với tay lấy gói quà bảo Trúc Chi

- Chờ anh một chút

- Cho em vào xem mặt chị dâu với - nàng nắm tay anh nài nỉ. Phú gỡ tay em ra, mỉm cười

- Để anh vào trước

Cánh cửa đóng sập sau lưng. Tim Phú bắt đầu run, chân tay bỗng trở nên thừa thãi, cuống cuồng. Bỗng nhiên chàng sợ khi phải giáp mặt với nàng. Thái độ của nàng ra sao ? Đừng lạnh lùng xa lạ với anh nghe G. Đôi má nóng nóng chàng vờ mắng con chó chạy ra, quẩn lấy chân chàng sửa lớn

- Ki, quen mà

- Ki - một người đàn bà phúc hậu khoảng năm mươi tuổi, mặc chiếc áo bà ba nâu, bước ra đuổi chó, nhìn chàng lạ lẫm

- Cậu tìm ai ?

Phú xiết chặt gói quà, ngăn cơn xúc cảm

- Thưa bác đây có phải là nhà của Hạ Giang

Bà nở nụ cười thật hiền

- Phải rồi, cháu là bạn của Giang ?

- Dạ phải, Giang có nhà không bác ?

Bà cùng Phú bước vào nhà

- Chắc cháu ở xa mới về, nên không biết là Giang đã có chồng
- Có chồng ? - Tách trà trên tay Phú rơi xuống đất vỡ tan - Bao lâu rồi hả bác ?

Bà nói không được vui

- Hai năm nay thôi. Để bác lấy hình đám cưới cho cháu xem
- Dạ thôi bác ạ - Phú chỉ nói được bấy nhiêu, rồi thẫn thờ nhìn lên khung ảnh của nàng treo trên vách. Nàng vẫn thế, vẫn ngây thơ với nụ cười xinh, chỉ có chàng đến trễ mà thôi

Sao cuộc đời không bao giờ chiều lòng người ? Để con người ta không ai hưởng được hạnh phúc tràn đầy. Công danh đã thành, sao chẳng cho chàng được yên ấm trong tình yêu

- Cậu uống nước đi - Mẹ Hạ Giang lạ lùng trước thái độ ngẩn ngơ của P, khẽ nhắc - Nếu tôi không lầm thì hẳn cậu là Hoàng Phú ?
- Vâng - Chàng ngạc nhiên. Bà chợt thở ra buồn bã
- Cậu đến đây để cưới Hạ Giang theo lời hẹn cũ

Phú sửng sốt vì có hẹn bao giờ, không hiểu sao Phú lại buồn thối lòng buồn bã

- Vâng

- Vậy mà tôi lại không tin lời nó - Bà kéo khăn chặm nước mắt. Tôi đã bắt nó phải lấy chồng khi nó thủy chung với lời hẹn ước. Cậu hiểu cho, mười mấy năm rồi, khoảng thời gian quá dài so với tuổi xuân một người con gái. Tôi không thể ...

Chàng không thể trách hờn nàng, bởi có bao giờ chàng hứa hẹn với nàng đâu. Thậm chí lúc ra đi chàng còn không buồn nói lời từ giả.

Vậy mà nàng vẫn mong chờ chàng trở lại, để thời xuân sắc lặng lẽ trôi qua

Hạ Giang ơi, anh có lỗi với em nhiều lắm. Tất cả là tại anh, tại anh thôi

- Cậu Phú - giọng nhẹ nhàng áy náy - Lẽ ra tôi không nên ép nó lấy chồng. Nhưng tôi không tin cậu trở lại. Địa chỉ của vợ chồng nó đây Bà đặt vào tay chàng mảnh giấy. Phú cầm lấy nhưng không muốn mở ra xem. Xem làm gì để lòng thêm đau đớn, tất cả đã vượt khỏi tầm tay. Hồi chàng trai nào đã cưới Hạ Giang, hãy an tâm mà trụ hưởng những gì trời ban tặng, chàng sẽ không bao giờ tìm đến để quấy phá hạnh phúc của hai người

- Thưa bác - Phú cúi đầu, nghẹn ngào - Thật tình thì cháu đến để cưới Hạ Giang dù chưa một lần hẹn ước. Giờ Giang đã có chồng, kể như cháu với nàng có duyên không nợ. Cháu chỉ mong bác vì hạnh phúc của G, đừng bao giờ cho nàng biết cháu trở lại tìm Giang

- Bác hiểu - Bà bật khóc - Vô tình bác đã chia cách tình duyên hai đứa

Phú cười buồn

- Bác đừng áy náy làm gì. Chẳng qua là do nơi số mệnh. Chút quà tặng G, cháu xin gửi lại bác. Chào bác

Phú cúi đầu quay ra. Bao nôn nao, náo nức ban đầu tan biến. Vậy là xong, có lẽ từ nay đến cuối cuộc đời, chàng sẽ không còn nếm vị yêu đương .

Hạ Thu

Vẫn Nhớ Mong Hoài

Chương 11

Hạ Giang đặt cây bút xuống bàn, thừ người nhìn mây trắng. Ba mươi mấy tuổi rồi mà nàng vẫn không thể nào từ bỏ thói quen hay mơ mộng, âm thầm ghi nhật ký

Suốt mười mấy năm trời, nàng cứ giữ lòng tin là sẽ có ngày Phú trở lại cưới mình. Niềm tin đó nàng cũng truyền luôn cho mẹ, biến mẹ thành đồng minh, giúp nàng từ chối tất cả những mối mai dạm hỏi. Nhưng Phú như bóng chim tắm cá mịt mù, không một lời thư nhắn gửi. Thương thân con vò võ, mẹ đã bắt con phải ưng ngay một thanh niên sống gần bên xóm

Không nỡ để mẹ phải buồn trong lúc tuổi về chiều, và Giang cũng không thể nào ái ân cùng kẻ chẳng chút yêu thương, nàng đã phải nhờ Thanh giúp đỡ

Nhắc đến Thanh, Giang nghe như lương tâm có điều gì không ổn. Bởi nàng có phải là cỏ cây đâu mà không hiểu mối ẩn tình của chàng trai. Trong lúc nàng đau khổ đợi chờ, thì chàng cũng dỗi theo bên nàng như chiếc bóng, hy vọng một điều mong manh như sương khói. Tội nghiệp cho T. Dòng nhật ký này Giang viết để tặng tình bạn tuyệt

vời cao quý. Anh đã khổ vì Giang, vì Phú biết bao lần

- Giang à, con viết gì mà viết hoài không ngừng vậy ? - Bà Tư đặt giỏ đồ xuống đất, lấy khăn lau mồ hôi trán. Hạ Giang quay lại chột reo vui

- A mẹ lên, mẹ lên bao giờ. Sao không nhả con ra đón

- Ờ - bà Tư ngồi xuống ghế cười vui - Mẹ lên thăm dì Ba con, sẵn đường ghé qua thăm xem vợ chồng con sống ra sao ?

- Dạ - Giang cúi đầu dối mẹ - Vợ chồng con sống với nhau thật là ấm êm hạnh phúc

Nàng cứ ngỡ dối cho mẹ vui lòng. Ngờ đâu mình đã phạm sai lầm nghiêm trọng. Bởi sau lần viếng thăm của Phú lòng bà Tư cứ bứt rứt không yên. Bà tự trách mình sao quá vội vàng, bắt con thành gia thất với người con chẳng mến yêu. Bà quyết tâm tìm hiểu cuộc sống của con, nếu Giang không hạnh phúc, bà sẽ kể cho con nghe về Hoàng Phú

Nhưng mọi việc lại diễn ra tốt đẹp. Hai năm sống bên Thanh, xem ra Giang không còn nhớ gì đến . Vậy thì, bà cứ làm ngơ, cho lương tâm con thanh thản, vui sống bên chồng

- Má ơi, có chuyện gì mà má tần ngần lâu vậy ? - Giang thắc mắc trước thái độ của bà - Bộ có gì xảy ra hả má ?

- Ồ không, không - bà Tư xua tay vội vã - Chẳng có gì hết, má đem lên cho vợ chồng con chực ký gạo nàng hương. Thằng Thanh đâu rồi hả ?

- Dạ chồng con đi làm

Quàng lại chiếc khăn lên cổ, bà Tư đảo mắt nhìn quanh

- Cho má gọi lời thăm nó. Má đi liền đây

- Má - Giang nững nịu - Má hông ở lại với tui con một bữa sao ?

Bà Tư tần ngần rồi lắc đầu. Bà sợ mình sẽ không giữ được tin Phú đến thăm

- Má lúc nào cũng vội vội vàng vàng - Giang dậm chân hờn dỗi rồi xách túi gạo mẹ cho đem đổ vào khạp, lòng bồi hồi cảm động

Tội nghiệp cho tấm lòng mẹ bao la, thương con vô bờ bến. Nuôi con ăn học thành người, vẫn chưa nghe thanh thản, cứ lặn lội thân cò giúp đỡ các con. Khi thì chực gạo, lúc con gà. Mà các con thì chẳng ai có thể giúp mẹ được chút gì

Bao phen rồi Giang trách mình bất hiếu, lời hứa giúp mẹ thoát nợ nhằn lúc bước chân vào trường coi như không thực hiện. Bởi với đồng lương ít ỏi, hai vợ chồng chỉ đủ sức nuôi nhau, tần tiện qua ngày. Từ lâu rồi, Giang ấp ủ một hoài bão mà không dám thổ lộ cùng ai

Nàng ước mơ quyển truyện nàng đang viết đây được in ra, để một lần cho ai đó hiểu rõ mối ẩn tình sâu đậm

Giang biết chắc, nếu nàng kể chuyện này cho Thanh biết, chàng sẽ hết lòng chạy lo cho nàng tròn ước nguyện. Nhưng Giang không thể nào nói cho Thanh biết được, vì như vậy nàng sẽ trở thành con người quá ư tàn nhẫn

Phải, không tàn nhẫn sao được khi quyển sách này chỉ viết về mối tình của nàng với P. Bao yêu thương đổ tràn đầy mặt giấy, nước mắt theo từng con chữ hiện dần lên

- Giang ơi, em lại khóc đấy ư ? Thanh đã về từ bao giờ, đang nhìn

nàng tha thiết. Giang chợt xót lòng khi thấy mặt chàng đỏ gay vì mệt nhọc, sau một ngày làm việc. Trong lúc chàng mãi lo cho cuộc sống gia đình, nàng lại thần thờ mơ mộng

- Anh ngồi nghỉ đi, để em đi nhúng cho anh cái khăn lau mặt
- Được rồi, Giang để đó cho anh - Giọng chàng đầy xúc cảm khi nghe nàng lo lắng cho chàng - Ngày hôm nay em có buồn nhiều không ?
Giang đẩy nhanh tập nhật ký, nghe xấu hổ. Thanh chỉ hôn nhẹ tóc nàng, nói yêu thương

- Giang cứ viết, nếu mỗi dòng làm em vui được nỗi buồn. Anh hoàn toàn tôn trọng những giây phút riêng tư của em dành cho Phú

- Anh - Giang cắn môi bật khóc - anh tốt quá. Em hối hận đã lôi anh vào cuộc, để làm khổ anh

- Đừng nói vậy Giang - Thanh rút khăn lau lệ cho nàng - ngày xưa ba chúng ta là bạn, ngày nay cũng thế. Anh chỉ mong cho em và Phú hạnh phúc

Bờ môi rung động, chàng chỉ muốn hôn lên những viên ngọc nước. Uống cạn vào lòng tiếng nức nở đau thương - Giang à - Thanh buông thõng tay, mệt mỏi - Anh mệt quá, anh đi tắm đây. Phần em, lo dọn cơm lên. Tối lắm rồi

Chàng bỏ đi nhanh vào phòng tắm, như muốn nhờ nước rửa sạch lòng đang cuộn cuộn dâng lên. Hạ Giang ơi, giá em biết là anh phải khổ sở bao nhiêu khi phải kiềm chế, không nhảy xổ vào em mà yêu thương vô vấp

Thanh cúi gằm đầu vào giữa dòng nước xối mạnh chua chát thương cho đời mình phải vương mang vào vở kịch bi hài. Ngày ngày cận kề

bên người yêu dấu, thốt với nhau bao lời lẽ mặn nồng, mà chẳng được cùng nhau chung chăn gối. Hỏi sao mà không dờ khóc, dờ cười Phú bỏ học, nỗi buồn thương bạn nguôi ngoai, lòng Thanh trở lên niềm hy vọng dạt dào

Ngờ đâu, Giang vẫn kiên trinh đợi chờ, hy vọng. Cuộc đuổi bắt ái tình cứ thế bền vững với thời gian. Giang không thể yêu ai, cũng như chàng không thể quên nàng. Cả hai cứ như những chiếc bóng âm thầm theo nhau vào hư ảo?

Cho đến một hôm, Giang tìm đến nhờ chàng giúp đỡ. Nàng không muốn lấy chồng và cũng không muốn lòng mẹ phải buồn đau. Thế là Thanh trở thành gã hề trong vở kịch khóc cười, làm chú rể hờ giữ vợ cho bạn

Một tháng, một năm rồi hai năm trôi qua lặng lẽ. Càng lúc Thanh nghe tình yêu càng thôi thúc trong lòng. Giữa đêm khuya bước chân chàng cứ tìm đến phòng Giang mà đứng. Chàng không cho phép mình vượt qua giới hạn. Bởi cũng như Giang, chàng tin là Phú sẽ trở về

Nhưng bao lâu ? Thanh nghe rõ rồi không chịu nổi, trước mắt chàng không kìm nổi lòng mình

- Anh Thanh ơi, xong chưa, ra ăn cơm, tối lắm rồi. - Giọng Giang nhắc nhở. Thanh úp mặt vào chiếc khăn, nghe mùi xà bông thơm ngát, ngửi thịt da nàng cọ xát châu thân. Mặc vội chiếc quần, Thanh bước ra tề chỉnh như lúc sắp đi làm. Từ lúc có nàng, chàng chưa một lần dám cởi trần, trừ những khi vào phòng vắng.

- Ồ - Thanh vờ kêu lên vui vẻ - Hôm nay Giang cho anh ăn cá lóc nấu

canh chua à ?

Nàng chỉ mỉm cười, so đĩa trao cho chàng rồi cúi đầu ăn không nói.

Không khí trở nên nặng nề

- Gạo nàng hương à Giang ? - Thanh cố tình tạo không khí vui tươi.

Giang cố nở nụ cười

- Dạ, mẹ vừa lên thăm, cho chúng mình chúc ký gạo. Mẹ còn hỏi xem vợ chồng mình có hạnh phúc không ?

- Dĩ nhiên là hạnh phúc rồi phải không em ? - Thanh cười chua chát, Giang chợt cất tiếng ngập ngừng

- Anh Thanh à, em xin lỗi

- Kìa - Thanh buông chén cơm đứng dậy - Em đừng nói chữ đó làm gì, được sống cạnh nhau thế này, anh hạnh phúc lắm rồi

- Anh Thanh này - Giang bước đến gần chàng, cắn môi giây lâu rồi ngược nhìn Thanh nói thật nhanh - Hay là chúng mình thành chồng vợ với nhau đi. Lâu quá rồi có lẽ anh Phú sẽ không trở lại nữa đâu. Nói xong nàng bỏ đi thật nhanh, bỏ mặc Thanh với nỗi bàng hoàng, sung sướng

Chàng có bị ù tai không vậy ? Nàng đã chịu làm vợ của chàng ? Tình yêu đã đến sau hai năm dài chung sống ? Hạnh phúc sao quá bất ngờ, Thanh chỉ muốn reo vui như đứa trẻ?

- Giang, Giang ơi - Chàng chạy vụt vào phòng nàng, ôm chặt lấy nàng. Lần đầu tiên chàng dám có thái độ thân mật với nàng. Em nói thật không ? Có phải là em bằng lòng làm vợ của anh ?

- Phải - Giang gục đầu vào lòng chàng thổn thức - em yêu anh

- Ôi, Hạ Giang. Anh sung sướng quá

Thanh ghì chặt tường chừng có thể làm nàng tan ra từng mảnh nhỏ.
Hai tay ghì chặt mặt nàng, chàng đặt xuống đôi môi nàng nụ hôn
làm cho đất trời có thể nổ tung ra

Giữa cơn đảo điên tâm lý, chàng chợt nghe vị mặn nước mắt đọng
trên môi, cùng tiếng nấc nghẹn. Thanh chợt hiểu, chàng đẩy Hạ
Giang ra khỏi vòng tay rộng

- Không - chàng hét lớn - không, em không thể trả ơn anh bằng kiểu
ấy

- Kìa Thanh - Hạ Giang chớp mắt, bàng hoàng - Sao anh lại nói như
vậy ?

Thanh ngồi xuống ghế ôm đầu

- Đừng dối anh nữa Hạ Giang, em vẫn còn yêu P. Đó chẳng qua là
em muốn trả ơn anh

Sự thật hiển nhiên rồi, Giang không thể nói gì hơn. Nàng cúi đầu vào
lòng bàn tay, khóc ngất

- Đừng làm như vậy nữa Hạ Giang - Thanh nâng mặt nàng lên âu
yếm - Anh yêu em, nhưng không bao giờ chấp nhận ở em chút lòng
thương hại.

Hoàng Phú trở mình thao thức chiếc chăn bông nhàu nát dưới lưng,
mồ hôi ướt trán, dù hệ thống máy điều hòa làm việc đa tốt ()

Nỗi khao khát yêu thương không còn là ý nghĩ mơ hồ trong tâm
tưởng. Hơn bao giờ hết, chàng nhận thức được rằng người vợ cần
thiết cho chàng biết bao trong cuộc sống

Bao lần chàng nghe lời chị em cố gắng đi chơi với các cô gái do
mọi người mai mối, hy vọng một lần trái tim cần cỗi trời dậy khúc

nhạc yêu. Nhưng có lẽ sự từng trải đã làm chàng già cỗi, nên bao nhiêu cố gắng của các nàng đều không làm cho chàng một lần rung động

Bởi các cô gái đã phạm một sai lầm lớn. Cứ ngỡ đi chơi với ngài giám đốc đẹp trai là một điều gì ghê gớm lắm. Các nàng đã chọn cho mình từng bộ y phục thật sang. Đối diện bộ cho thật kiêu kỳ quý phái và không hay rằng chàng đã quá quen với nét ngây thơ của Uyên Chi và nét giản dị chân thật của Hạ Giang

Như hai đường thẳng song song không bao giờ gặp nhau, chàng chán ngấy những đám đông, những đêm dạ vũ. Ôi, giá mà có ai hiểu chàng thêm biết bao cuộc sống đơn sơ nơi ký túc xá, để được ôm ấp yêu thương bằng những giọt nước mắt chân thành của người bạn gái Phú khát khao một tình yêu chân thật, nhưng các cô gái quanh chàng chỉ yêu có mỗi cái địa vị chàng đang có

Tiếng chuông điện thoại chột đở vang ngoài phòng khách. Ai gọi điện cho chàng vào giờ này chứ ? Hoàng Phú lười biếng trở mình, không buồn trỗi dậy. Có gì đến sáng hẵng hay

Chuông điện thoại reo mỗi lúc mỗi thiết tha, cấp bách như nổi nóng lòng của người bên kia đầu dây điện thoại. Cả nhà đắm chìm trong giấc ngủ. Buộc lòng Phú phải đứng lên, khoác tấm chăn lên người, cầm máy điện thoại

- Alô Hoàng Phú đây

Bên đầu dây bên kia, giọng người con gái âu lo, hốt hoảng

- Alô Phương Loan đây. Xin anh hãy đến ngay, cha đang hấp hối

Tỉnh ngay cơn buồn ngủ, Phú hỏi nhanh

- Loan, em đã gọi bác sĩ chưa ?

Song đầu dây bên kia đã cúp, gieo vào lòng chàng nỗi hoang mang nghi ngại

Trong đêm tối trước mắt, Phú hình dung cảnh Phương Loan cuống quýt lo cho chạ Hốt hoảng lắm nàng mới gọi điện báo cho chàng Chắc cũng không đến nổi nào, Hoàng Phú nghĩ với tay cầm điện thoại, gọi một bác sĩ thân

Đặt điện thoại xuống bàn, Phú ngã người xuống ghế đăm chiêu.

Mình có nên ghé thăm con người bất hạnh kia lần cuối ? Không cần thiết, chàng đã làm đúng với lương tâm, không có gì day dứt. Bao ngày chàng đã chu cấp cho ông ấy đầy đủ, từ thuốc men đến mọi thứ chi phí. Mà lẽ ra ông không đáng hưởng chút nào

Không ai có thể trách chàng là một đứa con bất hiếu. Vì có bao giờ chàng là con của người đàn ông đó đâu

Thật ra chàng cũng đâu có dừng dưng với người đàn ông đó. Nhìn những giọt nước mắt của Phương Loan nhớ đến những cử chỉ yêu thương của ông dành cho mình. Chàng chỉ muốn chạy đến bên ông nói một lời tha thứ. Ngay lập tức nỗi hờn căm lại nổi lên, nhắc cho chàng nhớ bao nỗi khổ mà ông ta đã đem đến cho chị em chàng Chuông điện thoại lại reo vang

Gương mặt Phú bỗng dưng biến sắc khi nghe vị bác sĩ báo tử thần sắp đón linh hồn khốn khổ kia về âm phủ. Lẽ nào giờ cáo chung của con người kia đã đến ?

- Sao ? - Giọng người bác sĩ giục giã - cậu lên ngay nhé. Ông ta cứ lảm nhảm muốn được trông thấy mặt cậu lần cuối

Hoàng Phú thở hắt ra, tiếng Phương Loan vang lên đầy nước mắt

- Anh Phú ơi, em van anh hãy tha tội cho cha. Bây giờ cha cô độc lắm. Lẽ nào lúc ra đi, cha lại không được một lần nhìn mặt đứa con trai yêu thương nhất đời mình. Anh Phú ơi, cha sắp chết rồi, anh tiếc gì mà không tha lỗi cho cha. Anh đến ngay nghe Phú

- Không - chàng trả lời cụt ngắn rồi bỏ máy. Lòng chàng trống vắng đến lạ lùng, không đờn đau, không vui sướng

Chuông điện thoại lại reo vang, nhức buốt, không đủ can đảm nghe những lời van vãn, Phú bỏ máy ra bàn rồi vào phòng, trùm kín chăn tìm giấc ngủ?

Nhưng dù cho chàng có bịt kín hai tai, nhắm nghiền đôi mắt lại. Hình ảnh Hoàng Phong nằm lẫn lộn, rên xiết trên giường cứ hiện lên mồn một. Tiếng Phương Loan vang lên nghẹn ngào, tức tưởi

- Phú ơi, dù anh không nhận, người ấy vẫn là cha của mình

- Không - Phú kéo chăn kín đầu - Người ấy không phải là cha của tôi. Tôi thù hằn. Lập tức một con người khác trong người chàng trở dậy

- Phải, dù người không nhận, Hoàng Phong vẫn là cha ruột của người. Cha ruột của người đang hấp hối. Nếu người không đến gặp cha lần cuối, người sẽ phải trả giá đắt cho việc mình làm. Lương tâm người sẽ một đời không thanh thản

- Cha, cha ơi ...

Nước mắt đầm đìa, chàng gọi vang từ cửa. Vị bác sĩ bước ra, nắm tay chàng

- Anh đến vừa đúng lúc. Hoàng Phong sắp trút hơi thở cuối

Xô tạt người bác sĩ sang bên, Phú phóng nhanh đến bên giường bệnh

- Cha, cha ơi. Con là Hoàng Phú, con về với cha đây
- Hối hận ngập lòng, chàng cúi xuống người cha khóc ngất
- Cha cha ơi, Hoàng Phú con của cha đã về đây
- Hoàng Phú - Phong mở bừng mắt vui mừng - đâu con đâu. Cha có nghe lầm không vậy Phương Loan
- Không đâu cha - Phú xoa mặt cho ông đối diện mình - Con về với cha đây, cha hãy tha lỗi cho con
- Hoàng Phú - Ông nhắm mắt lại cho những giọt nước mắt chảy dài trên đôi má nhăn nheo - con đã tha lỗi cho cha ?
- Cha ơi - Tiếng kêu tắt nghẹn. Nhìn cha tiều tụy, đốn đau, tự dằn vò bao ngày tháng, Phú nghe đau xót quá - con lầm lỡ giận cha, xin cha tha lỗi cho con
- Phú - Ông nắm tay chàng yêu mến - Ôi, đứa con của tôi. Ba mươi mấy năm rồi cha chờ một tiếng cha từ miệng của con. Cha mãn nguyện rồi, có chết cũng vui lòng
- Không cha ơi, cha sẽ khỏe, sẽ sống - Phú nắm tay ông sợ hãi - con sẽ lo cho cha, con đưa cha đến bệnh viện ngay
- Đừng con - Hoàng Phong lắc đầu, sung sướng - cha sắp chết rồi, chết thanh thản nếu được con tha lỗi. Ngày xưa, chỉ vì quá yêu Thiên Hương, cha đã làm cho gia đình con tan nát
- Đừng nhắc nữa cha
- Không cha phải nhắc, Phương Loan - Ông nắm tay đứa con gái - Con chưa hiểu cha đâu, cha là thằng bạn khốn nạn nhất trên đời, lấy vợ bạn, làm cho bạn chết đau đớn trong tù, rồi còn dùng thủ đoạn cướp đoạt gia tài của bạn

- Cha ơi - Phương Loan khóc ngất. Phú lặng yên nhìn chai dịch truyền rơi thong thả. Thù hận ngày xưa, chỉ cần ông nói một câu là đã hóa giải trong chàng

- Cha ơi đừng nhắc nữa, con đã quên hết từ lâu rồi

- Cha cảm ơn con - giọng ông khó nhọc - nhưng cha vẫn còn một tội lớn với con

- Đừng nói nữa cha - Phú lắc đầu khóc - con quên hết hẵn rồi

- Nghe đây - Ông nói vội vàng - kéo rồi không kịp nữa. Phú ơi, con đã hiểu lầm Uyên Chi. Cha đã dùng tiền để bắt Uyên Chi tiếp khách, nàng ấy vẫn yêu con

- Cha - Phú nghe toàn thân run rẩy - có phải như vậy không cha ?

- Phải - Ông nói trong hơi thở lịm dần - chỉ tại ... cha ... muốn cưới cho con một cô vợ môn đăng hộ đối

- Trời - Phú cảm phần bóp mạnh tay ông trong lời thống thiết, không hay ông cũng vừa trút hơi thở cuối cùng, mãi đến khi nghe tiếng

Loan kêu gào thảm thiết, Phú mới bàng hoàng nhìn xuống

Trên tấm nệm trắng, kẻ một đời gây tội lỗi đã êm đềm với giấc ngủ nghìn thu

Cha ơi, Uyên Chi ơi. Phút giây này chàng không biết mình phải cười hay khóc ?

Phú dấm hai bàn tay vào nhau ra chiều sốt ruột, mắt ngó dăm dăm vào văn phòng tiếp khách, thân hình nhấp nhòem không yên

Đã hơn nửa tiếng rồi, chàng chờ ông ta nói chuyện xong với khách, nhưng dường như hẵn không thềm để ý đến vẻ nôn nóng của chàng, cứ con cà con kê hết chuyện này sang chuyện khác

Nếu hăn là một bạn hàng, chàng đã cho hăn biết thế nào là cái tội bắt chàng chờ đợi. Tiếc thay hăn không phải là khách hàng và chàng lại là kẻ đang cầu cạnh hăn

Một tháng rồi, từ sau cái chết của Hoàng Phong, Phú lao đi tìm Uyên Chi như con thoi không lúc nào ngơi nghỉ. Bao công việc kinh doanh đình trệ, Phú chẳng màng. Mục đích lớn nhất của chàng bây giờ là phải tìm cho được Uyên Chi

Lần đầu tiên, chàng tìm đến địa chỉ của nàng. Bàng hoàng biết bao khi được người hàng xóm cho hay, mẹ nàng mất đã từ lâu và nàng đã bán căn nhà nhỏ, bỏ đi từ dạo ấy

Nàng đi đâu ? Chàng tìm về nhà hàng TLM, song cũng như mọi nơi chàng đã lê chân đến, Uyên Chi không để lại dấu vết nào

Uyên Chi ơi, hăn là em đau khổ biết bao khi nghe lời anh miệt thị. Nỗi oan ức đắng đắng kéo dài không thể phân minh. Em ở đâu hỡi Uyên Chi ?

Người duy nhất có thể biết nàng ở đâu chỉ có thể là Tư Đen, gã tay sai đắc lực của cha chàng, kẻ đã đưa nàng vào vũng bùn tội lỗi.

Nhưng cũng như Uyên Chi, gã đã trốn theo thím Hoàng Phong lưu lạc phương trời, để chàng phải bặt tăm lặn lội

- Anh có thể vào được rồi - cô thư ký nhìn chàng, tươi cười - tại hôm nay thứ hai nên đông khách - không kịp nghe hết câu, Phú xách cặp bước vội vào văn phòng

Đây là tòa soạn báo nổi tiếng ở SGiang, chàng đang nhờ họ đăng giùm mẫu tin nho?

- Mời anh ngồi - giọng gã thanh niên lịch sự. Phú đã quá bức mình,

kéo vệt cái ghế, càu nhàu

- Cơ sở làm ăn gì như là tôi mà là giám đốc thì anh đừng - chàng chột bỏ ngang câu nói, trợn tròn mắt

- Trời đất, Thanh, mà còn nhớ tao không ?

Thanh cũng đứng sững ra hết vài giây, rồi ào lên ôm chầm lấy Phú

- Phú, làm sao mà tao quên mà được

Quên mất nơi đây là công sở. Còn bao nhiêu kẻ bên ngoài nóng lòng chờ đợi. Đôi bạn cùng nhau ngồi xuống ghế salon, giành nhau tâm sự, như thuở nọ còn chung học dưới mái trường

- Phú à - Thanh bùi ngùi - Mà vô tình lắm, từ nãy đến giờ tao không nghe một lời nhắc tới Hạ Giang. Dù mà có vợ, mà vẫn phải nhớ một ân tình sâu nặng

Phú thở hắt ra

- Tao không quên Giang và tao chưa lấy vợ, nhưng Giang đã có chồng

Thanh trợn mắt ngạc nhiên

- Sao mà biết Giang đã có chồng ? Mà biết chồng của Giang là ai không ?

Phú buồn bã

- Tao không cần biết, lần ấy tao trở lại xin cưới Giang, nhưng mẹ nàng bảo nàng đã có chồng cách đây hai năm. Không muốn để tâm tư nàng xáo trộn, tao dặn bác đừng nói gì rồi bỏ đi luôn. Từ ấy đến nay cũng mấy năm rồi

Trời ơi, hỏng hết cả rồi. Thanh kêu khổ trong lòng. Bởi cao thượng, Phú vô tình làm khổ cả hai. Phải chi chàng chịu hỏi thì Giang đâu có

lạnh lùng cô lẻ. Cũng chưa có gì muộn đâu, Giang vẫn vẹn nguyên nụ hoa đầu trinh trắng, chờ mây về để kim cái hòa duyên. Thanh toan mở lời nói với bạn, mà nghe đau xé trong lòng. Gần một năm nay với chàng, Giang đã dành chút tình khác hơn tình bạn, và chàng đang đợi chờ, hy vọng

- Mà sao vậy Thanh ? Vợ con gì chưa ?

Thanh mỉm cười chua chát

- Tao có vợ gần ba năm rồi nhưng kể như không có

Phú trầm ngâm rồi chợt nói

- Thật tiếc, sao mà không cưới Giang ?

Thanh giật mình, cứ ngỡ bạn biết tất cả, Phú tiếp

- Rốt cuộc rồi tao với mà cũng để Giang lọt về tay kẻ khác. Kẻ nào cưới được nàng hẳn kẻ đó diễm phúc vô cùng - Chàng nhìn Thanh chăm chú, dường như trong lòng của bạn đang có điều gì không ổn Phải Thanh biết, chàng sẽ được tình yêu trọn vẹn của Giang nếu như Phú không xuất hiện. Gần một năm nay giữa hai người đã có với nhau những cử chỉ gần như âu yếm. Không lâu nữa, tình yêu sẽ đến. Thanh biết mình sẽ đạt được điều đó, nếu chàng đừng cho Phú biết mình đã giả cưới Giang, để đến khi chàng với Giang sống như chồng vợ, thì sự có mặt của Phú kể như vô hại

Nhưng lẽ nào chàng lại đi giành giật tình yêu với người bạn thân nhất của mình ?

- Phú à - giọng Thanh đã khàn đi vì xúc động - Nếu như Giang vẫn chung thủy đợi chờ, thì mà có cưới nàng không ?

Phú thở dài

- Nếu như cách đây hai năm thì tao sẽ cưới nàng. Còn bây giờ ...

- Còn bây giờ thì sao ? - Thanh nôn nóng

Phú buông thõng hai tay

- Còn bây giờ thì e rằng không được

- Vì sao ?

- Mà biết tao yêu Uyên Chi đến dường nào - Phú đưa tay vuốt tóc

Thanh uống nhanh ngụm nước dẫn cơn xúc cảm

- Uyên Chi đã phản bội mày

- Không Uyên Chi không phản bội tao

Chợt nhớ đến mục đích của mình khi tìm đến nơi này. Phú nắm tay bạn thiết tha

- Thanh, mày là trưởng ban biên tập, mày phải giúp tao. Đăng giúp tao lên báo mục nhắn tin này

Thanh đón tờ giấy từ tay bạn rồi kêu lên

- Khỏi cần đăng tìm Phú ạ, tao đã biết chỗ ở của Tư Đen

- Mày nói thật ? - Phú kêu lên mừng rỡ. Thanh gật đầu

- Trong lúc săn tin tình cờ tao gặp được Tư Đen. Người ấy đã bỏ thím của mày, hiện đang cặp bồ với một bà chủ tiệm uốn tóc góa chồng.

- Mày đưa tao đi ngay - Phú náo nức

Thanh chợt nhớ

- Ấy, từ nãy giờ tao với mày cứ ngồi trong phòng làm việc mà nói chuyện, báo hại khách hàng chửi um lên ở ngoài kia

Phú nhớ lại nổi bực mình khi chờ đợi thì bật cười. Thanh dẫn gì đó với cô thư ký rồi khoác vai Phú bước đi

- Thanh nè - Phú trở giọng tâm tình - mày giới thiệu vợ mày cho tao được biết đi

Thanh suy nghĩ thật nhanh, chàng không muốn giấu bạn, nhưng để Phú gặp Giang bây giờ không có lợi. Vô tình sẽ làm khổ cả bạ Hãy để Giang quên bóng hình của P. Hãy cho Phú an vui với Uyên Chi, và cho chàng tìm được tình yêu trọn vẹn

- Một ngày gần đây mày sẽ biết. Bây giờ chúng ta nên đi tìm tông tích của Uyên Chi Nào câu chuyện ra sao, mày hãy kể đầu đuôi cho tao nghe đi

Phú đem tất cả sự thật đời mình phân tỏ, nghe xong, Thanh bàng hoàng ôm bạn

- Tao không ngờ mày lại khổ nhiều như vậy, xin hứa với mày, tao sẽ tìm bằng được Uyên Chi

- Bao giờ mày cũng là bạn tốt của tao - Phú xiết chặt tay bạn, thở buồn - chỉ tiếc là tao không trả được ân nghĩa với Giang

Thanh chợt nhìn vào mắt Phú

- Mày giàu lắm phải không ?

Phú ngó người nhìn Thanh không hiểu rồi khẽ gật đầu. Thanh nói tiếp

- Mày có thể cho tao mượn chừng mười triệu

- Điều đó không có gì khó khăn - Phú thản nhiên - nếu có thể tao sẽ tặng cho mày

- Không - Thanh dứt khoát - tao không xin, chỉ mượn. Mà cũng không chỉ mượn cho tao

- Thế mày mượn cho ai ? - Phú tò mò

- Cho cả hai đứa chúng ta, cho trọn tình trọn nghĩa
- Tao không hiểu gì cả - Phú bắn khoăn. Thanh cười bí mật
- Một ngày kia gần đây mày sẽ hiểu. Đây là hẻm nhà của Tư Đen.

Cái máy may sao hôm nay lại dở chứng thế này ? May chưa xong một cái áo mà đứt chỉ hơn mười lần. Uyên Chi cầu nhàu trong miệng giờ máy lên xem, không có gì hỏng hóc

Đổ cả mồ hôi, nàng ngồi yên nhìn chiếc máy, phải chăng điệu nhạc từ chiếc máy cassette mi ni phát ra gây cho nàng nhiều xáo trộn ? Không phải đâu, mười mấy năm dài, nàng đã quá quen với giai điệu kia, dù gợi cho nàng nhớ nhung bao kỷ niệm, vẫn không thể làm cho tâm hồn nàng xáo trộn thế này

Đúng rồi, vậy mà nàng quên mất. Hôm nay là ngày nàng phải cho Dũng biết ý kiến về lời cầu hôn của chàng

Từ lúc bị Phú bắt gặp trong tay tên thủy thủ viễn dương, Uyên Chi biết mình đã mất Phú vĩnh viễn. Cơn đau chưa nguôi thì mẹ nàng cũng từ bỏ nàng lại nơi thế giới đau thương trần tục, ngập ngụa tủi hờn. Nàng muốn quyên sinh nhưng bào thai trong bụng bắt nàng phải sống. Nàng cũng không thể lặn hụp trong vòng tay kẻ phóng đảng, trong không khí tội lỗi. Con nàng dù không biết ai tạo hình ra nó trong những người đàn ông đã đến, cũng phải được hưởng cuộc sống trong lành, phải có người mẹ hiền dịu để hãnh diện với bạn bè. Nàng đã rời thành phố, đến một thị xã bình yên. Người dân hiền hòa, đón nhận mẹ con nàng trong cuộc sống giản dị, đầy tình người, cùng với kỷ niệm xưa, nàng sống bằng tình yêu của Phú qua bức chân dung còn sót lại

Nhưng Dũng là một chàng trai khác, anh không giàu có galand như bao kẻ đã vây quanh nàng, lúc nàng còn xinh tươi mơn mớn ở nhà hàng TLM

Mà anh đến với nàng bằng nỗi cảm thông của hai tâm hồn nghèo khó, cô đơn, cần một chút tình người sưởi ấm lúc tuổi về chiều xế bóng. Năm nay anh đã bốn mươi hai tuổi rồi mà chưa một lần lấy vợ. Cuộc đời người công nhân bốc vác, sáng làm chiều ăn đã khiến anh không dám mộng tưởng xa xôi

Có lẽ nàng sẽ nhận lời lấy D, không phải tình yêu đâu, bởi tất cả yêu thương nàng đã dành trọn cho P. Nhưng nàng lại không nỡ nhìn anh đau khổ, ít ra trong cuộc đời làm người, một lần nàng không sống cho riêng bản thân mình

Anh Phú ơi, Uyên Chi bước đến bên vách khế gõ tấm chân dung duy nhất của Phú mà nàng còn giữ được. Dù lớp bụi thời gian đã lam` cho hoen ố, nhưng ánh mắt chàng vẫn nồng ấm lửa yêu đương. Tha lỗi cho em, em sắp phản bội anh làm một chuyến sang ngang Phú đến tự lâu rồi, nhưng chàng không muốn làm nàng xao động. Lặng lẽ, chàng ngắm bóng nàng quen thuộc, không còn nụ cười nhí nhảnh của cô gái mười sáu tuổi, nàng trở thành thiếu phụ với những giọt nước mắt đẹp mặn mòi. Mười mấy năm dài nàng sống vò vố với nỗi cô đơn. Ôi thương cho thân nàng biết mấy

Uyên Chi ơi, rồi đây anh sẽ đền đáp lại cho em những gì mất mát. Cha của anh đã làm cho em một đời đau khổ, anh nguyện thay người để bù tội lỗi. Ôi cuộc đời, dâu bể khôn lường. Hợp rồi tan, tan rồi hợp như bọt nước bèo mây. Làm sao chàng với Uyên Chi chỉ có thể ngờ

rằng sau lần cùng nhau yên ả dưới trời Đại Lực nên thơ, là mười sáu năm dài xa cách với bao biến đổi thăng trầm

Và rồi trong những tháng ngày vất vả lao đao, có bao giờ em mơ đến một ngày cùng anh hội ngộ ? Có lẽ em sẽ không bao giờ dám mơ đến một giấc mơ đẹp như thế này phải không Uyên Chi ? Cuộc đời thật bất ngờ và thú vị nếu ta đừng quay lưng với nó

- Uyên Chi Uyên Chi - Phú cất giọng rụt rè như sợ làm nàng tan biến giấc mơ đẹp nhất đời mình. Uyên Chi từ từ quay lại. Như trong một câu chuyện hoang đường từ trong bức tranh, Phú chợt hiện ra bằng xương thịt

- Anh Phú - Nàng ào vào vòng tay của chàng, khóc mùi mẫn. Rồi như sức tỉnh, nàng vùng ra khỏi tay của chàng, lau vội dòng lệ thảm - Ồ không không. Không phải là anh mà

- Anh đây Uyên Chi - giọng chàng trầm lắng - lẽ nào em không nhận ra người thương

- Nhưng - Uyên Chi chớp mắt ngỡ ngàng - thật quá sức tưởng tượng của em. Phú ơi, bao năm qua anh sống thế nào ?

Ôm nàng vào lòng, Phú hôn tới tấp lên đôi mắt sâu dấu chân chim, đầm đìa lệ thảm

- Đừng nhắc đến chuyện ngày xưa vội - phút giây này anh chỉ muốn yêu em, muốn hôn em

Uyên Chi ngây ngất, bàng hoàng, trong cảm giác không làm chủ bản thân

- Anh Phú ơi, em sung sướng quá. Giá mà lúc nào cũng được anh yêu thương ôm ấp

Phú xiết chặt vòng tay, ánh mắt đam mê, toàn thân bùng bùng nóng sốt

- Em sẽ được toại nguyện. Uyên Chi, anh về đây để cưới em làm vợ.

Ánh chớp chợt lóe lên, Uyên Chi nhớ ra tất cả, nàng đẩy chàng ra lắc đầu

- Không không được đâu

Ánh mắt chàng đắm đuối, trên gương mặt đã xạm đen vì nắng gió

- Sao lại không ?

Uyên Chi cúi gằm đầu

- Vì em không xứng đáng

Nàng không nói được trọn câu, Phú đã nuốt lời nàng vào nụ hôn nồng. Rồi không cho nàng nói thêm câu nào, chàng bịt kín tất cả bằng những nụ hôn cháy bỏng

- Ê ông kia, buông mẹ tôi ra - một tiếng trẻ thơ hét vang lạnh lạnh, khiến hai người lớn phải rời xa nhau hổ thẹn

- Mẹ - đứa bé nép vào mình Uyên Chi, quắc mắt nhìn Phú dữ dằn

- Ông đã làm gì cho mẹ tôi phải khóc ? Ông ra khỏi nhà tôi ngay
Phú không biết trả lời sao, chỉ biết nhún vai nghe toàn thân chấn động, bởi đứa bé quá giống Uyên Chi

- Hoàng Uyên, con không được hỗn - Uyên Chi ôm con gái vào lòng - con không nhìn ra người ấy sao ?

- Người ấy là ai hở mẹ ? - đôi mắt nó tròn xoe Nàng chỉ bức tranh của Phú, rơi nằm dưới đất. HU cầm bức ảnh lên xem. Cái đầu nó nghiêng nghiêng nhìn Phú rồi nhìn bức ảnh. Chợt nó nhoẻn miệng cười toe toét

- À con nhận ra rồi, người này là ba Hoàng Phú, là ba của con Uyên Chi cuối đầu, đỏ bừng hai má. Phú chợt hiểu ra mọi chuyện, chàng dang rộng vòng tay với đứa trẻ thơ

- Phải rồi, ba Hoàng Phú ba của con đây

- Ba - Đứa bé chỉ chờ có thể để lao vào lòng chàng thổn thức - Sao ba đi lâu để mẹ con chờ, đêm nào cũng ôm hình ba mà khóc

- Anh Phú - Uyên Chi bước lại gần chàng - anh tha lỗi cho em, những ngày qua, em chỉ sống bằng hình ảnh của anh, không ngờ

Một tay bế HU, tay còn lại chàng kéo Uyên Chi vào lòng ngực rộng

- Đừng nói gì nữa em. Anh đã hiểu tất cả mọi chuyện đều là lỗi của ba anh

Uyên Chi ngước nhìn chàng không hiểu. Phú đặt nhẹ xuống mặt nàng nụ hôn yêu

- Về nhà anh sẽ kể. Còn bây giờ chúng mình đi ăn cái gì đi, anh đói bụng quá rồi

- Con sẽ dắt ba đi ăn bún bò Huế của bà Năm, ngon lắm - HU tụt xuống đất, nắm tay hai người lao đi.

Giang treo chiếc áo Thanh vào tủ, chợt nàng nhăn mặt khi thấy vết nhăn trên áo. Vô ý quá, nàng lại lấy chiếc áo trở ra, ủi lại

Trước đây, tuy mang tiếng là vợ của Thanh, mà chưa bao giờ chàng cho phép nàng được chạm tay vào quần áo của chàng. Bởi lẽ là vợ chồng hờ, chàng không muốn có những cử chỉ săn sóc cho nhau như vậy, dù lòng nàng rất muốn chăm sóc cho chàng như một người anh

Nhưng một tháng nay, Giang chợt nghe lòng nhung nhớ mỗi khi chàng đi công tác xa nhà. Không hiểu từ lúc nào nàng thêm nghe

giọng chàng âm ảm. Văng chàng, nàng nghe buồn bực. Lòng không yên khi mỗi buổi chiều chàng đi làm về trễ

Chính từ sau nọ hôn chàng trao, lại từ chối không nhận ở nàng lòng thương hại, Giang mới bàng hoàng sức tình như kẻ vừa ngủ mê man. Thì ra, nàng đã yêu Thanh từ lâu lắm. Nhưng lúc nào cũng bị ngộ nhận bởi tình yêu dành cho Phú

Hơn năm năm học chung, rồi ba năm cùng sống trong một căn nhà, tính cao thượng của chàng đã ăn dần máu huyết của nàng một tình yêu trầm lặng

Khi nàng kể chuyện này với Thanh, anh chỉ cười, cho rằng nàng khéo bịa chuyện để đền ơn, hay tỏ lòng thương hại

Cho đến một hôm Thanh trở bệnh. Nhìn vẻ mặt lo lắng, cùng những giọt nước mắt của nàng, Thanh mới chịu tin đó là sự thật. Thế nhưng cả hai vẫn chưa chính thức trở thành chồng vợ với nhau một ngày nào. Thanh bảo còn phải chờ cho tình yêu thật chín, và lúc đó nàng chỉ còn biết tặng vào hông chàng một cái nhéo thật đau

Đã năm giờ rồi sao Thanh chưa về đến ? Giang ngó ra cửa trông chờ. Chàng bảo hôm nay hai người đi dự đám cưới một người bạn rất thân, buộc nàng phải mặc chiếc áo xinh đẹp nhất. Vậy mà, đến giờ này chàng cũng chưa chịu về

Tiếng xe thẳng lại trước sân, Giang ra mở cửa. Nàng lườm chàng trách móc

- Nói năm giờ chờ người ta đi ăn đám cưới mà quên tuốt luốt

Thanh cười vui

- Ồ, không bao giờ anh quên cả, vì mãi chạy đi mua quà nên về trễ.

Đừng cản nhẵn anh nữa bà xã ơi

Nghe chàng gọi mình bằng bà xã, Giang cúi đầu e thẹn

- Quà gì đặc biệt mà anh phải chạy tìm

- Đặc biệt chứ - Thanh nháy mắt - Cho quà cưới và cho em - Thanh đặt vào lòng nàng bộ sách "Bể Ái Nguồn Ân"

Giang lật tập sách rồi chợt rú lên, ôm chặt lấy Thanh

-Trời ơi, sao anh biết được ? Đây là niềm mơ ước của em

Thanh chỉ mỉm cười. Từ lâu rồi chàng biết nàng ôm hoài bão cho quyển sách được ra đời, nhưng vì không có vốn chàng đành bó tay

- Anh Thanh - sau phút giây vui sướng, Giang bỗng ngập ngừng - anh đã xem tất cả ?

Thanh nhẹ gật đầu, Giang nghe xốn xang trong da.

- Thế anh có giận em không ?

- Không bao giờ - Thanh nói thật lòng

Giang nhào lên hôn chàng say đắm

- Ôi, anh Thanh, em yêu anh biết mấy

Thanh nắm tay nàng

- Nếu như bây giờ Phú đến đây, em chọn ai ?

Giang cắn môi nín lặng, Thanh khẽ nhắc nàng

- Em nói thật lòng mình đi

Môi hồng mím một nụ cười

- Nếu như em bảo chọn anh

- Thì đêm nay anh sẽ là chú rể?

Hơi thở chàng phà gấp bên tai. Bàn tay luồn sâu vào tóc, một nụ hôn đặt xuống môi xinh

Thật lâu trong cảm giác bồi hồi, Giang chợt kêu lên

- Thế chúng mình không đi dự đám cưới sao ?

- Đi chứ - Thanh kéo riđô - em thay đồ đi, đồ nào đẹp như cô dâu ấy

Ngồi sau chàng, Giang hạnh phúc ngất ngây. Vòng tay ôm xiết lấy hông chàng

- Vào đây em - Thanh khoác vai nàng, chen qua vòng người đông đảo đến trước mặt cô dâu chú rể?

- Xin trân trọng giới thiệu với hai bạn, Hạ Giang, vợ tôi

Giang tròn tròn mắt, nụ cười tắt ngấm giữa bờ môi. Cùng lúc chú rể cũng bàng hoàng không kém

- Chào Hạ Giang, Uyên Chi vẫn nghe anh Phú nhắc nhiều về bạn - Uyên Chi chìa tay. Trong phút chốc, Giang lấy được vẻ tự nhiên

- Chào Uyên Chi

Tiếng pháo nổ vang, xua tan bao phiền muộn còn sót lại trong người. Phú chớp mắt, thoát trở về vai chú rể?

- Chào Hạ Giang, mời hai bạn vào bàn

- Khoan đã mình có món quà tặng cho cô dâu chú rể - Thanh đặt vào tay bạn bộ sách của G. Phú lật nhanh, mắt mờ lệ khi những kỷ niệm thân quen theo trang sách hiện ra

- Cảm ơn Giang ...

- Không - Mắt Giang long lanh nước - Hãy cảm ơn Thanh, anh ấy chính là người bạn tốt. Hạnh phúc hôm nay là do anh ban tặng

- Giang nói sai rồi - Thanh mỉm cười - Tất cả là do công sức của chúng ta Giang viết, anh in, tiền của P. Mười triệu hôm nào, tôi đã sử

dụng ra sao, giờ chắc Phú hiểu rồi

Trần đầy xúc động, Phú nắm chặt tay T. Thật cao quý thay tình bạn

Uyên Chi nói như thể tủi thân

- Chỉ có tôi là nhân vật thừa trong cốt truyện

-Ồ không đâu - Giang vội kêu lên - Bạn cũng là nhân vật chính.

Không có bạn, hạnh phúc giữa ba chúng tôi không trọn vẹn. Phải vậy không anh Phú ?

Phú chỉ mỉm cười. Hạnh phúc quá đủ đây. Phú kéo Uyên Chi đi, để đôi uyên ương với tình yêu trọn vẹn

- Giang, em có hiểu gì không ? - Thanh nắm tay nàng, Giang nép vào ngực chàng, khẽ đáp

- Em hiểu tất cả rồi

- Em có giận anh không ?

- Không, không bao giờ. Em yêu anh. Yêu hơn tất cả?

Thanh mỉm cười, nói nhỏ vào tai nàng

- Đêm nay cô dâu cho anh động phòng hoa chúc nhé

- Anh quý này - Giang dấm tay vào ngực chàng

Thanh từ từ phủ xuống môi nàng nụ hôn yêu

Hết

Đánh máy: Khungtroitim, Mkn type, Tono, Koala, Quynhgiang,
Jppt99, Mocmeo

Nguồn: vietlangdu

Được bạn: mickey đưa lên

vào ngày: 1 tháng 2 năm 2004